Can Kuşum

Melek ALTUN



CAN KUŞUM
Melek ALTUN

Can Kuşum

Melek ALTUN

KAYNAK
YAYINLARI

CAN KUŞUM

Editör
Hasan Hayri DEMİREL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
Zülker MEYDAN

Sayfa Düzeni
Hasan AYDIN

ISBN
975-8775-98-7

Yayın Numarası
182

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Eylül 2006

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Kaynak Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88   Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakyayinlari.com.tr

Bu kitabı yazmam için beni yüreklendiren öğrencilerime ve kadim dostum Zehra Bayıker'e…

BÖLÜM I

ODADA DÖRT KİŞİYDİK

Can Kuşum,
24 Ekim

İçimde tarifsiz, adı konulmamış duygular dolaşıyor. Gün batmak üzere… Bilirsin gün batımlarını severim ben. Gün batınca kendimle ve seninle daha çok beraber olurum. Kimsecikleri sokmam içime…

Şimdi içim karman çorman. Yarın, beni neler bekliyor bilmiyorum. İnsanların sorularını düşündükçe şimdiden sıkıntı basıyor. Bir ortama sonradan girmeye alışkın değilim. Tanımadıkları birine "Biz de seni dört gözle bekliyorduk." deyip kırmızı halı sermelerini elbette beklemiyorum. Korkuyorum Can Kuşum, hem de çok… Ya dışlarlarsa ya yine gitmek zorunda kalırsam! Endişelerimin sonu gelmeyecek galiba. Oysa ailemin kararını olgun karşılamış görünüyordum. Göründüğüm kadar güçlü olmadığım meydanda.

Yarın sana iyi şeyler yazmak isterim. Dilerim, korktuğum gibi olmaz hiçbir şey.

Gün ışıklarını toplamış, gece örtü misali serilmişti yeryüzüne. Yatılı öğrenciler son etütteydiler. Etüt bitiş ziliyle sınıflarından çil yavrusu gibi dağılan öğrencilerin kimi kantine, kimi yatakhaneye, kimi bahçeye gitmeyi yeğlemişti. Okulun en revaçta yeri kantindi.

Birinciliği başka yere kaptırdığı görülmemişti. Zil çalar çalmaz kantinin önünde mini izdiham yaşanırdı. Paralarını uzatan öğrenciler;

"Müyesser teyze; iki tost, bir ayran!"

"Varsa kalorisi düşük bisküvi…"

"Bana soğuk bir şeyler!" türünden isteklerini sıralarlardı. Kimin ne istediği belli olmaz, istekler birbirine karışırdı. Kantin görevlisi öğrencilerin ihtiyaçlarına çevik hareketlerle ancak yetişebilirdi. Neyse ki on beş dakika sonra ortalık tenhalaşır, kantin normale dönerdi. Kantinin en güzel yanı, öğrencilerin laflayacağı masa ve sandalyelerinin bulunmasıydı. Masalardan yükselen konuşmaları duymayan biri vardı kantinde. Bardaktaki gazozu yarılayan öğrenci, etraftaki seslere kulağını kapamış, kantin camından dışarı bakıyordu.

"Hayrola Ayça! Daldın galiba." sözünü duyana kadar seyretti dışarıyı.

– Sen miydin Melis! Dalmışım. Herhâlde etüt yordu.

– Seni tanımasam verdiğin cevabı kâfi göreceğim. Sıkıntın yüzünden okunuyor. Dur, tahmin edeyim. Yeni gelecek kız değil mi?

– Tam sayılmaz ama kafamı kurcalamıyor değil. Benimle aynı yatakhanede kalacakmış. Biliyorsun ben çok titizim. Pasaklı biriyse nasıl anlaşırım onunla. Yurt müdiresiyle konuşup yeni gelecek kızı başka bir odaya vermesini söylemeyi düşünüyorum.

– Sence işe yarar mı bu?

– Yarayacağını ümit ediyorum.

– "Bence yaramaz, çünkü mantıklı bir gerekçen yok ki! Ne diyeceksin? "Müdire Hanım, yeni gelecek kızın pasaklı olmasından çok korkuyorum. Onu başka odaya vermeniz vatan ve millet adına hayırlı olacaktır." Hiç inandırıcı değil.

– Biliyorum inandırıcı değil ama ne bileyim içim istemiyor o kızı.

– Sadece titizlikten değil bana kalırsa istememen. Tahmin ettiğim gibi düşünüyorsan istememen normal.

– İçimi okuduğunu söylemeyeceksin değil mi?

– Henüz iç okuma makinesi icat edilmedi arkadaşım.

– İlahi Melis. Yine şaka yapacak bir mevzu buldun.

– Olsun o kadar! İçini kemiren şeyi söyleyeyim mi sana? Bilirsem bir bardak çayı hak ederim ona göre.

– Öyle olsun. Hele söyle, bir değil iki bardak ısmarlarım.

– Okullar yeni açılmışken, bir insan okulunu niye değiştirsin ki? Muhtemelen problemli biridir. Problemli biriyle aynı odayı paylaşmak is-te-mi-yor-sun. İşte senin asıl korkun bu."

Ayça, kafasıyla onay verebildi. Bozuntuya vermemeye çalışarak:

– Müyesser teyze, Melis'e benden buz gibi iki bardak çay, diyebildi. Melis, gelen çaylardan birini Ayça'nın önüne uzattı:

– Gazozun ılımış. Al arkadaşım, çayın biri senin. Sen dert etme, bak ben senin en yakın dostunum. Yeni gelen vatandaş seni üzerse karşısında beni bulur. Sen hiç merak etme!

– Sağ olasın. İçimi ferahlattın. Geleceği varsa…

– Hadi bırak şu kızı düşünmeyi! Kıskanırsam karışmam.

Bu söze güldüler. Neşeyle yatakhanenin yolunu tuttular. Uyuma vaktiydi. Yatakhanenin ışıkları birer birer sönmeye başladı. Ayça'nın içine oturan şüphe gitmek bilmiyordu. Herkesten sonra dalabildi uykuya.

Can Kuşum,
25 Ekim (Sabah vakti)

Sabah sabah seni de rahatsız ediyorum. Annemle birazdan yeni okuluma gideceğim. Korkumu yenmeye çalışıyorum. Biliyor musun yatılı kalacağım orada? İlk kez yatılı olacağım. Seni de yanımda götüreceğim. Senden başka kime anlatabilirim ki içimdekileri? İşler iyi gitsin diye dua ediyorum. Annem sesleniyor, gitmem gerek. Hoşça kal.

Pazartesileri 9-B sınıfının ilk dersi edebiyattı. Öğretmeni pürdikkat dinliyordu öğrenciler. İnci Öğretmen, elindeki kitaptan pasajlar okuyordu. Hiroşima'da yaşayan bir çocuğun hayat hikâyesiydi okuduğu. Öğrenciler hikâyeden duygulandılar. Öğretmen, kitabı kapatıp masanın üzerine koydu.

"İnsanlar birbirini sevdikçe ve birbirlerine hayat hakkı tanıdıkça dünya gülistana dönecek. Dilerim sizler de seven, sevmeyi bilen erdemli insanlardan olursunuz." dedi. İnci Öğretmen, elindeki kâğıdı köşelerinden katlayarak bir turna kuşu yaptı. Turnayı öğrencilerine göstererek:

"Bizim edebiyatımızda turna kuşu, hasreti sembolize eder, sevdiklerimizden haber getirir bize. Türkülerimize bakın, içinde turna geçen yüzlerce türküye rastlayacaksınız. Turna, aynı zamanda barış sembolüdür. Mühim olan elimizde turna kuşlarının olması değildir, kalbinizden binlerce turna kuşu uçuruyorsanız ne mutlu size."

Sınıfta tık yoktu. Öğretmenin verdiği mesaj kalplerde yerini bulmuştu. Sevgi, turna kuşu, hasret, barış kavramlarını düşünüyordu öğrenciler.

Can Kuşum,
25 Ekim (Gece yarısı)

Yorgunluktan ayaklarım sızlıyor, fakat sana yazmazsam çatlarım. Bugün neler oldu neler. Sandığım gibi korkulu geçmedi günüm. En başından sonuna kadar anlatayım olan biteni. Annemle bir saat süren yolculuk sonrasında yeni okuluma ulaştık. Eski püskü bir okul beklerken, kocaman bir bina beni selâmlamasın mı? Üç yıllık okulmuş, okulun müdürü öyle söyledi. Pembe boyalı kocaman okulda karınca gibi hissettim kendimi. Müdür yardımcısı okulu baştan sona gezdirdi bize. Gerçi ders zamanıydı, sınıfların içini görememiştim. Biz okulu gezerken zil çaldı. Sınıflardan akın akın öğrenci çıkıyordu. Ne çok insan var bu okulda, dedim kendi kendime. Korku ve tedirginlik hâlen vardı üzerimde. Yeni sınıfımı gösterdiler. Sınıftaki öğrenciler, istihbaratı önceden almış olmalı ki "Hoş geldin!" dediler. Bütün gözler üzerime çevrilmişti. Soru yağmuruna tutuldum. “Adın ne?” “Nerede oturuyorsun?” “Hangi okuldan geldin?” Klâsik sorulardı hepsi. Allah’tan niye geldin, diye soran olmadı. Sorsalardı ağlardım. Bugünlük derslere girmedim. Buraya kadar fazla orijinal değildi can kuşum, Can Kuşum aynı şeyi yatakhane kısmı için söyleyemeyeceğim.

Yatakhane denilen yer, okulun üst katı. Yani yukarısı ev, aşağısı okul. Eski okuluma gitmek için en az yarım saat harcıyordum. Şimdi iki dakikada sınıfta olurum. Bundan sonra okula, yani aşağıya geç kalmak yok.

Odada dört kişiyiz. Annemle eşyalarımı yerleştirirken Ayça, Sevde, Nilgün (oda arkadaşlarım) yardım ettiler. Ayça hızlı konuşuyor, Sevde bir o kadar yavaş. Nilgün kitap düşkünü. Bütün gün kitaplardan bahsetti. Şimdi sol yanımdaki ranzada mışıl mışıl uyuyan Ayça ilkin soğuk davransa da hoş birine benziyor. Yurt kurallarını sıraladı bana. Kendi tecrübelerinden bahsetti. Esprili biri. Oda arkadaşlarım bugünkü edebiyat dersinden bahsettiler. Ballandırarak anlattılar dersi. Turna kuşlarından ve barıştan söz etmişler derste. Japon çocuğun hikâyesi etkileyiciymiş gerçekten. İnci Öğretmen'i çok seveceksin, diyorlar.

Günün en komik olayını söyleyeyim. İlk kez yurtta kaldığımdan havlumu ve diş fırçamı getirmeyi unutmuşum. Yarım saat diş fırçamı aradım. Diş macunu getirmişim ama fırça yok. Kıymetini bil can kuşum, bak dişlerim kirli kalacak bütün gece. Ben yine de seviniyorum seni getirmeyi unutmadım diye. Yazım git gide bozulmaya başladı. Yazarken uyuyakalabilirim. Uyuyup kalmadan veda edeyim sana. Bir de uzaklarda kalan anneme, babama iyi geceler diyeyim. İyi geceler Can Kuşum… Anneciğim ve babacığım, size de iyi geceler.

Çiçeklerin, börtü böceklerin henüz uyandığı demde öğrenciler sabah etüdüne gireceklerdi. Sevde, yarı kekeleyerek 17. yatakhanenin yeni elemanı Dilara'ya sesleniyordu. Gözlerini açmakta zorlanan Dilara;

– Bu saatte ne etüdü, diyebildi. Nilgün:

– Burada gün etütle başlar arkadaşım. Yurt ortamında böyle. İlk önce bize de zor gelmişti ama alıştık gitti. Söze Ayça karıştı:

– Günün en güzel saatleri bunlar. Miskin miskin yatmak olmaz. Etüt başlamak üzere. Biz etüte iniyoruz. Bekleyelim mi seni?

– Biraz kendime gelmeme müsaade ederseniz gelirim sizinle.

Dilara gece boyunca kesik kesik uyuyabilmişti. Rüyasında annesini, babasını, ana sınıfına giden kardeşini, eski okulunda yaşadığı malûm olayı görmüştü. Dünkü yorgunluğu aynen duruyor-

du. Kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Sanki yatmasıyla kalkması bir olmuştu. Yastığını yukarı aldı, sırtını yastığa dayadı. İncecik battaniye ile uyumuştu. Üzerinde kendisine ait olmayan fazladan bir battaniye vardı.

– Siz mi örttünüz bu battaniyeyi, diye sordu oda arkadaşlarına. "Yooo!" demişlerdi. Ayça:

– Melekler örtmüş olmasın, dedi gülümseyerek. Bu iyiliği yapan ya annesi olmalıydı ya da annesi gibi bir melek…

Etraf soğuk sayılırdı. Dilara'nın içi titredi, burnunun üşüdüğünü hissetti. Üzerine annesinin ördüğü hırkayı geçirdi. Etüt odası denilen yer 9-B sınıfıydı. Yatılı öğrenciler kendi sınıfında etüt yapıyorlardı. Etüde geç kalan arkadaşlarına;

– Astsolistler geç gelirmiş, dedi Hilâl şaka yollu.

– Olsun o kadar! Dilara yalnız inmesin dedik etüde.

Ayça, Melis'in yanına oturmuş, kâğıttan turna kuşu yapıyordu. Bütün sınıf ders çalışmayı bırakmış, origami sanatıyla turna kuşu yapıyordu. Maviden yeşile, parlağından altın sarısına boy boy, renk renk turna kuşlarıyla doldu sınıf. Arkadaşlarının "Sen de yapmak ister misin?" teklifine icabet etmişti Dilara. Bir, iki, üç derken beş turna kuşu yapmıştı. 9-B'nin yatılı öğrencileri onlarca turna kuşunu mukavvaya yapıştırıyorlardı. Melis "Şuraya, buraya!" diyor, arkadaşlarına komut veriyordu. Turnalar belli sırayla dizilmeliydi. En öne büyük ebatlı beyaz turna kuşunu yerleştirdiler. Arka saflara küçük turnalar sıralanmıştı. Yukarıdan bakınca öndeki beyaz turna kuşunun arkasındaki rengarenk onlarca turna kuşuyla 9-B yazıyordu. Melis, yaptıkları çalışmayı sınıfa gösterdi:

– Nasıl olmuş arkadaşlar?

– Dehşet olmuş!

– Süper olmuş!

Yapılan çalışma, sınıf öğretmenleri İnci Öğretmene takdim edilecekti. Barışa gönül verdiklerini ispat edeceklerdi kendilerince.

Takdim işini, sınıf başkanı Cansu üstlenmişti. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadıkları için etüt çıkış zilini de duymamışlardı. Dışarıdan gelen gürültü olmasa etüdün bittiğini anlamayacaklardı. Öğrenciler bağrış çığrış yemekhaneye inivermişlerdi. Dilara bu aceleyi garipsemişti; fakat yemekhanede karşılaştığı manzara öğrencileri haklı çıkarıyordu. Kahvaltı alma kuyruğunu görünce ve kuyruğun en sonuna takılma durumunda kalınca, hızlı hareket etmek gerektiğine kanaat getirdi. Kuyruk, Allah'tan ki çabuk bitmişti. Aldığı kahvaltılıkları yeme isteği bulamadı kendinde. Birkaç yudum çay o kadar… Ne peynire ne reçele dokunmuştu. Annesinin hazırladığı enfes kahvaltıya gitti aklı. Yirmi dakikaya sığdırmak zorunda olmadığı uzatmalı kahvaltıları arayacağa benziyordu. Yeşil zeytine bayılırdı. Yeşil zeytinsiz sofra hazırlamazdı annesi. Sonra mis gibi kızarmış ekmek, ekmeğin üzerinde eriyen tereyağı… Süperdi hepsi. Annesine arada yaptığı nazları, kimi zaman kahvaltı yapmadan okula gidişlerini hatırladı. Hayır, hüznü bir tarafa bırakmalıydı. Şimdi güçlü olma zamanıydı. Ne kadar güçlü görünüyorsa o kadar zayıftı. Zayıf yanını kapatmak için güçlü görünmeye ihtiyaç duyuyordu. Gurbet hissi, kement gibi sıkıyordu kendisini. Okul kıyafetlerinin içinde hüzünlü beste gibiydi.

Can Kuşum,
26 Ekim

İnsan hüzün ve mutluluğu aynı günde ve aynı anda yaşayabilir mi dersin? Hüzünlüydüm bugün, buraya alışmak kolay değil. İkinci günüm henüz. İki yıl gibi desem daha doğru söylemiş olurum. Yatağımı bile yadırgıyorum. Alışırım değil mi?

Bugün dersler tanışma faslıyla geçti. Derse giren her öğretmen beni konuşturdu. Çekinmedim değil. Yabancı ortamlara kolay kolay adapte olamam biliyorsun. Yabancılığım geçtiği vakit deli dolu biri olup çıkarım. Her neyse… Derslerden bahsediyordum. Bilgisayar dersinde samimi arkadaşlarıma mesajlar gönderdim. Unutulmamak dileğiyle, dedim hepsine. Kim unutulmak ister ki. Korkma ben seni unutmam Can Kuşum. Daldan dala kondum yine. Ne diyordum? Derslerde kalmıştım. Evet, edebiyat dersi tahmin ettiğin gibiydi. Sınıfta coşku, alkış vardı. İnci Öğretmen'i şaşırttı sınıf (sınıfım demeliyim bundan böyle). Dersin bitimine yakın Cansu'nun turna kuşlarını takdim edişi vardı ki sanırsın madalya töreni. Tabii sınıf hemen şımarıverdi. Erkeklerin tempo tutması, alkışlar, ıslıklar… Olimpiyat Stadı'nda hissettim kendimi. İnci Öğretmen o şaşkınlığına rağmen mantıklı şeyler söyledi. "Dilerim barış turnaları hiç eksik olmaz gönlünüzden." derken gözleri ışıl işıldı. Sabahki hüznümü aldı bu olay. Ne de olsa bu güzel düşüncede benim de katkım vardı.

Melis ve Ayça'ya teşekkür etmek isterim. Kahvaltı yapamamıştım bugün. İştah kalmadı ki bende. Üçüncü dersin sonunda

Ayça ve Melis kahvaltıda bir şey yemediğimi ima ederek simitlerini paylaştılar benimle. Simit parçalarını yeyince fark ettim açlığımı. Deli gibi acıkmışım. Melis ve Ayça'ya susam tanelerince teşekkürlerimi yolluyorum.

Günün en süper olayı, annemin kardeşimle gelmesiydi. Uçulur bu habere! Annemlerin gelişine benden çok dişlerim sevinmiş olmalı. Canım annem, minik kardeşim! Anneme hasretle sarıldım. Annem bilse omzuna başımı dayamak istediğimi, hiç bırakır mıydı sarılmayı? Kardeşim Semih'e muhabbetle sarıldım. Semih bana cebindeki şekerleri verdi "Abla yersin" diyerek. Az kavga etmezdik şeker yüzünden keratayla. Büyümüş de ablasına şeker veriyor. Çok duygulandım. Ya ben kiminle kavga edeceğim? Anneme yaşadıklarımı anlattım. Tabii gördüğüm rüyalardan, onu çok özlediğimden bahsetmedim. Güçlü göründüm ki üzülmesin annem. Hafta sonu gideceğim nasılsa eve. Dişimi sıkmam lazım. Bir de alışmam…

Not: Öğretmenler sınavlardan bahsediyor. N'apacağımı bilmiyorum. Duaya ihtiyacım var. Yoksa üstesinden gelemem.

Yurt ortamında olup da "kalorifer dibi" muhabbeti yapmayan yok gibidir. Uyku tutmadığında, içtekiler paylaşılmak istendiğinde kalorifer dibi muhabbetleri imdada yetişirdi. Gecenin bu ilerleyen vaktinde, gece lambalarının ışığından başka, kalorifere yaslanmış iki kişinin gölgesi vardı. Küçük harflerle konuşuyorlardı, uyuyanlara rahatsızlık vermemek için.

– İyi kaynaştın Dilara'yla; yeni oda arkadaşından hiç hazzetmeyeceğini düşünüyordum, dedi Melis.

– Endişelerimi biliyorsun. Sorunlu bir tipe benzemiyor. Ne bileyim sempatik, hanım hanımcık birisine benziyor. Üstelik gayet titiz. Baksana diş fırçasını getirmeyi unuttu diye çılgına döndü.

– Böyle düşünmene sevindim Ayça. Bazen bana da öyle olur. İçimden bu işin sonu iyi olmayacak diye geçer; ama tahminlerim

tutmaz. İnsanlara karşı ön yargımız olmasa ne iyi olurdu. Hepimizde bir miktar empati olsa fena olmazdı.

– Doğrusun Melis!

Muhabbet almış başını gidiyorken, koridorun diğer ucunda önce bir ses, akabinde bir karartı belirdi. Karartı git gide Melis ve Ayça'ya yaklaşıyordu. Korkudan tek kelime edemiyorlardı. İkisinin de nutku tutulmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmış, akıllarından bin bir türlü düşünce geçiyordu. Bütün odaların kapısı kapalı olduğuna göre, gelen yabancı biri olmalıydı. Karartı belirginleştikçe öğrenciler derin bir nefes aldı. Gelen Derya Öğretmen'di.

– Uyku tutmadı mı arkadaşlar, dedi öğretmen.

– Tutmadı öğretmenim!

– Ben sizi şu an yataklarınızda görmek isterdim. Malûm, sabah etüdünüz var. Etütte uyuklamanız, sizin için iyi olmayabilir. Sınavlar yaklaşmışken, etütleri değerlendirmeye her zamankinden fazla ihtiyacınız var, değil mi?

– Haklısınız öğretmenim. Bizim de gözümüze sınavlar yüzünden uyku girmiyor. Ailemize karşı mahcup olmak istemiyoruz. İlk yazılıları iyi atlatmak zorundayız. Yani çok çalışmamız lazım, çok, dedi Ayça.

– Çözümü iyi biliyorsunuz çocuklar. Yeterli ve nitelikli çalışın olur mu? Haydi şimdi uyumaya!

Öğrencileri yatıran öğretmen, odalara tek tek girip üstü açılan öğrencilerin üzerini örttü. Açık kalan pencereleri kapadı. Uyuyan öğrencilere, anne şefkatini aratmayacak sevgi halesiyle bakıp gülümsedi. Öyle ya, onlar için buradaydı, onlar için öğretmenlik yapıyordu. Hep şirin öğrencileri olsun istemişti. Minik öğrencilerinden kopamayacağını anlayınca, civardaki evlerde oturmak yerine yurtta kalmayı tercih etmişti. Onların derdi kendi derdi oluyor, bazen dertlerine çözüm bulamayınca üzüntüden hasta oluyordu. Adı gibi bir derya saklıydı içinde.

Sabah etüdünde Dilara'nın kolları kopmuştu defter geçirmekten. Biyolojiyi ancak geçirebilmişti. Eksiklerini tamamlamasına imkân yoktu. Haftaya sınavlar vardı. İyisi mi notları fotokopi çektirmeliydi. Sınavlardan iyi notlar almalıydı. Başarı grafiği hiçbir zaman dibe vurmamıştı, yine vurmamalıydı.

Cuma günü dersler geçmek bilmiyordu veya Dilara'ya öyle geliyordu. Son dersteydiler. Sonra ver elini evim, güzel evim, diye geçirdi içinden. Tarih sayfalarından kesitler sunan öğretmenin söyledikleriyle ev hayalleri birbirine karışıyordu. Paydos zili çalar çalmaz bahçeye inen öğrenciler İstiklâl Marşı'ndan sonra dağıldılar.

Can Kuşum,
30 Ekim

Sevinçten uçabilirim. Evdeyim, evimdeyim. Evdekileri, yatağımı, çalışma masamı nasıl özlemişim! Dört gün burnumda tüttü her şey. Şu iki gün evimin, arkadaşlarımın tadını çıkaracağım. Mutluluktan aklıma kelime gelmiyor. Sevincimi seninle paylaşayım dedim, Can Kuşum. Görüşmek üzere…

Hafta sonu dopdolu geçmeliydi. Topu topu iki günü vardı ailesiyle geçireceği. Ne saatlerce baktığı televizyon umurundaydı ne de uzatmalı uykuları. Yatılı okula döneceğini düşünüp sıkıntı yapacağına, iki günü verimli geçirmeye bakacaktı. Babasının "Geleceğe dair endişeleri, geçmişe ait hüzünleri düşüneyim, derken elindeki güzellikleri kaçırmayasın!" tembihini hiç unutmuyordu. Ne yapacaksa şimdi yapmalıydı.

Kardeşine de zaman ayırmalıydı. Birlikteyken şekerlerini bile paylaşamadığı, bazen kıskanır gibi olduğu kardeşine vermeliydi dakikalarını. Annesinin anlata anlata bitiremediği yeni açılan kitabevine kardeşiyle gidebilirdi pekâlâ. Hani merak etmiyor da değildi kitabevini. Kardeşini ikna edip düştüler yola. Severdi kitapçıya gitmeyi. Saatlerce kitapçıda kalıp tek kitap almadan eve döndüğü çok olmuştu. Annesinin dediği kadar vardı yeni kitabevi. Alt katta dergiler, kırtasiye malzemeleri, üst katta binlerce kitap ve kitap okumak için masalar, sandalyeler… Hafif fon müziği eşliğinde, raflardan seçtikleri kitapları masada inceliyorlardı. Semih için boyama kitapları, kendisi için farklı türde yedi sekiz

kitap masanın üzerindeydi. Seçtiği kitapların çoğu, hoşuna gitmişti; fakat internette görüp merak ettiği kitabı satın almakla yetindi.

Evde harıl harıl ders çalışıyordu. Ders çalışmaya ara verdiğinde muhabbet kuşuyla oynuyor, parmağının ucuna aldığı kuşun desenlerini inceliyordu. İç sesi, "Ne harika şeysin. Ne süper desenler verilmiş sana!" diyordu. Kuş, ilgiyi anlayınca odanın içinde pır pır dönüyordu.

Babası ve annesiyle geçireceği her dakikayı önemsiyordu Dilara. Eski okulunda geçirdiği acılı günlerinde annesi ve babası vardı yanında. Bir de can dostu Ayşegül. Bazen olumsuz gibi görünen olaylar sevgi bağlarını güçlendirmeye yarayabiliyordu. Ayşegül, gönülden desteğiyle 'dost' olmayı hak etmişti. Dilara'nın Ayşegül'e sevgisi helezonlar hâlinde artmıştı. Zor zamanda gelen bu destek, yıkılmaz köprüler kurmuştu aralarında. Ayşegül, Dilara'nın tatile geldiğini duyunca soluğu Dilaralarda almıştı. Eski defterler açılmış, eski günleri yâd ediyorlardı. Konuşmaları döndü dolaştı, o tatsız olaya geldi. Dilara, değil malûm olaydan bahsetmek, yaşadıklarını aklından bile geçirmek istemiyordu. Ayşegül'ün:

– Senin yerinde olsam aynı şeyi yapardım, demesi Dilara'nın içindeki yangına su serpmişti. Dilara içinde biriktirdiklerini paylaşıyordu arkadaşıyla:

– Sevimsiz olaydan sonra bir dakika bile kalamazdım o okulda. Okula gitmek istemedim, hatta hiç okumak istemedim. Moralim altüst olmuştu. Oysa hayallerim, ideallerim vardı benim. Ortam değişikliğine ihtiyacımın olduğunu söyledi bizimkiler. O sebeple yatılı okul ve farklı mekân… Sağ olsun annem babam, orada dahi yalnız bırakmadılar beni. Senin sıcacık mesajların beni havalara uçurdu desem inanır mısın Ayşegül? Kusura bakma, her mesajına cevap veremedim. Tabii kalbimden yüzlerce cevap yolladım, ama onlar sayılmaz dersen o başka.

– Niçin sayılmayacakmış! Bal gibi sayılır dostum!

– İyi ki tanımışım seni, derken Dilara'nın sesi titriyordu.

– Aa, oldu mu şimdi Dilara? Ağlamak yoktu hani? Dilara belli ki kendini tutamamıştı. Ağladıkça açıldı, açıldıkça ağladı. Ayşegül arkadaşının ağlamasına engel olmamıştı. İçi açılsın istiyordu. Ağlamak iyi geliyordu Dilara'ya.

Biricik Can Kuşum,
31 Ekim

Geçti gitti iki gün.

Şimdi kardeşimle yeni açılan kitapçıya gidişim, ona uçan balon alışım geçti gözümün önünden. Uçan, balon muydu kardeşim miydi, belli değildi.

Habire ders çalıştım tatil boyunca. Aklım başka yerlere kayıp durdu, ama yine de kendimi zorladım çalışmak için. Mola verdiğimde herkese zaman ayırmaya çalıştım. Kuşumuza bile… Daha çalışılacak bir sürü konum var. Pazartesi, çarşamba ve cuma günü sınavlar çetin geçeceğe benziyor.

Aklıma gelen, yo yanlış oldu, aklımdan hiç çıkmayan o sevimsiz tatsız olay beni üzmeye devam etti. Ayşegül iyi ki uğradı bize. Can dostum, dert ortağım, moral depom Ayşegül'üm vardı yanımda. Sen hakiki dostumsun benim. Teşekkürler vefa dolu sözlerine. Teşekkürler sana, dünyadaki güller adedince teşekkürler.

Yarın sabah yolcuyum. Gelmek iyiydi, çok iyiydi. Ya gitmek? Yatılı öğrenciler genellikle pazar akşamından yurda gelmeye başlarlardı. Öyle ya, valizlerdeki eşyalar dolaba yerleşecek, yataklara temiz çarşaf serilecektir. Ertesi güne hazırlıklı girilecektir. Rutin işlerdi bunlar.

Dilara sınıfın kapısından girdiğinde, kimi öğrenciler edebiyat defterini gözden geçirip birbirlerine soru soruyordu. Dersler ve sınavlar, öğrencileri fena etkiliyordu. Ayça, ses tonuna gizem katarak gördüğü rüyayı anlatıyordu:

"Ertesi gün matematik sınavı vardı. O yorgunlukla, sıranın üzerinde uyuyakalmıştım. Rüyamda bir labirentin içindeydim. Ben çıkışı aradıkça labirentin içinde kayboluyorum sanıyordum. Kan ter içinde koşuyordum. Sağa gidiyorum, sola gidiyorum, bir türlü çıkışı bulamıyorum. Fark ediyorum ki labirent, bildiğimiz karekök şeklinde. Önce hayret ediyorum, böyle labirent olur mu diye. Nasıl çıkacağım bu labirentten derken aklıma matematik dersinde hocanın söylediği geliyor: "Karekökten kurtulmak için karekökün içindeki sayının karesini alman gerek!" Birden, kendimin karesini almayı akıl ediyorum. Ve labirentten kurtuluveriyorum." Ayça'nın heyecanlı anlatımı sınıfta gülüşmelere neden olmuştu.

– O da bir şey mi, dedi Cansu. Matematik sınavından bir gün önce Hilâl, saatini sabah 5.20'ye kurmuştu. Odada saat son ses alarm vermeye başlamıştı. Oda ahalisi, Hilâl hariç, o gürültüye uyanmıştı. Kaç kere kaldırmayı denedik, saatin çalıyor diyerek. Tınmadı bile. Saat beşi yirmi geçiyor, dedim. Hayır hayır, dedi uyku sersemliğiyle beş bölü iki, beş bölü iki... Bu söze resmen koptuk.

Dilara da anısını paylaştı sınıfla. Hafta sonu rüyasında biyoloji terimlerinden mikoloji, morfoloji, histoloji diye sayıklamasını, kardeşi Semih'in sabahleyin: "Abla senin kaç tane Japon arkadaşın var?" diye soruşunu anlatıyordu. Dilara, anısını niçin sınıfla paylaştığını bilmiyordu. İçinden anlatmak gelmişti, öyle de yapmıştı.

BÖLÜM 2

BİZ GELDİK ÖĞRETMENİM

Kantin görevlisi Müyesser teyze, kapıyı tıklatarak içeri girmişti. Rehberlik odasında İnci Öğretmen ve okulun psikolojik danışmanı Mihriban Hanım vardı. Müyesser teyze, bol köpüklü Türk kahvesini odadakilere ikram ediyordu. İnci Öğretmen:

"Kahve güzel görünüyor Müyesser abla." dedi kahvesini yudumlamadan önce. Müyesser teyze;

– Size özel yaptım, diye yanıtladı nazik üslubuyla.

– Sağolasın Müyesser abla. En az annem kadar güzel yapıyorsun kahveyi, diyen Mihriban Hanım, latif sözcüklerle teşekkür ediyordu.

Odadaki sıcak ortam kahve sayesinde ziyadeleşmişti. Gönül muhabbet istiyordu, kahve bahaneydi. Bir yandan kahveleri yudumluyor, bir yandan muhabbeti kavileştiriyorlardı. Konu farklı mevzulara kayıyor, kâh okuldan kâh öğretmenlik hatıralarından bahsediyorlardı.

İnci Öğretmen, sosyal aktivite yapmayı seven, öğrencileri organize edebilen idealist bir öğretmendi. Aklında yaklaşan Öğretmenler Günü programı vardı. Ne yapmalı ne etmeliydi de bu programdan yüz akıyla çıkmalıydı. Üstelik program velilere açık olacaktı. Klasik programları, oldu olası sevmezdi. Önce internetten doküman topladı. Henüz, içine sinen metinlere ulaşamamıştı. Kitaplar karıştırdı, araştırmalar yaptı. İstediği bilgilere ulaşamadı.

İyisi mi Öğretmenler Günü için tiyatro metni yazmak, demişti. Tiyatro metni meselesini Mihriban Hanım'a açmıştı.

– Yardım etmeye çalışırım. Metin üzerinde çalışabiliriz. Bugün ders çıkışında müsaitim. Tabi siz de müsaitseniz." demişti Mihriban Hanım.

Beklediğinden erken gelen yardım teklifi İnci Öğretmeni, sevindirmişti. Sorumluluğu büyük olan işlerin altına imza atacak olmaları, İnci Öğretmen'in şevkini artırmıştı. Çünkü eleştirmek en kolayıydı. Omuz omuza, gönül gönüle bir şeyler yapmak, paylaşımların en güzeli olmalıydı.

– Çok teşekkür ederim, demişti sevincini saklamadan. "Bana da uyar ders çıkışı", diye ekledi İnci Öğretmen.

O gün mesai çıkışında rehberlik odasında iki eğitimci, ellerinde kâğıt kalem, başlamışlardı tiyatro metni yazmaya. "Burası olmadı, şöyle yapalım." diyorlar, metne şekil vermeye çalışıyorlardı. Bir hafta boyunca okul içinde buldukları boşlukları metin üzerinde çalışmaya ayırmışlardı. Karanlık bastırana kadar uğraşıyorlardı. Yapabileceklerinin en iyisini yapmak istiyorlardı. Gerisi Allah kerimdi. Uzun uğraştan sonra nihayet, ortaya güzel bir metin çıkmıştı.

Asıl zor kısım şimdi başlıyordu. Önce tiyatro için öğrenci seçimi yapılacak, ardından sahne çalışması. Tiyatronun sergilenmesine yaklaşık on beş gün vardı. Okulun çeşitli yerlerine tiyatronun duyurusu asılmıştı. Tiyatroda görev almak isteyenler, isimlerini edebiyat öğretmenlerine yazdıracaklardı. Tiyatro metni, oyunda rol almak isteyen öğrencilere veriliyordu.

Sekiz kişilik tiyatro çalışmasına yirmi iki kişi başvurmuştu. Aslında, başvuranların sayısı daha fazla olabilirdi. Velilere açık sergilenmese cesaret edeceklerin sayısı muhtemelen artardı. Korkularını yenemeyenler başvurmadı seçmelere. Dilara, yatakhane arkadaşları Ayça ve Nilgün'ün tiyatroyu yatakhanede canlandırmasından hareketle "Ben de mi başvursam?" diye geçirdi içinden.

"Yok canım, daha neler." dedi içindeki bir başka ses. Tiyatro metnini merak etmiyor değildi. Ayça'dan rica ettiği metni okumaya başladı. Metin, çok hoşuna gitmişti. Metni beğendiğini pek belli etmedi. "Güzelmiş!" dedi sadece.

Can Kuşum,
7 Kasım

Günlerdir sınavlarla boğuştuğumdan seni ihmal ettim. Küsmedin değil mi bana? Sınavlar rüyalarıma girer oldu. Sıkı dur, iyi bir haberim var sana. Sınavlar beklediğimden iyi geçti. Gayretimle ve bir de annemin dualarıyla çok şükür iyi geçti sınavlar. Fizik, edebiyat ve biyolojiyi kazasız atlattık. Sınavlar henüz bitmedi, ama iyi başlamak önemliydi benim için. Diğer sınavlarım kapıda… Bakalım onlar nasıl geçecek?

Kafamı şimdilerde kurcalayan bir şey var: Öğretmenler Günü tiyatrosu. Seçmelere katılıp katılmamakta kararsızım. Öğrenciler tiyatroya seçilmek için nasıl pravo yapıyorlar, bir görmelisin. Onlara hak veriyorum. Çünkü tiyatro metni harika... Metni okuyunca hayalimde, ilkokul öğretmenim canlandı. Onun tahtaya özenle yazması, sonra elimi tutup harfleri yazdırmaya çalışması geldi aklıma. İçim tuhaf oldu yani. Canım öğretmenimi çok özledim ben. Kim bilir nerelerdedir şimdi? Derdi ki öğretmenim: "Öğretmenlerin mini bir bavulu vardır. Her an gitmeye hazırdırlar. Gittikleri yerin şartlarına bakmaksızın vazifelerini yapmaya çalışırlar. Gittikleri her yerde binlerce filiz bırakırlar, filizlerin büyüdüğünü göremeden başka diyarlara giderler." Söyledikleri bende yer etmiş ki dün gibi hatırlarım sözlerini.

Sahiden n'apacağımı bilemiyorum. Denemeli miyim, yoksa seyirci koltuğunda tiyatroyu mu izlemeliyim? Neyse… Bugün doğru dürüst karar veremeyeceğim sanırım. Karar vermek için

sadece iki günüm var. Pişman olmayacağım bir karar veririm inşallah. Uykum geldi iyice. Bana iyi uykular Can Kuşum, sana da…

Oda arkadaşları, seçmelere katılmaları için Dilara'yı ve Sevde'yi ikna etmeye çalışıyorlardı. Sevde, kolay ikna olacak gibi görünmüyordu. İçine kapanık olduğundan fazla üstelemediler. Dilara'nın içindeki tereddütleri yenmesi nispeten daha kolay görünüyordu. Küçük bir ikna çabası sonuç vermişti, seçmelere katılacaktı. Katılsa kaybedeceği bir şey yoktu. Hem iyi şeylerde biraz cesaret gerekli, demiyor muydu? Kısmette varsa seçilirdi, yoksa üzülüp somurtacak değildi. O elinden geleni yapacak, sonra olayları akışına bırakacaktı.

Sevde dışında, 17. yatakhane elemanları tam tekmil tiyatro metnine kaptırmıştı kendilerini. Ayça, doktor; Nilgün, mühendis rolüne çalışıyor; Dilara, öğretmen rolünü prova ediyordu. Ses tonlarını, yürüyüşlerini değiştirerek yorulana kadar prova yapıyorlardı. Birbirlerine moral veriyor, iyi rol yapıldığında alkış tutuyorlardı. Dilara; tiyatro çalışmasının etkisiyle, oda arkadaşlarına karşı içinde sevgi nehrinin oluştuğunu hissediyordu. Arkadaşlarına biraz daha ısındığını fark ediyordu.

Seçmeler gelip çatmıştı. Başvuranların sayısı yirmi dokuza çıkmıştı. Seçmeler gün boyu sürecekti. Öğrenciler numara sırasına göre çağrılıyordu. Altıncı sırada olduğunu öğrenince telâşa kapılmıştı Dilara. İlk sıralarda olmayı istemezdi; en azından şöyle ortalarda olabilseydi daha çok prova edebilirdi rolünü. Heyecan basıyordu Dilara'yı. Sakin olmalıydı. İyi ama nasıl? Babasından öğrendiği teknik geldi aklına. Derin derin nefes alma tekniğini defalarca uyguladı. İçindeki ses "İmdat!" diyordu, çünkü sesi titriyordu. Sesi titremeye devam ederse, sonuç fiyasko olurdu. Derin derin nefes aldıkça, nefeslerini dolu dolu aldıkça, nabzı normale dönmeye başladı. Başkasından duysa tanımayacağı titrek sesi normalleşiyordu. Sesi ve heyecanı normalleşme emareleri

gösterirken, Ayça çıkmıştı seçiçi kurul odasından. "Nasıl geçti Ayça"diye sordu Dilara. "İyi sayılır, ama bilmiyorum. Heyecanlanmamak imkânsızdı." dedi. Heyecanı yatışmak üzereyken duyduğu bu sözler heyecanını yine artırmıştı Dilara'nın. Vazgeçmek üzereydi. Bu heyecan, şansını zora sokardı. Bir aydır kalbi epey hırpalanmıştı. Karar vermişti, denemeyecekti.

"Olmaz öyle şey! "dedi Ayça. "O kadar prova boşa mı gitti yani? Daha denemedin bile. Kararınla baştan kaybetmiş olmuyor musun? Deneyerek kaybetmek başka, denemeden baştan kaybetmek başka. Hadi Dilara, ismin anons ediliyor. Göster kendini!"

Ayça'nın verdiği moral iyi gelmişti, fakat heyecanı fazla dinmemişti. Yine de denemeliydi. Vazgeçmek için geçti; çünkü jürinin karşısındaydı. Geri dönüş olmazdı bu saatten sonra. Jürinin ne yaptığıyla ilgilenmeyecek, kendini rolüne verecekti. Karşısında ilkokul öğretmeni varmışçasına rolündeki sözleri jest ve mimiklerinin yardımıyla söyledi:

" …Ben de öğretmen oldum öğretmenim. Benim de çiçeklerim var. Kaya diplerinde açmış güllerim, papatyalarım, karda büyüyen kardelenlerim var. Senin suladığın gibi sulayacağım onları sevgiyle, bilgiyle…"

Dilara, rolünü icra ederken kendinden geçmişti. Heyecanını çoktan unutmuştu. Ne zaman rolüne başladığını, ne zaman rolünü bitirdiğini fark etmedi. Rolünde iyi miydi, kötü müydü bilmiyordu.

Can Kuşum,
15 Kasım

İki ayağım bir pabuca girdi. Bir yandan tiyatro stresi bir yandan bitmek bilmeyen sınavlar… Geçer değil mi bu zor günler? Az kalsın unutuyordum, tiyatro seçmelerinde öğretmen rolünü kaptım. Sevinemedim seçildiğime. Benimkisi buruk bir sevinç oldu. Buruk diyorum, çünkü Ayça seçilemedi. Odada tiyatrodan bahsetmemeye çalışıyorum. Beni ikna etmek için âdeta yalvaran Ayça'yı üzmek istemiyorum. N'eylersin ki elden bir şey gelmiyor. İlkokul öğretmenim yanı başımdaymış gibi hissetmeseydim havaya giremez, muhtemelen seçilemezdim. Sevincimi ailemle paylaştım. O olaydan sonra beni mutlu eden ender durumlardan biriydi rolü kapmak. Dediğim gibi sevinmeli miyim, üzülmeli miyim bilemiyorum. Karmakarışığım can kuşum, karmakarışık…

Ayça, zannettiğinden daha metanetli duruyordu karşısında. Dilara belli ki Ayça'nın kendini harabeye çevireceğini sanmıştı. Kim bilir, denemeden kaybetmektense deneyerek kaybetmeyi yeğlemişti Ayça. Alt tarafı bir roldü. Ya kendi alamasaydı rolü, kendine güvensizliği artar mıydı? Beynine hücum eden soruları silemiyordu bir türlü. Tek eliyle soruları silerken diğeriyle yazıyor gibiydi. Ufacık meseleleri devlet meselesi hâline getirdiğine kızdı. Neydi parolası: Ciddi meseleler dururken küçük meselelere takılı kalmamak.

Şöyle içini dökebileceği, gönül birliği edebileceği bir dosta ihtiyacı vardı. Şimdilik en iyi dostu "Can Kuşum" dediği günlüğüydü.

Günlüğü derecesinde içini rahatça açabileceği bir dost istiyordu okul sınırları içerisinde. Ayça, Cansu ve Melis'le iyi anlaşıyordu. Ötesi olur muydu, meçhuldü. Şimdilik dost arayacak zamanı yoktu. Kendini tiyatroya verme, olayları akışına bırakma zamanıydı.

9-B'nin sınıf başkanı Cansu'yla bu aralar sıkı fıkıydı. Aynı tiyatroda rol almaları yakınlaşmalarında etkiliydi; Cansu, doktor rolündeydi, Dilara, öğretmen. Provalarda ikisi de beyaz önlük giyiyordu. Yurtta bazen çalışma odasında prova yapıyorlar, rollerini birbirlerine beğendirmeye çalışıyorlardı.

– Oluyor, diyordu Dilara Cansu'ya.

– Şebnem Hanım, seninki de güzel oluyor, diyordu Cansu.

– Sen de mi Şebnem diyorsun bana? Korkarım adım böyle kalacak!

– Şu anki hâline şükret, şimdilik Şebnem meselesini okul bilmiyor, sen tiyatrodan sonra gör sana Dilara mı diyorlar Şebnem mi?

– Dalga geçme benimle Cansu! Bütün okul, adımın Dilara olduğunu çok iyi biliyor. Arkadaşıyla şakalaşmak isteyen Cansu kendi kendine konuşur gibi:

– Şebnem fena isim değil aslında, deyince Dilara şakaya aynen karşılık vermek istedi:

– Aşk olsun Cansu, 17. yatakhanedekilerden sonra bir de sen deme bari şu ismi. İster misin ben de sana bir, iki, üç tıp diyeyim?

Bu söze güldüler. Eh, tiyatronun sergilenmesine kaç gün vardı ki... Her kelime tiyatroya dairdi, espriler dahil…

Yatılı okulda vaktin çoğu, yatakhanede geçerdi. Hüzünler burada dağılır; sevinçler, paylaşımlar, yastık kavgaları yatakhane denen yerde yaşanırdı. Dışa kapalı, sevgiye, umuda açık bir yerdi yurt atmosferi. Dışarıyla bağlantı, pencere vasıtasıyla kurulurdu. Açılan pencereden esen rüzgâr, göz kırpan birkaç yıldız, yüzünü tamamen göstermek istemeyen ay selâmlardı öğrencileri.

Dilara'yı hayrete düşüren ne çok şey vardı okulun yatakhane kısmında. Öğrencilerin dolaplarına yapıştırdıkları zarflara "posta kutusu" yazması garibine gitmişti. Gelen mesajlar, mesaj bekleyen yürekleri mutlu ederdi. Sevde'nin kumbaradan bozma "sadaka kutusu" orijinal gelmişti Dilara'ya. Sınavlardan önce, yolculuğa çıkmadan önce, belaların defi için atılırdı paralar kutuya. Kutu dolunca 'sosyal yardımlaşma kulübü'ne verilirdi, kutuya az ama gönülden atılan paralar. Paralar, öğrenci okutmak için burs olur; sıcak çorba olurdu kimsesizler için. "Başkasını mutlu etmek…" diye geçirdi içinden. Verenin mi, alanın mı hissesine daha çok mutluluk düşüyordu, bilmiyordu Dilara. Aklına kandil günleri geldi, buharı göğe yükselen helvayı annesiyle kâse kâse dağıtışı canlandı gözünde. Torunlarına hediye verdiğinde tebessüm ederken gözü kısılan ninesinin mutluluğuna gitti aklı. Verenin alandan daha mutlu olduğuna kanaat getirdi Dilara.

Sevgili can kuşum,
20 Kasım

Sevinçten uçabilirim. Kimya sınavını ertelettik. Sınav bugün olsaydı hâlim duman olurdu. Çalışamamıştım adamakıllı. Sınıfta doğru dürüst kimse çalışmamış. Ne yapsak da şu sınavı erteletsek, diye düşündük. Aklımıza öğretmene şiir yazmak geldi. İçinde kimya terimlerinin geçtiği bir şiir yazdık. Şiiri okusan o kadar komik ki. Tabii bize göre öyle. Biz şiirden medet umup öğretmenin sınıfa gelmesini bekledik. Öğretmen gayet ciddi biçimde elinde sınav kâğıtlarıyla sınıfa girdi. Bizde moral sıfırdı hâliyle. Umudumuz iyice tükenmişti. Son çareye başvurduk. Sınıfça şiirimizi şarkıya dönüştürüp hep birlikte söyledik:

Neler oluyor kimyada
Bir de şu konular olmasa, olmasa
Kimya dersi gelip çatınca
Motivasyona başlansa

Kimyayı anladım sanmıştım
Bir de baktım ki anlamamışım
Kitabı önüme alınca
Cevaplara takılı kalmışım

Asit desem asit değil bir baz var önümde
Brom desem brom değil, baryum var denklemde
Ürün desem ürün değil normalite elimde
Normalite, molarite hayırdır bunlar ne?

Öğretmen, şarkımızı sonuna kadar tebessümle dinledi. "Çalışmadınız değil mi?" dedi. "Evet" dedik. Merhamet bekledik. Acınacak hâldeydik çünkü. Öğretmen ne dedi biliyor musun can kuşum? "İlk ve son kez erteliyorum." Sınıfta gürültülü bir alkış koptu. O kadar ki teneffüste yan sınıf dersteki gürültünün nedenini sordu bize. Çok şükür, dedim alkışlarken. Aslında ertelemekle hiç iyi etmedik. Pazartesi aynı stres, aynı tempo. Her şeyi zamanında yapmayı ne zaman öğreneceğiz? Ertelemekle geçiyor ömrümüz. Dilerim sevgileri ve yapmam gereken güzellikleri erteleyenlerden olmam.

Tiyatro provaları yoğunlaştı. İnşallah iyi bir oyun çıkartırız. İnci Öğretmeni, mahcup etmek istemeyiz. Bu hafta sonu gidemeyeceğim eve. Gidemiyorum ama bizimkiler gelecek ziyaretime. İnşallah tıkırında gider her şey. Az önce yatakhanenin penceresinden yıldızlara bakarken, içimden duaya benzer şeyler geçti. İçimdeki çocuk dedi ki:

"Allah'ım küçücük omuzlarıma kaldıramayacağım yük verme. Her işimi kolay kıl benim. Annemi, babamı ve kardeşimi çok sev, beni de sev ve koru. Beni kötülerden ve kötülüklerden uzak eyle… Kalbimi ümitsiz, sevgisiz ve sensiz bırakma. Amin!"

Günlüğünü kapatıp uyumuştu Dilara. Bembeyaz elbisesiyle annesi girdi rüyasına. Kırlarda yürüyorlardı el ele. Babası, çiçeklerle uğraşıyor, Semih top oynuyordu kendince. Sonra pamuk ninesi dahil oluyordu rüyaya. İlkokul öğretmeniyle İnci Öğretmen'in siması karışıyordu birbirine. Hangisini görüyordu, çözemiyordu. Elini bırakmıyordu öğretmeni. Bir elini annesi tutuyor, bir elini öğretmeni. Rüyasını görürken sayıklıyordu. "Kalbimi sevgisiz ve sensiz bırakma!" diyordu. Kendi sesine uyanmıştı. Terden su kesilmişti. Nefes alış verişleri normal değildi. Defalarca "Beni sensiz ve sevgisiz bırakma." dedi kendi kendine. Gözlerine yaşlar hücum ediyordu. Niçin ağladığını bilemiyordu. Sevgisiz kalmak korkunçtu. Yalnızlığın kendini iyiden iyiye hissettirdiği

demlerde, kendisine şah damarından yakın olandan uzak kalmak daha korkunçtu. Duygu yoğunluğu geçene kadar sessizce ağlamıştı yorganın altında.

***

O gün ders çıkışında tiyatro provası vardı. Kimya sınavını düşünmüyordu şimdilik. Zamanı gelince icabına bakacaktı. İnci Öğretmen, provalar esnasında arada espriler yapıyor; fakat genel anlamda ciddiyetini muhafaza ediyordu. İnci Öğretmen, işinde son derece titizdi. Dekor, kostüm, ses ve mikrofon ayarına dikkat ediyordu. Madem başarı ayrıntılarda gizliydi, ayrıntıya dikkat etmeliydi.

Başlarda metindeki sözleri unutan, rolüne henüz hâkim olamayan öğrenciler, ilerleyen safhalarda rollerini şaşırmadan oynuyorlardı. Provaları izleyen Ayça ve Melis, prova bitiminde Cansu'yu da yanlarına alarak kantinin yolunu tutmuşlardı. Müyesser ablanın dillere destan tostundan yiyip enfes çayından yudumluyorlardı afiyetle.

– Çok iyiydiniz provada, sınıfımızın gururu olacaksınız dedi Melis.

– Aynen katılıyorum, diyerek destek vermişti Ayça.

– Tiyatro günü rezil olmayız inşallah, diyen Cansu'nun endişesi yüzünden okunuyordu.

– Olmazsınız merak etmeyin, çok çalıştınız. Yarın gece bitecek stresiniz. Gör bak çalıştığınıza değecek.

Zaman daraldıkça heyecan çoğalıyordu içlerinde. Desteğin böylesi Cansu ve Dilara'yı mutlu etmişti. 9-B'nin elemanları kantinde dertleşiyorken lise üçlerden Elif, bir masa etrafında kümelenmiş kızlara selâm verdikten sonra:

– Bensiz neler kaynatıyorsunuz arkadaşlar, demişti.

– Ne olsun Elif abla! Havadan, sudan, çaydan laflıyorduk.

***

Dilara'nın okulda dikkatini çeken biriydi Elif. Onun yürüyüşü, konuşması, aktifliği, olgunluğu, çalışkanlığı herkesin dilindeydi. Elif, örnek alındığının farkında olduğundan her hareketine dikkat ediyordu. Ailelerin çocuklarını kendisiyle kıyaslamasına üzülüyordu. "Bak, Elif ne kadar olgun! Elif'in notlarıyla seninkiler arasında uçurum var! Elif şöyle, Elif böyle…" türünden kıyaslar kızcağızı rahatsız ediyordu. Kaldı ki, Elif gibi olamayanları ne kadar üzüyordur Allah bilir. Oysa herkesin yapısı farklıydı, kimse kimseye benzemezdi. Başkalarıyla kim kıyas edilmek isterdi ki? Onun başarılarıyla kendilerininki kıyaslandığı için Elif'i sevmeyenler vardı. Oysa Elif, bir sineği bile incitmeyecek kadar iyi niyetliydi.

Dilara, Elif'i okula geldiği ilk günlerde sevmişti. Okulun dilinde olan Elif'i Dilara da merak ediyordu. Onunla tanışması ilginç olmuştu. Elif'in severek kullandığı kalpli bardağı vardı. Bardağı çok beğenen Dilara'ya tereddüt etmeden hediye etmişti. Bu davranış Dilara'yı mest etmeye yetmişti. Sadece namını duyduğu, hiçbir paylaşımda bulunmadığı Elif'i çok ince bulmuştu.

Bazen dolaplara bazen komidinin üzerine konan çeşitli kutular vardır yurtta. Adı sadaka kutusuydu, posta kutusuydu. Yurttaki ilk günlerinde, adına "mutluluk kutusu" dediği kartondan bir kutu yapmıştı Dilara. Gün içinde mutlu olduğu olayları yazıp içine atıyordu. Sadece kendisi yazmıyor başkalarına da yazdırıyordu mutluluk veren olayları. Elif'in verdiği hediyenin mutluluğunu, mutluluk kutusuyla paylaşmıştı. Canı sıkılınca, dersle ilgili bir soru olunca, sebebi yoksa bir bahane üreterek soluğu Elif'in yanında alıyordu. Dilara için Elif, bir abla, bir yol göstericiydi.

Bir Elif ablasını iyice tanımak istiyordu bir de sınıfının yalnız kovboyu Eren'i. Hiç arkadaşı olmayan, teneffüslerde elleri ceplerinde yalnız dolaşan, arkadaşları basketbol maçı yaparken sadece izleyen, çalıştığı hâlde derste parmak kaldırmayan, neredeyse zaruret

dışında konuşmayan biriydi Eren. Niçin bu kadar yalnızdı? Hâlinden şikayetçi miydi? Yaşıtları futbol, basketbol oynarken, sınıfta alkış koparırken, Eren'in bu kadar sakin olması düşündürücüydü. Sorular, sorular, cevabı gelmeyen sorular…

***

O gece uyku tutmadı Dilara'yı. Çünkü beklenen gün gelip çatmıştı. O gün 24 Kasım'dı. Sabah ilk derse girmeden ailesi gelmişti. Semih'in, ablasının boynuna bir sarılışı vardı ki görülmeye değerdi. "Canım ablacığım!" diyor, ablasını öpüp kokluyordu. İlgiden memnun kalmıştı Dilara.

– Bol öpücüğün karşılığını kantinde göreceksin canım kardeşim. Dile benden ne dilersen!

– Şımartma kardeşini bu kadar Dilara! Yoksa senden ayrılmak istemeyecek, diyen babası haklıydı bir bakıma. Annesi:

– Müjdeyi verme zamanı geldi; deyince Dilara duraksadı; sonra tahminini söyledi:

– Yoksa, yoksa çok istediğin butik mi açılıyor?

– Evet, bildin kızım!

– Sahi mi söylüyorsun anneciğim?

– Elbette!

– Çok sevindim. Adı ne olacak? Nerede açıyorsun? Evimize yakın mı?

– Dur kızım, önce soluk al. Soruların üst üste olunca cevap veremem hepsine.

– Heyecandan anneciğim. Sen kusuruma bakma.

– Aynı güne iki heyecan sığdırmak kolay değil. Akşamki tiyatro için heyecan durumun nasıl?

– Heyecandan ölebilirim anneciğim.

– Rahatlıkla halleder benim güzel kızım. diyen babası kızının heyecanını yatıştırmaya çalışıyordu.

Dilara derslere girerken aklı ailesinde kaldı. Onlar da Dilara'nın okula uyumu hakkında bilgi aldılar idareden. Ailesi, Dilara'nın sınıf öğretmeni İnci Hanım'la tanışma fırsatı bulmuştu. İnci Hanım'ın bu vesileyle Öğretmenler Gününü kutladılar.

– Dilara yetenekli bir öğrenci. Kızınız için gelmiş olmanız, ona verebileceğiniz en güzel hediyeydi. Öğrenciler önemsenmek ister, kendilerine değer verilmesini ister. Sizin gibi ilgili bir ailesi olduğu için Dilara çok şanslı, dedi sınıf öğretmeni. Duydukları sözler onları mutlu etti.

Zihnini toparlayamıyor, kendini derse veremiyordu Dilara. Annesinin butik hayalinin gerçek olması heyecan vericiydi. Annesi el becerisi olan, ebru sanatıyla ilgilenen, sosyal yönü ağır basan bir ev hanımıydı. Babası peyzaj mimarıydı. Fotoğraf çekmeyi sevmesi, babasından kendisine geçmiş olmalıydı. Babası nerede güzel bir kare görse es geçmez, güzel görüntüleri fotoğraf karesine yerleştirirdi. Elinin değdiği bahçeleri, villaları, parkları eski hâliyle ve proje uygulandıktan sonraki hâliyle çekerdi babası. Babasının çektiği fotoğrafları uzun uzun incelerdi Dilara. Mini havuzların içinde suda yüzen nilüferleri, arnavut kaldırımlı yolları, çiçeklerin renk renk dizilişini fotoğraflardan hayranlıkla izlerdi. Gerçeği, göründüğünden ne kadar da güzeldi kim bilir. "Ellerine sağlık babacığım, süper düzenleme yapmışsın." derdi her defasında. Dersin ortasında aklına fotoğraf makinesi geldi. "Hay Allah, babama makineyi hatırlatmadım. Getirmiştir inşallah." dedi içinden.

Renkli bir gün yaşıyordu. Öğrenciler, derslerine giren öğretmenlere sınıf adına karanfil takdim ediyordu. Öğretmenler, günler öncesinden öğretmenler gününde hediye istemediklerini söylemişlerdi. En güzel hediye, öğrencilerin vatana hayırlı bireyler olmasıymış. Sadece çiçek kabul ediyorlardı öğrencilerin gönlü olsun diye. Çiçek haricindeki hediyeleri geri çeviriyorlardı. 24 Kasım'da ailesinin gelişi, akşamki tiyatro, İnci Öğretmen'in derste yaptığı orijinal uygulama, hepsi bir güne sığıyordu.

Gün, yıldırım hızıyla geçmiş; akşam olmuştu. Davetliler, salondaki yerlerini yavaş yavaş alıyordu. Cansu ve Dilara'ya sınıf arkadaşları başarı dilediler. Elif, sahnenin arkasında kostümleriyle bekleyen öğrencilerin yanına gidip moral sözcükleri söylemişti. Annesi "Kalbim seninle" demişti Dilara'ya.

Açılış konuşması, saygı duruşu ve İstiklâl Marşı'ndan sonra "Biz Geldik Öğretmenim" adlı tiyatro çalışması anons edildi. Ses, müzik, dekor her şey hazırdı. Salonun bütün ışıkları kapanmıştı. Sahnedeki ışıktan başka aydınlık yoktu.

Senelerce öğretmenlik yapmış, dolu dolu yirmi beş yılın ardından emekli olmuş Filiz Öğretmen, öğrencileriyle geçen günlerini çok özlemektedir. Saçları ağarmış, beli bükülmüştür; eski okulunu ve öğrencilerini düşünür. Okula yakın bir parkta hayallere dalar. Bu esnada, öğrencileriyle geçmişte yaşadığı güzel günleri izleyiciler sinevizyondan seyrederler. Hafif bir fon müziği duyulur, "Öğrencilerim, canlarım!" der Filiz Öğretmen. Özlemi dayanılmaz olur, karar verir gidecektir eski okuluna. Öğrencileri mezun olmuş olsa bile kalbi eski okulunda sükûn bulacaktır. Filiz Öğretmen kalkıp yürümek ister; mecali kalmamıştır, fenalaşır. İki kişi emekli öğretmene yardım etmek ister:

– Teyzeciğim, iyi misiniz? Filiz Öğretmen zorlukla:

– Evladım, galiba tansiyonum düştü. Ben iyiyim.

– Hiç iyi görünmüyorsunuz ama. Sizi doktora götürelim.

– Yok yok, iyiyim. Şimdi kalkarım. Ben şuradaki okula gidecektim.

– Biz götürelim sizi teyzeciğim.

– Zahmet etmeyin, ben giderim.

– Teyzeciğim, okul bu saatte kapalıdır. İsterseniz biz sizi evinize bırakalım.

– Sağ olun çocuklar, ama ben okulumu çok özledim. Orada tam dokuz yılım geçti. Ülkede dolaşmadığım yer kalmadı, ama burada dile kolay tam dokuz yılım geçti. Bu hasret alev alev

yakıyor beni. Okulda kimse olmasa da anılarımı tazelemek için gideceğim.

Öğretmen rolündeki öğrenci yürümeye çalışır; sendeler, yere yığılır. Öğretmeni hastaneye kaldırırlar. Perde kapanır. Seyirciler tiyatroyu pürdikkat izliyorken mühendis rolündeki öğrenci sahneye çıkmak için hazırlık yapar. Perde açılmıştır. Dekor, hastane odasıdır. Filiz Öğretmen, hastanede tedavi altındadır. Şuuru yerinde değildir. Elinde çiçekle, takım elbiseli mühendis gelir. Filiz Öğretmen'in baş ucuna gelir:

– Tanıdın mı beni öğretmenim? Ben 841 Murat. Hani sınıf başkanı, hani o haylaz çocuk. Hani, o hep sıranın üzerine resimler çizen haşarı çocuk. Şimdi, Konya'da, Urfa'da, Sakarya'da köprüler, barajlar, yollar yapıyorum öğretmenim. Sen derdin ya "Yetimin hakkını, yoksulun hakkını yiyene hakkımı helal etmiyorum." diye. Öğrettiğin gibi, kimsenin hakkını yemiyorum öğretmenim. En iyi yolları, barajları yapıyorum şimdi. O haylaz Murat, mühendis oldu öğretmenim.

Filiz Öğretmen öğrencisinin söylediklerini anlar gibi olur. Elini kımıldatır yavaşça. Sıradaki rol Cansu'nundu. Beyaz önlüğüyle Filiz Öğretmen'in yanındadır.

– Öğretmenim, hatırlıyor musun, bana takılırdın "Bir, iki, üç tıp" diye? Bilirdin doktor olmak istediğimi. Bize sevgi çiçekleri derdin. Yurdun en ücra köşesinde, yamaçların eteğinde, bir köyde gül gibi açtım öğretmenim. Sadece baharda açan gül değildim. Yediveren gülü gibi her mevsim, her saat, her dakika görev aşkıyla doluyum. Hep aklımdasın öğretmenim. Hasta Musa amcada, Fatma gelinde, kırda açan çiçekte… Sen hayattaki her şeydesin öğretmenim. Ne olur çabuk iyileş öğretmenim. İyileş ki gör eserlerini, gör ektiğin tohumların nasıl filiz verdiğini.

Dilara, sahne arkasında Cansu'yu izliyordu. Provalardan daha iyi oyun çıkarıyordu. Seyirciler, içten söylenen sözlerden etkileniyordu. Dilara seyirciler arasında anne babasını aradı. Sahne

ışığı dışında ışık bulunmadığından seyirciler seçilemiyordu sahne arkasından. Sırada, hâkim rolündeki öğrenci vardı. Hâkim kıyafetiyle kararlı bir duruşu vardı öğrencinin:

– Geldim işte öğretmenim. Ben Hasan, öğretmenim. 'Doğruluktan ayrılmayın, haklının yanında olun, derdin hep. Doğrunun yanındayım. Hâkim olup eğrilere düşman oldum öğretmenim. Uyguluyorum adaleti. Herkes eşittir kanun önünde. Suçlu kim olursa olsun doğrunun yanındayım öğretmenim. Bana öğrettiğin yoldayım.

Marangoz rolünden sonra sırada, Dilara vardı. Kalbi duracak gibi oldu. Ayakları titriyordu. İnci Öğretmen, Dilara'nın renginin attığını fark etmişti. "Sakın seyircilere dikkatle bakma. Boş sandalyelere oynuyormuş gibi yap. Seyirciye odaklanırsan heyecanın artar. Sakin olmalısın." Dilara başını sallayabildi. Marangoz sahnedeydi şimdi:

– Hasta olmuşsun öğretmenim. Hastalığını duyunca koşup geldim. Bizi şekillendirdin, hayata hazırladın. Alın teriyle kazanıyorum ekmek paramı. Ben okumaya devam edemedim belki, çiçeklerin okusun diye onların sıralarını ben yapıyorum öğretmenim. İşimi severek yapmam gerektiğini senden öğrendim öğretmenim. Ne olur iyileş öğretmenim. Senin gibi fedakâr öğretmenlere ihtiyacı var bu ülkenin.

Filiz Öğretmen söylenen sözleri anlıyordu, başını oynatabildi sadece. Rol sırası Dilara'daydı. Dilara, Filiz öğretmenin yanına vardı. Umut içerisinde öğretmenin yüzüne baktı:

– İyileşmen lazım öğretmenim. Tanıdın mı, bildin mi beni öğretmenim? Ben Şebnem. Hani 'su damlası' dediğin. 'Can veren, hayat veren su ol.' demiştin bana. Oldum öğretmenim. Ben de öğretmen oldum. Benim de çiçeklerim var. Kaya diplerinde açmış güllerim, papatyalarım, karda büyüyen kardelenlerim var. Senin bizi suladığın gibi sulayacağım onları sevgiyle, bilgiyle.

Dilara, rolünü icra ederken dış unsurları hiç düşünmüyordu. Rüyasında elini bırakmayan öğretmeni vardı aklında. Kimdi bu öğretmen? İnci Öğretmen'i miydi, ilkokul öğretmeni miydi? Sıcacık bir eldi hissettiği, güven veren bir el.

Gözleri İnci Öğretmen'e kaydı. Rolündeki sözleri çoktan unutmuştu. İçinden gelenleri söylüyordu:

– Senin yüzünden tebessüm eksik olmazdı öğretmenim. Tek derdin bizdik senin. Hata yaptığımızda incitmeden anlatırdın doğruyu. Kararlılık, sabır, ışık vardı gözlerinde. Bir gün derste kâğıttan bir turna kuşu yapıp demiştin ki bize 'Turna barış sembolüdür, mühim olan elinizde turna kuşlarının olması değildir, kalbinizden binlerce turna kuşu uçuruyorsanız ne mutlu size.' Dersin birinde, onlarca barış turnası uçurmuştuk gönlünüze. Bir 24 Kasım günü, hayallerimizi paylaşmıştık sizinle. On sene sonra ne yapacağımızı anlattırmıştınız bize. Sen bize güveniyordun, güven veriyordun öğretmenim. Biz seni çok seviyoruz öğretmenim.

Tiyatroda rol alan öğrenciler rol dışı sözlerin şaşkınlığını yaşıyorlardı. Sahnede donakaldılar, ne yapacaklarını bilemediler. İnci Öğretmen'e baktılar, İnci Öğretmen, "Devam edin!" işareti yapınca bozuntuya vermeden Filiz Öğretmen rolündeki öğrenci titrek bir sesle:

– Evv.. Evlat… Evlatlarım… Can… Can Cannnlarımm. Sizi bu halde gördüm ya ölsem bile gam yemem. Sizin gibi öğrencilerim oldu ya benim, hayallerim gerçek oldu ya başka bir şey istemem artık. Filiz Öğretmen'in etrafında öğrencileri halkalanmıştı. Öğrenciler yaşlı öğretmene sarılıyorlardı. Salonu inleten alkıştan sonra ışıklar açıldı.

Dilara'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu, sahneden süratle indi. İnci Öğretmen'e: "Özür dilerim öğretmenim." dedi, istemeyerek oldu. Niçin öyle davrandığını kendi de bilmiyordu. "Aman Allah'ım ne yaptım ben!" diyerek kızdı kendine. İçinde bin bir pişmanlık yaşıyordu. Seyirciler tiyatro metninin değiştiğini anlamamışlardı.

Nergis Hanım, Ahmet Bey ve Semih, Dilara'yı tebrik etmek için sahneye yöneldiler.

– Çok içten oynadın kızım, dedi annesi Nergis Hanım.

– Sahiden iyi miydi?

– Aldığın alkışlardan anlamadın mı kızım, dedi babası. Tiyatroyu baştan sona kameraya aldım. Bol bol fotoğraf çekti annen. Hepsine bakarız uygun bir zamanda.

– Olur babacığım, ben de merak ediyorum nasıl oynadığımızı. Heyecandan anlayamadım oyunun gidişatını.

– Önlük sana çok yakıştı abla! Doktor gibi oldun, dedi Semih.

– Doktor olsaydım kalbini kontrol ederdim ufaklık. Doktor ablayı çağırayım da o baksın kalbine. Cansu, Cansu biraz gelir misin?" Cansu onlara yönelmişti. Cansu'yu ailesiyle tanıştırmıştı Dilara. Şaka olsun diye Semih'in kalbini dinleyen Cansu, sesini kalınlaştırarak;

– Tıkır tıkır çalışıyor kalbin. Çok sağlıklısın. Annenin ve babanın sözünü dinlersen daha sağlıklı olabilirsin, dedi.

Can kuşum,
27 Kasım

Üzerimden büyük bir yük kalktı. Tiyatromuz çok beğenildi. Protokolün ve yüzlerce seyircinin önünde sakin olmak ne mümkündü. Ah bilsen, öyle büyük bir gaf yaptım ki Can Kuşum! Tam rolüme konsantre olmuş, sözcükleri hissederek söylüyordum ki İnci Öğretmen'e gözümün kayması dikkatimi dağıttı. Bir an duraksadım, söylemem gerekenler aklımdan uçuverdi. İçimden gelenleri söylemek zorunda kaldım. Rüyamdaki sıcacık, güven veren eli yeniden hissetmiştim. Sanki o elin sahibi yanı başımdaydı. Neler söylediğimi tam hatırlamıyorum, ama söylediklerim yüreğimin sesiydi. Rol bitti, ışıklar yandı, alkış koptu; ama ben yaptığım hatayı sonradan fark ettim. Yüzüm kulaklarıma kadar kızardı. İçimden bir "eyvah" koptu, metin dışı şeyler söylemiştim. Yandığımın resmiydi pot kırışım. İnci Öğretmen'e karşı mahcup oldum. Nasıl bakarım öğretmenimin yüzüne. Neyse ki seyirciler anlamamış sözlerin değiştiğini. Şu bir iki gün boyunca tebrik eden edeneydi. Bu arada korktuğum başıma geldi, herkes Şebnem diyor bana. Ben de sevdim bu ismi, ama yine de insanın kendi ismi gibisi yok. Kısaltma isimlerden ve takma isimlerden hoşlanmadığımı bilirsin. Her insanın karakterine isminin manası yansır, der benim pamuk ninem. Tiyatronun etkisi geçince söylemezler, diyor Mihriban Hanım. Ne yalan söyleyeyim yadırgamıyorum bu ismi. Öğrencilerin "Şebnem" demelerine aldırış etmiyorum. Hatta Şebnem denildiğinde kafamı çevirip sesin geldiği yöne bakıyorum. İşte böyle geldi geçti tiyatro.

Bizimkiler tam kadro geldiler tiyatroya. Ne iyi ettiler de geldiler. Acayip sevindim. Annem bombayı patlattı: Butik dükkânımız yakında açılıyormuş. Ayrıntıları sonra aktaracağım sana. Dükkân daha tamirat hâlindeymiş. Gözümde şirin ama nezih bir dükkân canlanıyor. Annem yaparsa en idealini yapmaya çalışır. Hoş bir butik olacağına eminim. Sen de merak ediyorsun değil mi Can Kuşum? Hele bir açılsın butiğimiz, söz, ayrıntısına kadar anlatacağım sana.

Hay Allah, 24 Kasım günü edebiyat dersinde olanları yazmayı unuttum. Kusuruma bakma. Ee, insanın gündemi yoğun olunca böyle oluyor. İnci Öğretmen elinde beyaz önlüğüyle sınıfa girdi. Üzerinde görmeye alışkın olduğumuz önlükten vardı elinde. Dedi ki bize:

– Bunca yıl giydim şu beyaz önlüğü. Beyaz zambağa benzetiyorum önlüğümü. Çünkü, öğretmen su gibi berrak, kar gibi bembeyaz olmalıdır. Şairin dediği gibi: "Zambaklar en ıssız yerlerde açar." İstedim ki, en ıssız yerde bile bembeyaz olsun öğretmenliğim, tertemiz olsun öğrencilerim. Varsa bir hayalim o da sizi hayırlı yerlerde görmektir. Gün gelir, unutulur gideriz, ama bu kalbim sizin yaptığınız güzellikleri duyunca sevincinden kabına sığmaz olur.

Farz edin ki on sene sonra sizinle yolda karşılaşmışım. Benim saçıma aklar düşmüş, siz büyümüşsünüz. İdeallerinizi gerçekleştirmişsiniz. Sonrasını sizden dinleyelim. Var mı aranızda gönüllü söz almak isteyen? Aramızda en cesaretli Kaan çıktı, parmak kaldırıp söz aldı.

– Sizi on sene sonra yine tanırım öğretmenim. Hayır duanızı alırım. Saçlarınız bembeyaz olsa bile, bir kuğuya benzetirim sizi. Sizin ve öğretmenliğin filmini çekerdim büyüyünce. Çünkü ben yönetmen olacağım. Sıra dışı belgeseller, filmler çekeceğim. Çektiğim filmleri gönül rahatlığıyla herkes izleyebilecek. İçinde sevgi, umut, paylaşmak olacak filmlerin. Sonra mesleğimde iyice

pişince Mevlâna'nın, Yunus Emre'nin, Mimar Sinan'ın hayat hikâyesini anlatan filmler yapacağım. Bütün dünyada yankı uyandıracak filmler olmalı yaptığım. Hollywood'a taş çıkartacak filmleri yönetmektir niyetim. Yalnız sizin değil ülkemizin gururu olmaya çalışacağım.

Kaan'ın söyledikleri içimize işledi. Ondan böyle sözler beklemiyordum. Sınıfın haylazı, espri cambazı Kaan mı bunları söylüyordu? Meğer içinde ne projeler saklıymış. Hiçbir şey göründüğü gibi değilmiş. Sonra sözü Tuğçe'ye verdi öğretmen.

– Ailem evde beslememi doğru bulmasa da ben hayvanları çok seviyorum. Onlarsız yapamıyorum. Kuşların cik ciklerini duymalı, kuzuların başlarını okşamalı, yaralı güvercinleri tedavi etmeliyim. Veteriner olunca hiçbir yavruyu annesinden ayıramam ben. Ne insanları ne hayvanları incitirim. 'Yaratılanı severiz Yaratan'dan ötürü' prensibini uygulamaya çalışırım. Arkadaşlarım filozof gibi konuşuyorlardı. Şaşırmaya devam ediyordum. Sonra sözü bil bakalım kim aldı? Tamam, merakta bırakmayayım. Eren'deydi sıra. Ne söyleyecekti Eren, merak içerisindeydim.

– Ben ne olacağımı tam bilmiyorum. Bazen yıldızlara bakıyorum, yıldızların ötesinde neler var merak ediyorum. Astronot mu olsam, diyorum. İçimde biriktirdiğim binlerce kelimeyi görünce şiirler düzmek geçiyor içimden. Şair olayım, diyorum. Annemin romatizmalarını, hasta olan çocukları görünce dayanamıyorum; en iyisi doktor olayım da insanlığa faydam dokunsun diyorum. Gül gibi öğretmenleri görünce ve matematiğe ilgi duyunca matematik öğretmeni olayım iyisi mi, diyorum. Bir yanım denizlere açılıp uzak yerlere gitmek istiyor, kaptan olmak bana uyar diyor öbür yanım. Sonra karar veriyorum; diyorum ki kendi kendime: Binlerce yıldızın altında, milyonlarca insan arasında iyi bir insan olmaktır en güzel olan.

Ellerimiz acıyana kadar alkışladık Eren'i. Ne müthiş sözler söyledi. Bravo doğrusu!

Çok uzun yazdım bu kez. Yazmaktan parmaklarım ağrıdı. Esnemeye de başladım. Yatış vaktim geldi demektir. Seni baş ucuma koyup uyuyacağım Can Kuşum. Tatlı rüyalar…

Akşam etüdünden sonra okulun arka bahçesindeki salıncakta sallanıyordu Dilara. Yanında Melis vardı. İkisi özgürlüğün tadını çıkara çıkara sallanıyordu. Soğuğa aldırış eden kimdi? Gökyüzüne değecekmişçesine sallanıyorlardı.

– Ben büyümek istemiyorum, dedi Melis.

– Ben de.

– Büyüyünce hassasiyetimiz kaybolur mu dersin?

– İnşallah kaybolmaz, iyilik yapmaktan vazgeçmezsek kaybolmaz. Kendimizi düşünmeye başlarsak sanırım o zaman kaybolur.

– O zaman büyümek kötü bir şey değil, diyebiliriz.

– Belki de değildir, gerçi hiç büyük olmadım; yeter ki hep içimizde iyi şeyler barındıralım.

– Dilara, bakıyorum sen de Eren gibi büyük lâflar ediyorsun.

– Yok canım, içimden geçenleri söylüyorum.

– Biliyor musun, okula ilk geldiğinde problemli biri olabileceğini düşünenler az değildi. Şimdi sanmıyorum öyle düşünen kalmış olsun.

– İnşallah! Melis sözü, arkadaşının okula geliş sebebine getirecekti ki neden sonra vazgeçti. Boşu boşuna olumlu havayı bozmak istemedi. Başka bir konuya geçti Melis:

– Pek iyi ev sahipliği yapamamış olabiliriz sana. İnşallah seni üzecek bir şey yapmamışızdır.

– Sağ olun. Hep iyilik gördüm sizden. Sizden yana hiçbir sıkıntım olmadı. Yalnız, alışmak zor şeydi, sanırım okula alıştım, dedi Dilara.

Okuluna alışmış olmalıydı ki, ilkin garip gelen şeyler normal geliyordu ona. Resim öğretmeninin saçına sıkıştırdığı kurşun kalemi yadırgamıyordu meselâ. Öğrencilerin yangın ihbar düğmesine

basıp okulu velveleye vermelerini eğlenceli buluyordu artık. Danışmadaki görevliyi arayıp ünlü isimleri şakacıktan anons ettirmek dahi normaldi onun için. Okula alışmaya başladığının emareleriydi sıradanlaşmalar.

O gece uykuya geçit vermedi Dilara. Bölük pörçüktü uykuları. Sevde de uyuyamamıştı. Minik harflerle konuşuyorlardı.

– Çok şanlısın sen Dilara.

– Neden ki?

– Ailen sana çok değer veriyor. Bizimkiler olsa hayatta gelmezdi tiyatroya. Seninkiler neredeyse her gün arıyorlar. İmreniyorum sana.

– Belki çok meşgul olduklarından arayamıyorlardır.

– Öyle olmadığını sen de biliyorsun. Beni sevmiyorlar işte. Sevseler daha çok ararlardı. En azından veli toplantılarına gelirlerdi.

– Üzülme Sevde. Seni seviyorlardır ama ne bileyim başka sebeplerden gelemiyorlardır.

– Beni üzmemek için böyle diyorsun. Boşuna kandırmayalım kendimizi. Bizimkiler beni sevmiyor.

– Nerden çıkarıyorsun bunları? Onları çok özlediğin için sevmediklerini düşünüyorsun. Yarın bak evine gideceksin. Seni görünce annen kim bilir ne kadar mutlu olacak. Senin en sevdiğin yemeği yapacak annen.

– Sanmıyorum. Sadece derslerimi ve sınavlarımı soracaklar. İyi diyeceğim, başka bir şey sormayacaklar. Hep aynı sorular, aynı cevaplar. Bir kere sorsalar nasılsın, kendini nasıl hissediyorsun, bir sıkıntın var mı diye. Gitmeyeceğim yarın eve. Gelmediğimi fark etmezler bile.

– Neler söylüyorsun Sevde. Senin canın başka şeylere sıkkın galiba. Yarın daha güzel bir gün olacak. Hadi sen biraz uyu, sağlıklı düşünemiyorsun.

Ortada ciddi bir sorun vardı. Sevde'nin bir delilik yapmasından korkuyordu. Yarın ilk işi, Mihriban Hanım'a durumu söyle-

mek olacaktı. Mihriban Hanım, Sevde'yle uzun uzadıya konuştu. Sevde'ye moral verdi ama Sevde önemsenmediğini hissediyor, kendine zerre miktar güven duymuyordu. Mihriban Hanım ve İnci Öğretmen, Sevde'ye yardımcı olmak istiyordu. Ders çıkışında Sevde'yi kendileri eve götürdüler. Onlar gelmiyorsa biz gideriz, demişti Mihriban Hanım. Veli ziyareti bir nebze işe yaramıştı. En azından Sevde önemsendiğini hissetmeye başlamıştı o gün için. Diğer günler aile, yine bildiği gibi davranıyordu. Dilara, kalıcı çözüm bulamayışlarına üzülüyordu. Sevde'ye yardımcı olmaya karar vermişti. Öğretmenler, Sevde'nin özgüvenini artırıcı etkinliklerde ona görev vermeye çalışıyorlardı. Ama Sevde'nin mutsuzluğu bir türlü geçmiyordu. Ailenin yeri apayrıydı insan hayatında. Sevde'ye göre televizyona bile daha fazla değer veriliyordu evlerinde. Çünkü günde en az 6-7 saat bakılıyordu kara kutuya. Dilara, Sevde'ye günlük hediye etti, yazarak içini boşaltırsın, demişti günlüğü verirken. Ayrıca mutluluk kutusuna mutlu olduğu olayları mutlaka yazmasını istemişti Sevde'den.

***

Dilara, günlüğünden başka, içini kimseciklere tam anlamıyla dökemiyordu. Kendini yalnızlığın koridorlarında hissettiği çok oluyordu. İçinde dalgalı bir deniz vardı nereye akacağını bilemediği. Dalgaların kuvvetine rağmen iç rengini dışa aksettirmeme çabasındaydı. Bulunduğu ortamda herkesle iyi geçinmenin daha iyi olabileceğine kanaat getirdi. Evet, evet marifet herkesle iyi geçinebilmek ve herkesten bir şeyler öğrenebilmekti. Okulda bu yüzden seviliyordu Dilara. Gönül fethetmesini biliyor, yapabileceği yardımları esirgemiyordu insanlardan. Karşılık beklemediği için yaptığı iyilik ona yetiyordu. Çoğu kez başkalarını düşünmekten kendi dertlerini unutuyordu. Neydi okula geldiği ilk günler öyle? Kendi derdi yetiyordu ona. Derdini unutuyordu arkadaşlarına yardım edince. Düşününce ergenlik çağında içinden çıkılamayacak ne çok şey vardı hayatta. Sevde'nin elinden tutmalıydı,

sonra Tuğçe'nin kedisine bir çözüm bulmalıydı. Ailesi kediyi evde istemediğine göre Tuğçe de kedileri çok sevdiğine göre makûl bir çözüm üretmeliydi. "Tabi ya, neden şimdiye kadar düşünememişim! Tamam şimdi buldum!" diye geçirdi içinden. Bulduğu çözüm içine korku bıraktı, ama ona göre tek çare buydu.

***

BÖLÜM 3

NERGİS BUTİK

Araba garajının bir bölümünü ebru atölyesine dönüştürmüştü Nergis Hanım. Atölyede saatlerin nasıl geçtiğini anlamazdı. Suda dans eden renklerden ebru yapmaya bayılırdı. Yazın kavurucu, kışın dondurucu ortama aldırış eden kimdi. Su üzerinde yazı yazmaktı ebru. Renklerin suyla kucaklaşması gibi bir gizem taşıyordu. Yapılan her bir ebru diğerinden farklıydı; eşi benzeri yoktu. Nergis Hanım'ın ebruyu sevmesinin asıl nedeni, benzersiz oluşuydu.

El sanatlarında maharetliydi, estetikten iyi anlıyordu annesi. Açılacak butiği sade ama estetik bir biçimde tasarlamıştı Nergis Hanım. İki katlı butiğin camekânı, kışı hatırlatıcı yapraklarla ve ağaç dallarıyla süslenmişti. Mankenlere kışlık kıyafetler giydirilmişti. Bizzat Nergis Hanım, anlaşmalı firmadan tek tek seçmişti kıyafetleri. Raflar, müşteri koltukları, tablolar uyum içindeydi. Üst katta mini mutfak bile vardı, müşterilere bir şeyler ikram edebilmek için. Biraz masraflı olmuştu, ama değmişti yapılan masrafa. Butiğin açılışı yarın olacaktı, fakat henüz tabelâ takılmamıştı yerine. Açılışa yetişmesi gerekiyordu.

Görür görmez sevmişti butiği Dilara. Evi kadar sıcak gelmişti ona. Davetlileri belirlemede yardım etmişti annesine. Yeni okulundaki idareci ve öğretmenler de davetliydi, tabii arkadaşları da. Cansu, Ayça, Melis, Sevde ve Tuğçe'nin gelmesini en çok da Elif'in gelmesini arzuluyordu. Ayça ve Ayşegül gelebilecekti, diğerleri özür dilediler gelemeyecekleri için. Ayça sanki isteksizce

kabul etmişti teklifi. Belki de o gece Dilaralarda kalacak olması kaygılandırıyordu onu. Yabancı bir yerde kalmak Ayça'ya göre değildi. Fakat yatakhane arkadaşını kırmaya niyeti yoktu. Ön yargıları tamamen kaybolmuştu Ayça'nın. Aralarında bir bağ vardı az buçuk.

Evde tatlı bir telâş gözleniyordu. Telefon susmuyor, tabelâcı aranıyor, pasta siparişi veriliyor, kurdele ve makas unutulmuyordu. Ayça hızlı çekimde yaşanan olayları çözmeye çalışıyordu. Dilara, arkadaşıyla ilgilenemiyordu. Ancak gecenin ilerleyen vaktinde arkadaşına vakit ayırmıştı.

– Sıkılmadın değil mi?

– Yo, sıkılmadım.

– Kusura bakma, ilgilenemedim seninle

– Mühim değil!

– Yarın müthiş bir gün olacak ama annem kaygılı. Pasta siparişinde ve tabelâda aksaklık olursa diye endişeleniyor.

– Bir aksaklık olmaz inşallah!

– İnşallah. Yarın pastadan bir güzel yeriz.

– İyi olurdu ama rejime başladığımı hatırlatayım.

– Güzel pastamızdan yemeden olmaz. Tatmazsan gücenirim ona göre!

– Tadarım elbette!

– Yani rejimi bozacaksın benim için.

– Gül hatırın için bozalım bakalım, demişti Ayça.

O gecenin ilerleyen vaktinde Ayşegül ve ailesi çıkagelmişti. Ayşegüllerin getirdiği enfes pastayı rejim, form demeden tüketmişlerdi.

Davetlilerin açılışa teşrif etmelerine bir saatten az bir vakit vardı. Mini bir kamyonet Nergis Butik'in önünde durmuştu. Kamyonetin kasasından tabelâ, merdiven, matkap, alet çantası indirildi.

Her şey hazırdı, eksik olan elektrikti. Nergis Hanım stres yapıyor, açılışın sekteye uğramasından korkuyordu. Ahmet Bey, eşine sakin olmasını, işin olacağı yere varacağını söylüyordu. Allahtan kesinti kısa sürmüştü. "Çok şükür" diye geçirdi içinden Nergis Hanım. Davetliler bir bir geliyordu. Her şey yolunda gidiyordu.

Belediye başkanının kurdeleyi "Hayırlı olsun" temennisiyle kesmesinin ardından davetlilerin gür alkışı duyuldu. Dışarıda üşüyen davetliler butiğin sıcak atmosferinde ısındılar. Kimi, kıyafetlere; kimisi butiğin mobilya ve renklerinin uyumuna odaklanmıştı.

Dilara, davetlilerin aksine gözlerini annesi üzerinde dolaştırıyordu. Annesinin mutluluğu yüzünden okunuyordu. Annesi mutlu olunca kendisini dünyanın en mutlusu hissediyordu. Acaba anneler de öyle miydi? Evlatları mutlululuğun koridorunda gezinince anneler de onlara eşlik eder miydi? Bu soruya cevap aramadı. Cevap besbelliydi.

***

Yine bir pazartesi sabahıydı, daha doğrusu pazartesi sendromuydu. Öğrencilerin üzerinde hafta sonunun rehaveti vardı. Yurtta kalanlar en çok pazartesi sabah etüdüne kalkmakta zorlanırdı. Etüte kalkmak zorlardan zor idi fakat sabah etüdü güne zinde başlamaya vesileydi. Evi yakın olanlar uykulu gözlerle okulun yolunu tutarken yatılılar güne çoktan adapte oluyorlardı.

Etütten arta kalan zaman diliminde okul bahçesinde turlamayı severdi Dilara. Havanın soğukluğu onu bağlamıyordu. Elleri ceplerinde dolaşır, yalnız yürürdü. İdeallerini, evini, arkadaşlarını, can kuşunu düşünürdü. İçinde gitmek istediği bir yer olurdu hep. Orası neresiydi kendi de bilmezdi. Kabına sığmaz olurdu. Kabı dar gelirdi ona. Nereye akacağını, nereden boşalacağını bilemeyen ırmağa benzerdi daha çok. Hani insan başka yere gitmek ister, bulutların üzerinde zıp zıp zıplamak ister, bulunduğu yere ait hissetmez kendini. En tanıdık mekânlar da bile yabancılık hissini yaşar... Öyle bir şeydi içindekiler… İçindekiler bir yana, yapması gerekenlerle ilgilenmeliydi.

Tuğçe mini bir kutuyla gelmişti okula. Kutuya sıkıca yapışması, kutunun içinde mühim bir şey olduğu hissini uyandırıyordu. Sırasının altındaki kutudan sesler geliyordu. Ders başlamıştı. Yazdığı küçük notu öğretmene sezdirmeksizin Dilara'ya ulaştırmıştı. "Kedicik kımıldayıp duruyor, miyavlamaya başlarsa naparım? Kediyi sınıftan nasıl çıkaracağım? Yardımına acilen ihtiyacım var." diyen Tuğçe'ye cevap yetiştirmekte gecikmedi Dilara:

“Ders bitene kadar idare et.”

Kedicik kutudan çıkmaya çalışıyor, kutunun içinde dört dönüyordu. Eyvah ki ne eyvah! Sesin fark edilmesi an meselesiydi. "Konserin sırası değil kedicik. Zil çalana kadar idare ediver." diyordu Tuğçe telaşla karışık.

Dilara'nın:

– Çok sıcak oldu öğretmenim, pencereyi açabilir miyiz, demesi sınıfı şaşırtmıştı.

Kaloriferler cayır cayır yanarken pencere açmak da neyin nesiydi?

– Sadece birkaç dakika, demişti öğretmen. Sınıftaki öğrenciler konuşmaya başlayınca kedinin sesi duyulmaz olmuştu.

– Üşüdük öğretmenim.

Zatürre olacağız, itirazları gelince öğretmen pencereyi kapattırıp sınıf kapısını açtırdı. Ders bitmek bilmemişti. Zil çalmamakta direniyordu sanki. Zil çalınca sınıftaki iki kişi derin bir "oh" çekti.

– Hayırdır Dilara, hasta falan mısın? Kolay kolay ısınamazsın sen, diyen Melis'e, Tuğçe ve Dilara gülerek cevap verdiler:

– Muzip kedimiz, açık hava konseri vermeye başlayınca mecburen öyle yaptık.

– Ne kedisi, ne konseri?

Elindeki kutuyu gösteren Tuğçe:

– Van kedisi değil tabii ki.

– Kedinin ne işi var sınıfta?

– Yurtta besleyeceğiz kediyi.

– Delirdiniz mi, kediyi yatakhanede görünce kızlar korkudan bayılır. Nasıl besleyeceksiniz kedi fobisi olan onca kişi arasında?

– Merak etme onu da düşündük. Bizi lâfa tutma da kediyi sınıftan çıkaralım.

– Tehlikeli bir iş yapıyorsunuz. Demedi demeyin.

– Mecburuz Melis. Bu soğukta ölsün mü kedicik?

– Tamam, tamam bildiğiniz gibi yapın.

Kantinden süt alıp kediciğe içireceklerdi, ne var ki derse giriş zili çalmıştı. Olsundu, bir sonraki ders ne güne duruyordu. Deponun yanına, kimsenin uğramadığı bir yere bıraktılar kediciği. Koşa koşa sınıfa gittiler.

Ders İngilizceydi. Tahsin Öğretmen okuma parçası işliyordu. Dışarıda hava kapalıydı. Siyah bulutlar havayı karartıyordu. Yağmur inceden inceye yağmaya başlamıştı… Gök gürlemeye başlamış, yağmur şiddetini artırmıştı. Öğretmen, okuma parçasını yarıda keserek İngilizce bir deyim söyledi:

– Arkadaşlar, İngilizler yağmur yağdığı zaman 'Today the weather is bad, because it is raining' derler. Bugün hava kötü çünkü yağmur yağıyor, demektir bu. Şehirlerinin donanımlı bir alt yapısı olmasına, yağmurun herhangi bir zararı olmamasına rağmen yağmur kasveti hatırlatır İngilizlere. Fakat bizde durum başkadır. Bizim yağmura bakış açımız nasıldır, yağmuru nasıl yorumlarız? Söz almak isteyen var mı?

Beş altı kişi söz almak için gönüllüydü. Söz hakkını Seval'e verdi öğretmen.

– Yağmur yağdığında içime bir şeyler yağar. Meltem gibi bir şey geçer içimden. Pencereyi açar, yağmuru dinlerim. Yağmur yağınca, kardeşlerimle pencereye üşüşürüz. Elimizdeki taslarla yağmur suyu toplamaya çalışırız.

– Çok güzel! Seval'e teşekkür ediyorum. Görüş beyan etmek isteyen başka bir arkadaşınıza söz verelim. Sınıfın en arkasında oturan Mustafa'daydı söz:

– Anneannem yerden bereket, gökten rahmet der yağmur için. Küçükken mahalle arkadaşlarımızla 'Yağ yağ yağmur/Teknede hamur/ Ver Allah'ım ver/Selli sulu yağmur.' derdik.

Sınıfta söz alacak kimse kalmayınca öğretmen teşekkür ederek kendi görüşlerini beyan etti:

– Evet arkadaşlar, bizim kültürümüzde yağmur rahmettir. Yağmur yağınca, topraktan bereket fışkırır. Yağmursuz kalmaya gönlümüz razı değildir. Yağmur yağmazsa hemen duaya çıkılır. Bakın, dışarıda ne güzel yağıyor yağmur.

Öğretmen konuşurken Tuğçe yerinde duramıyordu. Tahsin Öğretmen:

– Galiba senin de diyeceklerin var, deyince Tuğçe yarı kekeleyerek:

– Yağmur, kedi… kediler… Kediler yağmurda ıslanmamalıdır. Acil tarafından dışarı çıkmam lazım öğretmenim.

– Nereden çıktı bu?

– Çok acil öğretmenim, bir kedinin hayatı söz konusu.

Yalvarır vaziyetteki öğrencisinin samimi hâline inanmıştı öğretmen.

– Tamam, hemen dönmek şartıyla çıkabilirsin. Tuğçe'nin teşekkür etmesiyle yerinden fırlaması bir olmuştu.

– Ben de çıkabilir miyim? dedi Dilara. Tahsin Öğretmen bu işten bir şey anlamamıştı.

– Yağmur ip gibi sicim gibi yağıyor, ne var şu dışarıda?

– İnanın çok önemli olmasa izin istemem.

– Sen de gidebilirsin ama dersten sonra mantıklı bir açıklama istiyorum.

– Olur öğretmenim.

Dilara da fişek gibi fırlamıştı yerinden. Yağmur gittikçe dozunu artıyordu. Kedicik kutunun içinde debelenip durmuştu. Tuğçe hırkasını çıkarıp kediyi kurulamaya çalışıyordu. Kedinin sırılsıklam hâli çok komikti. Kedi için kuru bir yer aradılar. Geçici olarak kömürlüğe bıraktılar kediciği. Kediyi yağmurdan korumayı başaran iki arkadaş üzerlerinden şıp şıp damlalar dökülür hâlde sınıfa girdiler. Tahsin Öğretmen:

– Arkadaşlar bu ne hâl! Yağmura tutulmuşsunuz. Senin hırkan nerede Tuğçe?

– Çıkardım öğretmenim.

– Korkarım ki ikiniz de hasta olmaya adaysınız. Sırılsıklam olacağınızı bilseydim size hiç izin vermezdim. Böyle durmanız da iyi olmayacak. Üzerinizdekileri değiştirip gelin.

Kedi düşkünü iki arkadaş yatakhane yerine doğruca kediyi bıraktıkları yere gittiler. Ders saatinde kediyi yatakhaneye çıkarmış oldular. 17. yatakhanede kediye özel bir bölüm yaptılar. Sütünü de içen yavru kedicik uykuya dalmıştı.

Dert ortağım, biricik Can Kuşum,
6 Aralık

Ateşler yükseliyor alnımdan. Bitkinim ayrıca. Bir kedi uğruna hasta oldum desem inanır mısın bana? Görsen o denli sevimli ki. Beyaz, masum ve minik bir kedi. Ama biraz haylaz. Derste miyavlayıp durmasa yağmurda ıslanmayacaktı. Tuğçe'nin aklına uydum, kediyi yatakhanede saklıyoruz. İyi mi yapıyorum kötü mü bilmiyorum, ama gönlüm razı olmadı Tuğçe'nin gözyaşlarına. İstenmeyen bir kedicik söz konusuydu. Havalar iyi olana kadar misafirimiz olsa ne çıkar. Şimdilik arkadaşlar ses çıkarmıyorlar. İnşallah sevimli olduğu kadar yaramaz değildir.

Can Kuşum, Sevde'ye yardımcı olacağım demiştim. Sevde'nin Mevlâna proje çalışmasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Proje geniş kapsamlı, Mevlâna'nın hoşgörüsüyle ilgili bir çalışma. Okul kütüphanesi yetersiz kaldı, şehir merkezindeki kütüphaneden kitaplar aldık, internetten araştırdık. İşimiz zor. 17 Aralık'a yetişmesi gerekiyor projenin. Proje okula sunulacak. Rezil olmak da vezir olmak da var sonuçta. Teknik konuda, slayt hazırlamada Sevde'ye sözüm var. Kolay gelsin, diyorsun değil mi Can Kuşum?

Şimdi etüt zili çaldı. Kendimi halsiz hissettiğimden izinliyim. Etüde girmesem de ödevleri ihmal etmemeliyim. Hayatımızda en gerekli şeylerden biriyle ilgili bir söz yazıp o sözle ilgili düşüncelerimizi istiyor öğretmenimiz. Güzel sözler kitabına baktım, içime sinen bir söz bulamadım. 'Mutluluk kutuma'

bırakılan bir söz geldi aklıma. Bu sözü seninle paylaşıyorum, sen de düşün sözün anlamını olur mu Can Kuşum?

İşte o söz: “Umut etmek güzel şeydir hayatta ve umut gereklidir kalmak için ayakta."

Öğrenciler etütteyken kediciğin sesinden uyuyamamıştı Dilara. Susmak bilmeyen kediciği biraz sevdi. Miyavlama bitmiyor, kedicik kendini naza çekiyordu. Böyle olmayacaktı. Kediciği kutuya koyup çatı katına çıkardı gizlice. Kutuya havalandırma penceresi açtı, akabinde odasına döndü.

Dilara fena üşütmüştü. Dersleri dinleyemiyordu. Baş ağrısı ve ateş cabasıydı. Bitkin de olsa dünden beri aradığı sözle ilgili söz almak istiyordu derste, söz aldı da:

– Küçükken en çok karanlıktan korkardım. Annemin yanına sığınırdım gece olunca. Eşyalar karanlıkta üzerime üzerime gelirdi sanki. Karanlık ürkütürdü beni.

Sonra büyümeye başladım. Anladım ki en koyu karanlık ümitsizlikimiş. İnsan ne kadar zorda, darda olursa olsun ümit ipi vardır her zaman. Umudunu kaybeden bütün güzelliklerini kaybetmiştir. O sebeple umut etmek güzel şeydir hayatta ve umut gereklidir kalmak için ayakta.

İkinci, üçüncü ders derken halsizliği azalmıyordu. Ateşi alnında otağ kurmuş gibiydi. Alnında bir ateş topuyla dolaşıyordu. Teneffüste müdür yardımcısından izin istemeye gitti. Kediciği yatakhane elemanlarına emanet eden Dilara, babasının toplantısı uzayınca kantinde epey beklemişti. Müyesser ablanın limonlu çayı boğazını yumuşatmıştı. Sevde'yi yarı yolda bırakmış gibi hissetti. Hasta bile olsam söz sözdür, diye geçti içinden. Günün geri kalan kısmını evde geçirecekti. Ertesi gün, doğru doktora… Nergis Hanım, kızının hasta olduğunu duyunca butiği erkence kapamıştı.

Hafta ortasında sıcacık evde olmak ne büyük nimetti. Hasta olmanın güzel bir yanını keşfetmişti: Annesine, babasına hatta kardeşine nazı daha çok geçecekti. Ailesiyle olmak keyif vericiydi.

Aklına beyaz kedicik geldi. Ya onun anne babası neredeydi? Ailesinden uzak olduğu için mi acı acı miyavlıyordu?

Telefonda 17. yatakhane elemanları sırayla görüştüler Dilara ile. Kediye gizlice verdikleri sütten, derslerde olan bitenlerden bahsettiler.

Can Kuşum,
11 Aralık

Ayça arayıp söyledi. Bizim kedicik James Bondluk yapmaya kalkışmış. Nasıl mı? Anlatayım:

Bizim kızlar kediciğe süt vermek için çatı katına çıkmışlar. Fakat kediciğin yerinde yeller esiyormuş. Meraklı kedicik yatakhaneye dalmış. Tabii kediyi gören kızlar çığlık çığlığa kaçışmışlar. Çığlıklardan ürken kedicik son sürat koşmaya başlamış. Nereye sığınmış dersin? En son girmesini arzuladığımız odaya girmiş. Yurt müdiresinin odasındaki sandalyenin üzerine bir güzel kurulup uykuya dalmış ve yakayı ele vermiş kedicik. Bir hafta bile saklayamadık kediyi. Kedinin sokak kedisi olmadığı aşikâr. Boynuna kurdele geçirmiştik. Eyvahlar olsun! İyilik yapalım derken nelere sebebiyet verdik. Arkadaşlar ser verip sır vermemişler, ama her an bu işin altında parmağım olduğu anlaşılabilir.

Sevde'yi aradım, projeyi sordum. İşler tıkırındaymış, yalnız bilgisayar konusunda desteğime ihtiyacı var. İyileşmem için dua et o zaman, dedim.

Yarın kendimi iyi hissedersem butiğe gideceğim. Açılıştan sonraki hâlini hiç görmedim.

Semih, masal okumam için ısrar ediyor. Hastayım, diyorum hâlden anlamıyor. Yazacaklarım vardı, ama iyisi mi biraz kardeşimle ilgileneyim.

Sağlığın kıymetini nedense hasta olunca anlıyor insanoğlu. Rahat nefes alıp vermek mucizeden ibaret aslında. Her nefeste

iki şükür vardır, diye boşuna söylememişler. İyileşmişti Dilara. Başındaki alev topu sönmüş, bitkinlik uçup gitmişti. Okulu özlemişti okuldan ayrı kaldığı zaman diliminde.

Esrarengiz çocuk Eren'i, Cansu'yu, Nilgün'ü, Ayça'yı ve diğerlerini bıraktığı gibi bulmuştu. Ders zili çalınca Tuğçe ve Dilara'nın rehberlik odasına gitmesi anons ediliyordu.

– Anladılar, dedi Dilara.

– Yandık, ne yapacağız şimdi?

– Her şeyi olduğu gibi anlatacağız, başka çare yok.

Rehberlik odasına korkarak gittiler. Masanın sağında ve solundaki koltuğa oturmalarını işaret eden Mihriban Hanım söze başladı:

– Niçin çağrıldığınızı tahmin ediyorsunuzdur. Niyetim sizi kırmak değil. Sizinle şimdi bir hikâye paylaşacağım. Vakti zamanında bir çocuk varmış. Canlılara merhamet eder, onları çok severmiş. Nerede kanadı kırık bir kuş görse yardıma koşarmış. Bir gün bir tırtıl ile karşılaşmış. Bakmış tırtıl kozasından kurtulmaya çalışıyor, kelebek olmak için var gücüyle çabalıyormuş. Tırtılcık bir denemiş, iki denemiş kurtulamamış kozasından. Bizim merhametli çocuk parmaklarıyla kozayı delmiş. Kozadan kurtulup kelebek olduğuna sevinen tırtıl neşeyle uçmaya hazırlanıyormuş. Kanatlarını hazır etmiş, hayatında ilk kez uçmanın tadına varacakmış. Fakat o da ne! Kanatlarını çırpamıyormuş, sevinci kursağında kalmış kelebeğin. Çünkü kanatlarının olgunlaşması için koza içinde mücadele etmesi gerekiyormuş. Hikâyedeki merhametli çocuğun niyeti iyiydi, ama bir kelebeğin hayatına mâl oldu merhameti. Sizin de niyetiniz iyiydi belki, ama kediye bir anlamda kötülük etmiş oldunuz. Bakın, sizler bir kediye sahip çıkarak onun soğukta üşümesine razı olmadınız. Ama unutmayalım ki merhametlilerin en merhametlisi sizi düşündüğü gibi korunmaya muhtaç yavru kediciği de düşünür. Penguenleri dondurucu soğukta öldürmeyen, savunmasız bir bebeği annesi

yoluyla koruyan, küçücük bir kediyi de korur. Siz hiç üzülmeyin. Kediler başlarının çaresine bakabilir. Niyetiniz iyi olduğundan herhangi bir ceza vermeyeceğiz size.

– Peki kedi ne olacak, dedi Tuğçe.

– İsterseniz buna kedi karar versin. Kedi için minik bir kulübe yaparız. Kalmak isterse kediye sahip çıkarız. İstemezse başının çaresine bakabilir.

– Bize kızmadığınız için teşekkür ederiz öğretmenim.

– Kızmak çözüm değil arkadaşlar. İki tarafı da üzmeyecek makûl bir çözüm üretmek gerek.

– Gerçekten çok teşekkür ederiz. Bize çok kızacağınızı sanmıştık.

– Dediğim gibi çözüm yolu değil kızmak. Son bir şey daha söyleyeyim. Madem hayvan sevginiz bu kadar fazla, balığıma bundan böyle siz bakar mısınız?

– Elbette bakarız öğretmenim, diye sevinerek karşılık verdi Tuğçe.

***

BÖLÜM 4

CAN DOSTUM

Pencere kenarına dizilen boy boy çiçekleri inceliyordu Eren. Annesinin özene bezene büyüttüğü hercai çiçekler kışın soğuğundan muhafaza ediliyordu, kendini pencere çiçeklerine benzetirdi. Soğuktan korunan, savunmasız çiçeklerden farksızdı. Onun renkleri soluktu, saydamdı. Çiçekler onlarca yaprakla büyürdü. Eren tek bir yapraktı; arkadaşsız, dostsuz, mutsuz… Ensesinde her daim annesinin nefesini hissederdi. Düşse, yürüse, küsse annesi vardı ya nasılsa… Problemleriyle yüzleşememişti. Sorunlarını çözen bir annesi varken gereksizdi kendini yormak.

Günler günlerin kopyasıydı. Kıyafet değişikliği haricinde yaprak kımıldamazdı hayatında. Okulda dersi pürdikkat dinler, derste nadiren söz alırdı. Zil çalar, öğrenciler teneffüse fırlar; sınıf boşalır, o kalırdı. Annesi olmazsa babası okuldan eve götürürdü. Okul servisine binmez, taksi tutar, eve tek giderdi. Zeki bir kızdı, ama zekiliği mutlu olmasına yetmiyordu.

Çocukluğu enteresan karelerle doluydu. Annesi elinde yemek, arkasında dolaşır; yemeği oğluna illaki annesi yedirirdi. Çocukluğu arkadaş edinemeden savrulup gitmişti. Top oynamak, çocukluğun tadını çıkarmak kim bilir nasıl bir şeydi. İkide bir ortam değiştirmekten sıkılmıştı Eren. Babasının tayini çıktığında en çok o üzülürdü. Tam alıştım derken yeni yerlere, yeni yüzlere merhaba demek durumunda kalırdı.

Sevgiye, dostluğa eremeyen bir genç olmanın sızısı vardı yüreğinde. Erkekti, içine bastırıyordu duygularını. Duyguları, içinden dışarıya yansıyacağına içinden daha derinlere akıyordu.

Mihriban Hanım, Eren'in problemini çözmeye uğraşıyordu. Annesiyle irtibatı sağlam tutuyordu:

– Çocuğunuzun çok zeki olduğu doğru. Ama zekilik bir yere kadar mutlu eder insanı. Çocuğunuz mutsuz, çünkü arkadaşsız. Üstelik arkadaş bulabileceği ortamlardan uzak. Turnuvalarda yok, serviste yok, piknikte yok… Sosyal fobisini yenmesi ve kendine güven duyması için kalabalığa karışmak zorunda. Aksi takdirde birilerinin gölgesinde kalacak. Hiçbir işini güvenle yapamayacak. Zevk alamayacak hayattan ve korkarım ki karamsarlık denizinde yüzecek.

– Eren duygusaldır, narindir. Kalabalık onu sıkar.

– Endişenizi anlıyorum. Ancak şu anki durumu korktuğunuz durumdan daha iyi değil. Kaldı ki henüz denemedik. Deneyelim ve görelim derim.

Can Kuşum,
16 Aralık

Soğuk kış gününde sıcak haberlerim var sana: Sevde'nin heyecanı beni de vurdu. Projenin sunumu yarın olacak. Biliyor musun proje sayesinde çok şey öğrendim. Mevlâna hakkında pek az bilgim olduğunu fark ettim. Hayıflandım, kızdım kendime. Bugüne kadar merak edip de niçin araştırmamışım o büyük şahsiyeti?

Geçen gün yatakhanede Elif abla ile tadına doyulmaz bir muhabbet yaptık. Elif abla meşgul biri. Bana vakit ayırması ne hoş! Tamam, tamam kıskanma can kuşum. Seninle dertleşmek de çok hoş. Ne diyordum. Söz döndü dolaştı Mevlâna projesine geldi. Dedi ki Elif ablacığım: Hz. Mevlâna'nın bir sözünden sonra ismimi daha çok sevmeye başladım.

– Neymiş o güzel söz Elif abla?

– Elif gibi hiçbir şeyim yok, diyor Mevlâna. Aslında çok şeye sahip olduğumuzu anlamak hiçbir şeye sahip olmadığımızı anlamakla başlıyor, demek istiyor.

– Kafam karıştı Elif abla. Nasıl yani, dedim. Anlatmaya devam etti. Sanki ağzından şeker şerbet dökülüyordu:

– Bilirsin Elif harfinin hiçbir özelliği yoktur, dümdüzdür. Başka harflerin belki noktası vardır, eğrisi vardır, kuyruğu vardır. Ama elifin hiçbir şeyi yoktur. Mevlâna elif harfiyle anlatıyor, sandığımız kadar bir şeyimiz olmadığını. Hiçbir şeyin bize ait olmadığını bilirsek çok şey elde etmiş oluruz. İnşallah ben de ismime layık olabilirim! dediğinde gözleri dolmuştu. Bir an sessiz kaldık, gözlerimiz

konuşuyordu. Konuyu değiştirmeye çalıştım. Proje üzerinde çalışırken Mevlâna'nın hoşgörüsünü anlatan bir hikâyeciğe getirdim sözü. Bu arada saat almış başını gidiyordu, zaman nasıl geçmiş anlayamadık. Her neyse, küçük harflerle anlatıyordum:

– Bir gün Mevlâna Hazretleri namaz kıldığı esnada hırsızın biri gelir. Mevlâna'nın halısını çalar ve pazara satmaya götürür. Mevlâna'nın halısını hırsızın elinde görenler hırsızı hırpalarlar. Hırsızı halıyla beraber Mevlâna'nın huzuruna getirirler. Mevlâna, hırsıza yapılan muameleye üzülür, der ki: "İhtiyacı olmasa alır mıydı halıyı? Şimdi bu halıyı ondan satın almak gerekir." İnanabiliyor musun Elif Abla, kendi halısını hırsızdan satın alıyor sırf karşı tarafı incitmemek için. İnanılmaz bir olay bu. Çok etkilendim hikâyeden.

Can Kuşum, daha fazla yazmak isterdim; fakat dışarıdan süzülen cılız ışık vasıtasıyla yazabiliyorum. Yarın proje sunumu da var. İyi bir uyku çekmeliyim. Tatlı rüyalar, sevgiyle kal Can Kuşum.

***

Her mevsimin kendine özgü rengi vardır. Nisan yeşille, eylül sarıyla, aralık beyazla özdeştir. Öğrenciler uykularının en derinindeyken kar sessizce konmuştu yeryüzüne. Alışkın olmadıkları manzara ile karşılaştı okulun güneş yüzlü çocukları. Her yer kar oldu. Kar sebebiyle yollar kapanmış, sular donmuştu. Çeşmeden su yerine "fıs" sesi geliyordu. Etüde uyanan öğrenciler "Aaa kar yağıyor!" çığlığını işitince pencerelere üşüştüler. Öğrenciler karın yağışını görmek için pencereye Bremen Mızıkacıları gibi dizilmişti. Bazısı pencereyi açıp pervazda biriken karı yatakhanedekilere atıyordu. Daha cesurları etüt saatinin gelip çatmasına aldırmadan bahçede kartopu savaşı yapıyordu. Ayça, Dilara'ya kartopu savuruyor, Nilgün gözlüklerinde biriken karları silerken Melis" Gözlüklerine silecek taktırsan iyi olacak arkadaşım," diye takılıyordu.

Yurt bahçeye akın etmişti. Kartopu eğlencesi varken soğuğu takan kimdi! Burunları kıpkırmızı kesilen, nefesleri buharlaşan, hatıra fotoğrafı çektiren öğrencileri tek bir şey durdurabilirdi: Yurt müdiresi. Karşılarında yurt müdiresini gören öğrenciler birer ikişer ortadan kayboldular. Fırça yeme pahasına keyifliydi karda yuvarlanıp kimsenin henüz basmadığı kar yığınına ayak izi bırakmak.

Beyazlığın getirdiği güzellik okulda fazlasıyla hissediliyordu. Kayıp düşenler hâllerine aldırmıyordu. Kar müthişti ne var ki güzellik keyfini çıkarabileneydi. Eren dışında okul karın tadını çıkarmaya bakıyordu. Elde sıkılıp sertleşen kartopları Eren'in sağına soluna düşüyor, arada Eren'e isabet ediyor; Eren, içindeki 'Haydi, sen de oyna.' sözüne itaat edip etmemekte kararsız kalıyordu. Tereddütleri, elini bir avuç kar ile buluşturdu. Kartopunu sıktı, atacak birini aradı; nazının geçtiği kimsesi olmayınca çöp bidonuna fırlattı, yürüdü ve gitti.

Can Kuşum,
18 Aralık

Gündemdeki sıcak haberlerden başlıklar vereyim.

Biirrr… Proje sunumu çoook beğenildi. Sonra soluğu Sevde ile kantinde aldık. Tabii o ödedi kabarık hesabı.

İkiii… Yılın ilk karı yağdı, biz uyandığımızda her taraf bembeyazdı. Karı görünce dayanamadım, içimden geldiği gibi oynadım. Yani süperdi.

Üççç… Yerel bir radyoda cumartesileri okulumuz bir saat program yapacakmış. Sunucular öğrencilerden seçildi. Ben yokum, ama kadro müthiş. Son sınıflardan Elif abla seçildi, hiç sürpriz olmadı benim için. Bizim sınıftan bil bakalım kimler seçildi? 17. yatakhanenin kitap kurdu, medarıiftiharımız, namıdiğer filozof Nilgün. Ve inanmayacaksın, ama ben yine de yazayım: Sınıfın yalnız kovboyu Eren. Kulaklarına inanamadın değil mi Can Kuşum? Ben de şaşırdım Eren'in seçilmesine. Zorunlu olmadıkça konuşmaz ki Eren. Nasıl program sunacak merak ediyorum doğrusu. Eren'in bu işi layıkıyla yapacağından şüpheliyim. Gerçi derste büyük laflar etmişti. Binlerce yıldız altında, milyonlarca insan arasında iyi bir insan olmak isteyen Eren başarılı olabilecek mi? Bakalım zaman ne gösterecek. Sevgiler…

Ders edebiyattı. İnci Öğretmen'in yüzü sapsarıydı. Derse dinamik giren, mesleğine âşık öğretmenin ayakta durmaya mecali yoktu. Üşütmüş olmalıydı. 9/B sınıfının uçarı öğrencileri dersi kaynatmayı çok iyi bilir, fakat hâlden de anlarlardı. Saygı duydukları sınıf

öğretmenlerinin mecalsizliği onları susturmaya yetmişti. Öğretmen, öğrencilerin oturabileceğini işaret etmişti. Ders başlamış, İnci Öğretmen, kelimelerini sanki mühürlemişti. Ağzından tek kelime çıkmamıştı. Öğrencilerini ölesiye seven bir öğretmen yapabilirdi İnci Öğretmen'in yaptığını. Okul, alçılı ayakla ders anlatan öğretmen görmüştü; ama sesi kısılan öğretmenin dersi baştan sona kolları ağrıması pahasına yazarak anlatmasına ilk kez şahit oluyordu. Öğretmen, yazdı, öğrenciler geçirdi; öğretmen ders bitene kadar yazdı, yazdı, ağrısını unutarak yazdı.

***

Zil çalınca 9/B eski hâline dönüverdi. Sınıfta şamata, şakalaşma ne aranırsa vardı gürültü namına. Şakaların bir ucu Eren'e dayanıyordu:

– Bizi rezil etmezsin değil mi Dicey Eren?

– Korkmayın etmem.

– Ünlü olursan sen bizi tanımazsın da. Cevap vermekte gecikmedi Eren:

– Saçmalamayın arkadaşlar, abartıyorsunuz. Alt tarafı yazılı metin okuyacağım. Futbolla yatıp futbolla kalkan Bünyamin:

– Ne yap ne et, dokuz kusurlu hareketten birini yapıp penaltıya sebebiyet verme Erenciğim.

– Emin ol, penaltıya sebebiyet verecek harekette bulunmam.

– Sen yine de fazla kaptırma kendini, Diceylik bozmasın seni. Derslerine iyi çalış ki sınavlarda lazımsın bize. Eren lafını esirgemedi, taşı gediğine koyuverdi:

– Dersleri boşlayayım da en azından sınavlarda adam adama markajdan kurtulmuş olurum.

9-B'nin erkekleri arasında kahkaha kopmuştu.

– Futboldan anlıyorsun ama topa dokunduğun yok. Bu nasıl iş Eren?

– Üstüm başım kirlenmiyor; gömleğim sarkık, kravatım savruk, gitmiyorum eve. Aramızdaki fark bu.

– İnsan topu görünce nasıl dayanabilir, seni anlayamıyorum Eren. Topu ağlara göndermenin keyfini bilsen kirlenmeyi takmazdın. Bu kadar kibar olma. Katıl aramıza, kendini bul.

– Yok, ben almayayım arkadaşlar!

– Ne inatsın ya! Bari izlemeye gel maçımızı. Çıkışta 10. sınıflarla spor salonunda turnuva maçı var. Gelmezsen darıldık bil.

Can Kuşum,
24 Aralık

Sınıfımı çok seviyorum. Dün birlik beraberliğin en güzel örneğini sergiledik. Tek yürektik maçta. 10. sınıflarla nefesleri kesen bir futbol maçı yaptık. Bizim sınıf gol kaçırdıkça saçımızı başımızı yolduk, kızlar bağırdı çağırdı. Sesimiz kısılana kadar tezahüratımız kesilmedi. Mustafa'nın kafa golüyle havaya zıpladık, herkes mutluydu. Yalnız kovboy bile havalardaydı. Golümüze itiraz geldi, Ali Rıza Hoca itirazlara rağmen golümüzü verdi. Skor oldu mu 1-1. Heyecandan kalbim durabilirdi. İkinci golü nasıl attık, göremedim. Sonuçta 2-1 galip geldik. 10. sınıflar bizi yabana atmamalıydı.

Gündüzünde sevinç, gecesinde sürpriz vardı günün. Gecenin ikisinde Cansu'nun başına dikildim.

– Cansu, yardımına ihtiyacım var, hadi uyan, diye kızcağızın başının etini yedim. Uykusu olduğunu söylese de boğa burcuyum, benim inadım onun inadını beşe katlar; yalvarmama dayanamadı. Yurdun dinlenme odasına götürdüm Cansu'yu. Cansu sendeleyerek yürüyordu. Uyku sersemliğini atamadı benim yüzümden. Odaya girer girmez, ışık açıldı ve taratatammm… İşte günün sürpriz doğum günü partisi. Cansu'nun şaşkınlığı görülmeye değerdi can kuşum.

Unuttunuz sanmıştım, dedi şaşkınlığını gizlemeden.

Biz de böyle düşünmeni istiyorduk zaten, dedim. Gecenin ikisinde kocaman bir pasta duruyordu önümüzde. Rejimde ol-

mamız koca pastayı yememize engel olamaz değil mi Can Kuşum? Ve hediye faslına geldi sıra.

– Bil bakalım sana ne aldık, dedi Ayça.

– Hadi doğum günü çocuğu tahmin et, dedi tebessüm ederek Melis.

– Ne desem ki? Çılgın kızlar çılgınca hediye alır. Buna eminim.

– Pek çılgınca sayılmaz, hadi ipucu vereyim, dedim. Büyükçe bir şey…

– Ev falan mı, dedi Cansu işi şakaya vurarak.

– O kadar büyük değil canım!

– Kafam durdu, kalan son dilimi yersem belki aklıma bir şey gelir, diyen Cansu'ya

– Öyle yağma yok, önce hediye sonra pasta, diyerek işi uzatıyordu Melis.

– Çıkarın ağzınızdaki çok ıslanmış baklayı. Söyleyin artık hediyenin ne olduğunu.

– Söylesek mi acaba?

– Bir çığlık atarsam bütün yurt odaya doluşur ona göre. Ya söylersiniz ya da söylersiniz!

– Tamam, tamam pes ettik, meşhur çığlığın sende kalsın, sen kazandın Cansu. İşte hediyen!

Parlak hediye kabına sarılmış kutuyu açan Cansu:

– Twety, hem de kocaman Twety, diye çığırdı.

– Sakin ol, yurdu ayağa kaldırmayalım gece gece demesek çığlık atmaya devam edecekti sınıf başkanımız. İşte böyle Can Kuşum. Heyecanlı ve eğlenceli geçiyor günlerim. Annemi çok özledim. Şimdi n'apıyor acaba? Annemi, babamı ve yaramaz kardeşimi çok göresim geldi. İki gün sonra evdeyim. Yuppiii!

Yalnızlığıyla kalmak istemiyordu Eren. Yalnız kalmak insana korku veriyordu. İçinde bir yerlerde onu çağıran sese yürümek istiyordu. Geçen günkü maçta oynamayı ne çok arzulardı. Golü

atan Mustafa'nın yerine koydu kendini. Takım arkadaşlarının Mustafa'ya sevinçle sarılmasını kendi üzerinden hayal etti.

Yalnızlık vardır; herkes yanı başındayken okyanusun ortasında teksindir. Yalnızlık vardır; kimsecikler yoktur, ama kendi içinde çoğalabiliyorsundur. Eren'in yalnızlığı iki tarife de uymuyordu. Hem manen hem maddeten yalnızdı. Yürek yüreğe olduğu insanlar olmalıydı çevresinde. Hata yaptığında sırtını dönmeyen, can dostum diyebileceği kimseler… Annesi haklı mıydı, kalabalık ortamlar onu sıkar mıydı? Arkadaş edinmekten niçin korkuyordu? Korktuğu, arkadaşlarına alıştıktan sonra onları erkence kaybetmek miydi? Bir olayın iki sonucu olabilirdi Eren'e göre. Kazanamıyorsan kaybediyorsun demektir. Oysa ki her kazanç, içinde binlerce kaybediş, her şer, içinde devasa hayır barındırıyor olabilirdi.

Radyoda sunacağı programı çok önemsiyordu. Başarılı olma zorunluluğu vardı. Sunacağı metni odasının duvarlarına okuyordu. Okuduklarını binlerce dinleyicinin dinlediğini varsayarak yorumluyordu:

"Yeni bir yılın eşiğinde gönül dolusu merhabalarla selâmlıyoruz sizi. Geçen günleri "anı" diyerek kalbimizin en güzide köşesine bırakıyor, yepyeni umutlara yelken açıyoruz şimdilerde. Bugün Nilgün arkadaşımla beraber teknolojinin artıları ve eksileri üzerinde duracağız…"

Eren'i kapı aralığından izleyen Esin Hanım:

– Şimdi mola vakti, diyerek içeri girdi. Sıcak limonata getirdim, sesine iyi gelir Erenciğim.

– Teşekkürler anneciğim. Nasıldı okuyuşum?

– Benim oğlum yapar da kötü mü olur!

– Moral verdiğin için sağ ol anne! Üç dört kere daha prova edersem içim rahat edecek.

– İçin nasıl rahat edecekse öyle yap oğlum.

Esin Hanım, çocuğunun hassas durumunu bildiğinden dikkatli davranıyordu. Mihriban Hanım'ın söyledikleri içinde yer etmişti.

Eren'in arkadaşları olmalı, kendine güven duymalıydı. Oğlunun üzerindeki etkisini azaltmalıydı. Eren'in küçükken geçirdiği hastalık yüreğini hoplatmış olmasa hassasiyeti bu kadar fazla olmazdı. Neden sonra akşam üzeri gelen telefonu hatırladı Esin Hanım:

– Söylemeyi unuttum, Orçun aradı; pazar günü antrenmana gelip gelmeyeceğini sordu. Çalışmanı bölmemek için rahatsız etmedim. O seni arar, dedim.

– Gideyim mi anne?

– O günkü maçı anlata anlata bitirememiştin. İçinde kalmasın bence.

– Takıma destek olmak isterim.

***

Yatılı ortamda yerine göre "tutmak" yerine göre "tutmamak" ağır basar. Sıkıntı diz boyu olur, uyku tutmaz; yıldızlarla yarışırsın kimin göz kapakları erkence kapanacak diye. Düşünceler, hayaller, sınav stresi uykusuz bırakır. Bir de günlük vardır, işte o tutulur. Önemli önemsiz ne varsa doldurulur günlüğe. Günlükler muhakkak kilitlidir, anahtarı yastık altındadır. Yazılamayanlar gönül defterine kaydedilir, ona kilit vurulmaz; kimse okuyamaz zaten oradakileri. "Kendime yolculuk… Neyle, nasıl çıkacağım bu yolculuğa? Kendimi tanımlayabiliyor muyum ki?" diyeni kimse duymadı. Gönül defterinden geliyordu ses. Daha iki gün evvel günlerinin heyecanlı ve güzel geçtiğini söylüyordu. İnsanın kalbi kadar değişen bir şey yoktu, Dilara bunu çok iyi biliyordu. Sonra onu mutlu eden olayı düşündü. Elinde sefer tasıyla okulun bahçesine giren Fatma teyzeyi yani… Okulun karşısında tek katlı küçük bir evde yaşıyordu Fatma teyze. Okul, artan yemeklerden Fatma teyzeye her gün sıcak yemek veriyordu. Süper bir dayanışma örneğiydi bu. Yürümekte zorlanan teyzeye ince teklif sunmuştu Dilara: "Her gün yemeğinizi ben getireyim." Fatma teyze razı olmamıştı, ama Dilara ısrar edip "Duanızı almama

müsaade etmeyecek misiniz?" deyince teyze yumuşamıştı. Mutluluk kutusuyla paylaşmıştı Fatma teyze olayını.

Tebdili mekân, Dilara'nın sıkıntılarını sünger gibi çekmişti. Butiği açmaya annesiyle birlikte ilk kez gidiyordu. Anahtarları annesinden alıp heyecanla açmıştı dükkânı. Kaloriferi çalıştırmış, üst kata çıkıp yeni giysileri incelemeye koyulmuştu. Butik yeniydi, henüz işler rayına oturmamıştı. Annesini stresli bulmuştu. Nergis Hanım, işi dengede tutmaya çabalıyordu. Koca butiği çevirmek kolay değildi, annesine hak veriyordu.

Öğleden sonrasını eve ayırmıştı. Semih, babasının yanında olduğundan evde yalnızdı. Radyonun tuşuna dokundu. Kanal ayarını da yapınca yatağına uzandı. Ellerini başının altında kenetleyerek tavana kaydırdı gözlerini. Düşündü bir müddet. Rüzgâr Gülü programı anons edilince radyonun sesini çekinmeden açtı, kimsecikler yoktu nasılsa. Eren, giriş paragrafını okuyordu. Okulun öğrencileri muhtelif yerlerde programı takip ediyordu, yurttakiler kantine doluşmuşlardı. Dilara, odasından takip ediyordu. Kantinde coşku, alkış gırla gidiyordu. Dilara bir o kadar sakinceydi.

Nilgün'ün okuduğu bölümlerde "Aferin filozof Nilgün." diyordu takdir hisleriyle. Söz, Eren'e geçtiğinde kalbinde ritim değişikliği oluyordu. Eren'i kıskanıyor muydu, takdir mi ediyordu bilemiyordu. Hislerini tanımlayamıyordu. Nilgün'ün söyledikleri silikleşiyor, Eren'in söyledikleri halka halka büyüyordu içinde. Söz sırası Eren'deydi. Her kelime Dilara'nın kalbine akıyordu:

– Sırt sırta binalardan gökyüzünü göremez olduk. Binalar uzadıkça gökyüzü küçüldü. Maviye hasret kaldık. Yeşil, bizden uzağa düştü. Yeşil, ormanda kaldı; kuşlar yuvalarında. Telefonlar konuşunca insanlar sustu. Dostluklar hasrete takılı kaldı. Diyoruz ki insanlık, imkânlara yenik düşmemelidir. Hayatımızı kolaylaştırmak için var olan teknoloji; sevgi için, dostluk ve insanlık için daha çok zaman ayırmaya vesile olmalıdır.

Can Kuşum,
31 Aralık

Dalıp dalıp gidiyorum. Uzun zamandır ağlamıyorum, sulu gözlü olmama rağmen. Beş bilinmeyenli denklem gibiyim. Çözmeye çalıştıkça karmaşıklaşıyorum. Kördüğüm bile çözülür, demişti İnci Öğretmen. Beni çözebilecek yardımcı bir ele ihtiyaç duyuyorum. Ergenlik dedikleri böyle bir şey mi?

Bütün gün ne yaptım, hadi tahmin et. Korkma bir delilik yapmadım. Habire aklıma Eren geldi, durdu. Eren'in derste söyledikleri, maçtaki sevinci, radyo programındaki sıcak sunumu… Off! Bilmiyorum… Yoksa… Yok canım, daha neler… Öyle değildir değil mi? Yani yalnız kovboy kalbime misafir olmamıştır değil mi? Şebnem'in kalbi allak bullak. Doktorlar küçüklüğümden beri kalbimin yaşıma göre hızlı attığını söyler. Sevindiğimde, heyecanlandığımda kalbimin ritmi hızlanıyor. Bir an duracak diye korkuyorum. Dikkat etmeliyim kalbime. Karmaşık bir yürekle bir süre yaşayacak gibiyim. Belli mi olur, duygularım düzene giriverir. Neyse, boşver!

– Yarın halamlar ve babaannemler gelecek, yılbaşı tatilini birlikte geçireceğiz. Sana iyi geceler öpücüğü yolluyorum. Biricik can kuşum, mutlu geceler…

Ev, tam bir curcunaydı. Gelenler, gidenler… Üç posta misafir… Çocuklar oradan oraya koşturuyor, büyükler eskilerden bahsediyorlardı. Dilara kuzeni Rana ile kaynatıyordu odasında. Semih ve diğer çocuklar odaya girip çıktığından rahatça iki çift

laf edemiyorlardı. İçini Rana'ya açmak istedi, yapamadı. Kalbinin kaynayan kazan gibi olması normal miydi, bunu öğrenmek istiyordu. Hala kızı da aşağı yukarı aynı kaynamayı yaşıyordu. Kalbi müsterih oldu. Anormal durumda olmadığına sevindi:

– Kızıyor muyum, sakin miyim, telaşlı mıyım anlayamıyorum, diyordu Rana. Bu, ben miyim, diyorum. Asabileşiyorum olmadık zamanlarda.

– Dediklerine den den koyuyorum. Beni anlatıyorsun kuzen. Semih'le yok yere takışıyorum, sinirimi ondan çıkarıyorum. Neye sinirlendiğimi bilmeden hıncımı kardeşimden alıyorum. Sonra gönlünü almak için dil döküyorum.

***

Ardı arkası kesilmeyen tebrikler, Eren'in yürüyüşüne bile güven katmıştı. Bir de antrenmanların gözdesi olunca Eren'in payına mutluluk düşüyordu. Hayatı dersten ibaret sayan Eren'in öncelikleri değişiyordu. Dersleriyle kendini kabul ettirmişti, şimdi birey olarak kabul görüyordu. Saçlarına jöle sürmeler, saçını modaya uygun kestirmeler, ayakkabı değiştirmeler, internete takılmalar Eren'deki değişiklerin birkaçıydı. Tipindeki değişikliğe karşın mütevazı hâlini koruyordu.

Eren'de artı gelişmeler yaşanırken Dilara'ya bir hâller olmuştu. Etrafına enerji yayan, pozitif elektriğiyle somurtkanlara deva olan o Dilara gitmiş, yerine neşesi kaçmış biri gelmişti.

– N'oluyoruz iyilik perisi! Bu ne somurtkanlık!

– Dalgınım bu aralar.

– Şu hâlini dalgınlıkla açıklamak sorumu geçiştirmek olur. Hani o güler yüzün?

– Açıkçası neler olduğunu ben de bilmiyorum. İçim kaynıyor.

– Ne kaynaması, fokurduyor Dilara, fokurduyor!

– Sana da olmuyor mu? Nedensiz bir sıkıntı yüreğinin ortasına oturmuyor mu?

– Oturmaz olur mu! Sonra geldiği gibi gidiyor. Seninki de gider.

– Umarım gider Melis.

Etütten sonra oda oda dolaşıp kaynatan Dilara erkenden uykuya çekiliyordu. Ayça, Dilara'nın bu hâline üzülüyordu. Yorganı başına çeken Dilara'nın dertleriyle yüzleşmesi gerekiyordu.

– Bu kadar kış uykusu yeter odamızın gülü!

– Beni rahat bırak Ayça, uyumak istiyorum.

– Hayır, uyumak falan istemiyorsun. Bir şeylerden kaçmak için uyuyorsun. Hadi kalk, böyle yapıp üzme beni de!

– Kalbini kırmak istemiyorum Ayça. Yalnız kalmak istiyorum.

– Aşk olsun Dilara! Nazımız demek bu kadar geçiyormuş.

– Kendimi iyi hissedersem söz kalkacağım.

– Ola ki kalkarsan ve konuşmak istersen dinlemeye hazırım.

Dakikalar sonra pejmürde hâliyle Ayça'nın karşısındaydı.

– Odanın gülü karşında, dedi Dilara kurutulmuş gülü andırırken.

– Paylaşırdın, anlatırdın, kaçmazdın Dilara.

– Öyleydi.

– Ne demek şimdi bu? Neşeli hâline dönmeye niyetin yok mu senin? Hani ümitsizlik en büyük karanlıktı. Hani umut etmek güzel şeydi hayatta ve umut gerekliydi kalmak için ayakta.

– Biliyorum, ama toparlayamıyorum kendimi.

– Toparlayamayışının bir nedeni olmalı.

– Beni sorguya çekmekse niyetin konuşmamız bitmiştir, yok eğer derdin yardımcı olmaksa, omzuna yaslanacağım dostum olmaksa sabaha kadar yanında durabilirim.

– Tamam Dilaracığım kızma hemen. Sen iyi ol yeter, anlatmasan da olur.

– Sağ olasın.

Başını Ayça'nın omzuna dayadı. Gözyaşlarını bıraktı. Ayça, yaşların nedenini sormadı. Ağır bir derdin yaşları olmalıydı dökülen inciler. Elif ablaya haber uçurmalıydı.

Can Kuşum,
4 Ocak

Bir haftadır bozuk çaldığım için özür diliyorum. Ne enteresandır ki birbirine destekçi iki kişi aynı anda mutsuz olmuyor. Biri üzgünse diğeri mutlaka neşeli. Örnek mi istiyorsun: Ayça mutsuz olduğunda bendeniz ona moral veriyor. Ben mutsuz olduğumda o. Dersleri saldım bu aralar, içimin haritasını biliyorsun Can Kuşum. Dipsiz kuyuya düşerken bir el ensemden tutup umut vadisine çıkardı Dilara'nı. Teşekkür borçluyum Elif ablaya. Dipsiz kuyudan sahile çıktım sayesinde. İçimdekileri paylaşmaya çalıştım, Eren meselesini açtım.

Radyo programına götürdü beni, keyifliydi doğrusu. Merak ederdim radyo stüdyolarını. Elif abla ve son sınıflardan Zafer sunuyordu bu hafta Rüzgâr Gülü'nü. İnci Öğretmen arka planda öğrencilerine yardım ediyordu. Öğretmenimizin orada olması moral vericiydi. Konu dostluktu. Elif abla program başlamadan önce "Can Dostum" yazısını benim okumamı istemişti. İnci Öğretmen'in onayından sonra bana okumak düşmüştü. Senin haberin yok mu Can Kuşum? Bütün şehir sesimi duydu radyodan. Sen de dinledin mi beni? Dinlemediysen kayıptasın.

Sözü bana bağlamak için bir iki cümle söyledi Elif abla:

– Dost dedik bugün. Âşık Veysel'e uzandı sözümüz: Dost dost diye nicesine sarıldım / Benim sadık yarim kara topraktır, dedik. Dostluğun güzelliği üzerine sohbet ettik. Ve ayrılık vakti geldi. "Can Dostum" yazısıyla veda edeceğiz sizlere. Deneme ta-

dındaki yazıyı stüdyomuzda misafir bulunan Dilara arkadaşımızın sesinden ulaştırıyoruz sizlere. Bir sonraki hafta Rüzgâr Gülü'nde buluşmak üzere. Esen kalın.

Ve mikrofon bendeydi. Elif ablaya baktım. Okumadan önce dudaklarımın hareketinden anlamıştır "Bu senin için" dediğimi. Fon müziği eşliğinde okumaya başladım yazıyı.

Günebakan çiçeğini bilir misin? Hani yüzünü güneşin aydınlığına çeviren ayçiçeğini… Yüzümüz, yönümüz sevgiye çevrilidir bizim. Sevginin ışığı altında ceplerimizde umut, gözlerimizde deniz mavisi ışıltı, bir olurdu iki kalp; bir yöne bakan ayçiçeği gibi kenetlenirdik sımsıkı.

Yıldızlar yolumuz olurdu. Koşarak geçerdik yıldızların üzerinden. Bak, yine yıldızlar yastık savaşı yaptığımız odanın pencerelerinden göz kırpıyor bize. Yıldızlar çoğalıyor içimizde. Gönlümüz yıldız yağmuruna tutuluyor. Elimi uzatıyorum yıldızlara, elini buluyorum ellerimde. Ve sen bir yıldızsın aslında.

Hislerimiz aynı noktada kesişiverir. Yüreğim yüreğine denk çünkü. Kalbim avuçlarında sanki. Ne vakit inceden inceye yaşlar boşalttığımı, ne vakit turnalarla selam yolladığımı sen bilirdin.

Hatırındadır, bir gün balık tutmaya gitmiştik bin bir hevesle. Biz iki acemi, olta tutmayı beceremezken bir yığın balık tutmuştuk ve tuttuklarımızı bırakmıştık denize. Kıyamamıştık balıklara. Gözlerime bakmıştın o an. "Sana kıyamam" demiştin. Ben de kıyamazdım sana. Sonra sevdiğimiz şarkıyı haykırmıştık dağlara, taşlara, balıklara: Koklamaya kıyamam benim güzel manolyam…

Sevgimizi, dostluğumuzu goncaya benzetiyorum ben. Goncalar büyür, büyür ve güle dönüşür dostum. Dökülünce gül yaprakları, hatıra defterinde saklarız onları. Saklanan her yaprak, ayrılık girse de araya seni gönül defterinde saklayacağımı anlatırdı.

Ve yolum senden ayrı düştü can dostum. Fakat ne gam! Ben uzaklarda bulmadım ki dost elini, kederlerimi alıp götüren sesini. Yanımdaydın hep, yanı başımda. Aramak için uzaklara gitmiyorum, kalbimin sıcaklığında buluyorum seni.

Can dostum, ceplerindeki umutlara, kurutulmuş gül yapraklarına ve kendine iyi bak.

BÖLÜM 5

KANADI KIRIK TURNALAR

Gelip çatmıştı sınavlar. Sınavlar iyi atlatılmazsa karne zamanı öğrencilerin başı fena hâlde dertte olacaktı. Son gece koca bir kitabı ezberleyebileceğine inananlar işi ağırdan alıyordu. Mecburdu Dilara iyi bir karne getirmeye. Kalbini Eren, aklını dersler meşgul ediyordu. Olaylı okul değiştirişten sonra hayal kırıklığı yaşatmamalıydı ailesine. Kötü karne Nergis Hanım'ı derinden üzerdi. Zaten butiğin işleri annesini yıpratıyordu. Bir de Dilara annesine üzüntü vermemeliydi. Eren'in karnesi yanında sönük bir karnesi olursa üzüntüsü katmerleşirdi. Gizliden gizliye Eren ile rekabet ediyordu. Çalıştıkça rahatlayacağına gerginleşiyordu. Stres küpüydü.

Çalışma odasının penceresinden uzaklara baktı. Silik bir tren sesi duyuyordu. Uzaklaşan tren sanki yerinde sayıyordu. Trenin çığlık çığlığa sesi doluyordu içine. Trenle beraber meçhule yol alıyordu.

– Çok yakında yıldızlar var aslında; sesiyle tren kaybolup gitti. Elif ablasıydı sesin sahibi. Can dostum yazısına atıfta bulunarak:

– Sen bir yıldızsın aslında, demişti Dilara. Gülüştüler. Çalışmaktan sıkılan Ayça ve Melis:

– Davetsiz misafir kabul eder misiniz, dediler.

– Hay hay, dedi Dilara arkadaşlarına sandalye çekerek.

– Haftaya bizim sınavlar başlıyor, sizinki ne zaman Elif abla, dedi Ayça.

– Maraton pazartesi başlıyor.

– Dilara etüt kuşu oldu Elif ablası. Aman nazar değmesin. Bizi unuttu neredeyse.

– Kabartma tozu katmayın arkadaşlar, normal derecede çalışıyorum, demişti Dilara.

– Abartı yok, yanılsaydım uzaklara bu kadar dalıp gitmezdin, demişti kendinden emin olan Melis.

– Tren sesini dinliyordum.

– Tren dedin de aklıma geldi. Cuma okul çıkışı bize gitsek ya!

– Bana uyar, dedi Ayça.

– Sınavlar var ben gelemem herhâlde.

– Yapma Dilara! Cumartesi hemen döneriz. Araya yarı yıl tatili girer sonra ikinci dönem başlar ve bu iş kalır.

– Bizimkilere sormam lazım, dedi Dilara.

– Ne yap ne et, ikna et sizinkileri, diyordu Melis.

– Kısmet, diyelim.

– Sen de eşlik etmek ister misin Elif abla?

– Çok isterdim, ama cuma okul çıkışı ney kursum var. Ekemem de… Başka zaman inşallah.

***

Sonbahar ne zaman biter, kış ne zaman misafir olur evlere, anlamaz insan. Kış vaktinde gündüzler, zengin kalkışı yapan misafirler gibi erkence gider. Üç kafadar genç kız trene binmiş, kaybolan gündüzün arkasından trenin keyfini çıkarıyordu. Melislerde akşam yapacaklarını planlıyorlardı. Kaynatmaktan fırsat bulurlarsa ders çalışacaklardı. Havadan, sudan, çaydan, biraz da okuldan derken gidecekleri yere yaklaşmışlardı. Akşam karanlığı iyice çökmüştü. İnmelerine iki istasyon var sanıyordu Melis. Halbuki inecekleri yeri geçmek üzereydiler. Melis, tren yola devam edince, anlamıştı inmekte geç kaldıklarını. Dilara ve Melis paniklemişti. "Ne yapaçağız şimdi?" diyorlardı. Otobüs değildi

ki bu, şurada ineceğim desinlerdi. Melis babasını arayıp durumdan haberdar etti. Babası apar topar arabasına atlayıp yola çıkmıştı. Sonraki durakta kızlar mecburen trenden indiler. Üç genç kız gecenin yarısında istasyonda kalakalmışlardı. İz bilmezler, yol bilmezler. Allah'tan cep telefonu var, yoksa n'aparlardı. Arif Bey kızını sürekli arıyordu. Gelmek üzere olduğunu söylüyordu. Nereden bakılırsa Arif Bey'in gelebilmesi yarım saat sürerdi. Kontörleri bitene kadar hâllerini anlattılar arkadaşlarına. Moral verecek birilerine ihtiyaçları vardı. Dilara, ailesine haber vermedi; çünkü zor belâ izin almıştı, bir de gecenin ortasında yanlış istasyonda indiklerini duyarlarsa iyi olmazdı. Karınları, korkudan olsa gerek, acıkmıştı. Bavullardaki bisküvi ile bastırdılar açlıklarını. Dilara'yı bir üşüme aldı. Korkuyor muydu ne? Ateş böceklerinin ışığı, ıssızlık ve koca istasyonda üç kız. Yo korkmuyorlardı, ödleri patlıyordu. Kendi seslerinden ürküyorlardı. Bavulların üzerine oturdular. Hay Allah, istasyon niçin bu kadar ıssızdı? İleride bir iki kişi olduğu besbelliydi. Melis'in karnına ağrı saplandı. Ayça metanetli görünüyordu. Görüntüsü içini yansıtmıyordu. Korkunun bin bir çeşidini yaşayan üç genç kız, Arif Bey'in gelmesiyle derin bir oh çekti.

Sözde ders çalışacaklardı. Güz yaprakları gibi sapsarı kesilen üç kafadar olayın şokunu atlatamadıkları için ders çalışamadılar.

Trenleri uzaktan sevmeye karar verdi Dilara. Uzaktan daha romantik ve sevimli geliyordu ona. Nergis Hanım ve Ahmet Bey olayı duyunca küplere bindi, ardından yasaklar geldi, yanlarında büyük biri olmadan yolculuğa çıkamayacaktı bundan böyle. Ayça da benzer yasaklardan nasibini aldı. En zor durumda Melis kalmıştı, kendisi neyse de iki arkadaşı onun yüzünden azar işitmişti.

Yurdun ilk katında birkaç öğrenci 4. yatakhanenin orta yerinde yurt müdiresine çaktırmadan spor yapıyorlar. Sağlık için mi? Hayır, zayıflamak için. Başlamışlardı şınav, mekik, baş döndür, kol döndür, bir aşağı, bir yukarı, hoppa! Aman kimseler

duymasın yastıkların step tahtasına döndüğünü! 5. yatakhanede yatağında bağdaş kurmuş bir öğrenci çubuk kraker yiyor, çubuk kraker gibi incecik olmak istediğinden. Lavabodan sesler yükseliyor, iki öğrenci su savaşı yapıyor; yerler, üst baş su… Elinde ayna sivilcelerini sayan sarışın öğrenci, ülkeyi kurtaran diyaloglardan fersah fersah uzak. Üst kata çıkalım, bakalım orada neler oluyor. Koridorun başında iki kişi fısır fısır laflıyor, lahana gibi kat kat giyinen öğrenci hâlâ üşüyorum, diyor. Dinlenme odasını açar açmaz karşımıza aktif hâlde bir adet su ısıtıcı çıkıyor. Bu soğukta çay, neskafe iyi gider ya. Köşede boy aynası hiç boş kalmaz. Gelen bakar, giden bakar; henüz çatlamamıştır ayna. Ama çatlaması an meselesidir. Yeni bir kıyafet alınsın, aynanın karşısına dikilinir, değişik duruş teknikleriyle giysinin yakışması için her şey yapılır. 11. yatakhanenin varlığı yokluğu belli değildir, elemanları aynı anda yatar; gecelemez, aynı anda kalkar. Hiçbir taşkınlık yapmamışlardır. Bu kadar da sakin olunmaz ki canım. 16. yatakhanede masanın üzerinde ders çalışırken öğrencinin biri uyuyakalmış. Tatlı rüyalar diyelim çalışmaktan yorgun düşen öğrenciye. Yatakhanenin diğer elemanı kulağında çistaklı müzik, elinde kitap ders mi çalışıyor, hayallere mi dalıyor belli değil. Geldik 17. yatakhaneye. Yani deli dolu yatakhaneye. Sevde'nin, Nilgün'ün, Ayça'nın ve Dilara'nın özellikleri farklı farklıydı ama akıllarına essin hele bir, yurdu birbirine katıverirler. Yüz boyarlar, yastık kavgası yaparlar, ışıkları kapatıp mum ışığında en duygusalından şarkı söylerler, balonlara resim çizerler. Diğer yatakhanedekiler de aksiyonu yüksek 17 numaralı yatakhaneden çıkmazlar. Melis, Cansu, Elif abla ve diğerleri boş bırakmaz 17 numarayı. İnsanın içinde oldu mu kıpır kıpırlık sakin olmak ne zor. Yurt demek sadece kıpır kıpır demek değildir. Hüzün de misafir olur öğrencilere, dertler de. Çabuk atlatanlar da var, kolay atlatamayanlar da. Yurt ortamında normal böyle şeyler. Yorgun düşen öğrenciler şakayı, şamatayı bırakıp şahsi meselelerine dönmüş-

lerdi. İçte olanlardan haber vermek gerekirse Dilara'nın Can Kuşu'na uzanmak lazımdır. Kızcağızın içinde neler var, yurtta başka neler dönüyor öğrenelim sır küpü defterden.

Can Kuşum,
8 Ocak

Sevmek acı veriyor. İçimin denizleri yangından. Kalbimin rengi ateş kırmızısından… Kendime itirafta zorlandığım şeyler hakikat çıkıyor. Trenlere benzerse Eren, canım çok yanacak. Biliyorum dediklerimden anlamadın hiçbir şey. Karmaşığım…

Tren maceramızdan bahsetmedim sana. Tam bir fiyaskoydu. Melislere gidip çok eğlenecektik. Hani sınavlar yaklaşmışken neşelenelim biraz diyorduk, stres atalım. Her şey yanlış istasyonda inmemizle başladı. Çok korktum Can Kuşum. Başımıza bir şey gelse bensiz kalabilirdin. Özler miydin beni? Özlerdin, özlerdin. Annem küplere bindi, babam fena sinirlendi. Ortalık toz duman oldu, sular bir süre durulmayacağa benziyor. Bizimkiler olay anında onları haberdar etmeyişime fazlasıyla kızdılar. Desteğe ihtiyacım olduğunda ailemle arama soğuk rüzgârlar girmesi yalnızlığımı artırıyor. Anneme anlatmayı çok isterdim Eren'i. Belki o tanımlayabilirdi duygularımı. Elimden tutardı, Elif abla gibi dostane tavsiyelerde bulunurdu. Çıkmazlardayım. Bütün sokaklar çıkmaz sokak. Ah Eren, vakitsizce girdin hayatıma. Zamansız çaldın kalbimi. Allah'ım n'apacağım şimdi. Kalbimdeki yüzen gemiye vuran dalgaları kim durduracak? Oradan oraya savrulacak mıyım ömür boyu? Ah Eren, sen de benim gibi yalnız mısın? Dudakların konuşmasa bile senin de içinde binlerce kelime var mı?

Can Kuşum benim, kalbimden iyi sesler gelmiyor, ama hayat devam ediyor işte. Hüzün bulutlarını atalım, Fatma teyzenin

inceliğinden bahsedeyim biraz da. Fatma teyzem benim, canımsın sen. Evinin işini yapmakta zorlanan o yaşlı kadın bana çorap örmüş. Yemeğini evine götürürken verdi çorapları. Mahcup oldum Can Kuşum. Hem sevindim hem içim burkuldu. Eli yaşlılıktan titriyor Fatma teyzenin. Kim bilir titreyen eliyle ne kadar zorlanmıştır. Ben bu iyiliği hak etmediğimi düşünüyorum. Fatma teyze beni mutlu etmek için yapmış. Ben sadece dua istemiştim ondan. Yüreğin ne kadar geniş senin Fatma teyzem, pamuk teyzem. Ellerin titrese ne çıkar, senin yüreğin yeter.

Sivilcelerin arttığı dönemdir sınav dönemi. Üst üste gelince sınavlar sivilceler mantar tarlası gibi patlak verir. Alında, burunda, yanakta, çenede çıkıverir. Dilara'nın sivilceleri çoğalmıştı. Diğer kızların hakeza…

Birazdan zorlu bir sınav onları bekliyordu. Soruları tahmin etmeye çalışan öğrencilerin bunu sorar, bunu sormaz tahminlerinin sonu gelmiyordu. Dilara'nın bir huyu vardı. Konuyu ne kadar iyi bilirse bilsin son tekrarı mutlaka yapar, öğretmen soruları dağıtana kadar bilip bilmediğinden emin olmak isterdi. Yine dalıp gitmişti. Formülleri tekrar ediyordu. Tamam işte, hepsi aklındaydı. Tekrar edişlerinde rahatsız edilmeyi sevmezdi. Bir başına olmalıydı konsantre sağlamak için. Öğretmen gelmek üzereydi. Dilara'nın başında biri dikilmişti. Dilara arkadaşını kırmamak için başını kaldırıp bir şey söylemedi. İşine baktı. Sonra gayriihtiyari yanında dikilene gözü kaydı. Gözlerine inanamıyordu, bu Eren'di.

– Hayırdır, dedi Dilara.

– Ne zamandır cesaret edip söyleyemiyordum. Radyoda okuduğun yazı çok güzeldi. Ayrıca çok güzel okudun. Yazının bir kopyasını istesem çok şey mi istemiş olurum?

– Yo çok şey istemiş olmazsın; fakat yazı evde, yarın getirebilirim tabii unutmazsam.

– Sağ ol Dilara.

– Bir şey değil.

Dilara, 'unutmazsam' demişti; fakat unutmasına imkân var mıydı? Eren ilk kez kendisiyle konuşmuştu. Aman Allah'ım neler oluyordu? Duyguları karşılık mı görüyordu? Sınav başladı başlamasına ama akılda formül mü kalır şimdi? Hepsi kuş olup uçtu. Sınavı orta şeker geçti, fakat umursamadı. Eren'in söyledikleri defalarca beyninde döndü. Olay bitince beyninde ki kaseti başa alıp tekrar izliyordu. Yatılı olduğunu düşünmeden yarın getirebilirim demişti. İyi de eve gidiş günü değildi ki! Yarın fizik sınavı var, eve de gitmesi gerekiyor. Yurt müdiresinden izin almak zorlardan zordu. Hiç korkmadan izin almaya gitti, izin alınca fizik kitabını ve defterini çantaya attığı gibi yola çıktı. Bir yazı için mi bunca eziyete katlanıyordu, Eren için mi?

Eve vardı, akşam yemeğinden sonra doğru odasına gitti. Kapıyı içeriden kilitledi, kendini yatağa bıraktı. Nergis Hanım kızına bir hâller olduğunu çok iyi biliyordu. Tren vakasında çok mu katı davrandık, diye kendinde arıyordu suçu. "Kızım git gide uzaklaşıyor benden. Kızımı ihmal ettim." diyordu. Dilara müzik setinin sesini açmıştı, yurttaki arkadaşlarıyla telefonlaşıyordu. Sanki yıllardır görüşmüyordu arkadaşlarıyla. Arkadaşlarına ayırdığı zaman ailesine ayırdığından fazlaydı. Biraz fizik çalıştı, sonra uyuyakaldı. Kapı kilitli olduğundan sabah geç uyandı. Annesi defalarca kapısını tıklatmıştı ama nafile. İlk derse yetişmesi imkânsızdı. Allaht'an fiziğe çalışmıştı. Can dostum yazısını çantasına koydu, annesine baskülü okula götürüp götüremeyeceğini sordu. Nergis Hanım kızların kilo takıntısını bildiğinden izin verdi baskülün okula götürülmesine. Annesiyle çıkmışlardı yola.

– Çalışabildin mi fiziğe?

– Eh işte!

– Dün biraz keyifsiz gibiydin.

– Öyle gibiydi.

– Bir problem yoktur inşallah.

"Öyle büyük bir derdim var ki anne. Biliyor musun ben âşık oldum." demeyi çok isterdi.

– Sınavlardan olsa gerek. İyi bir karne getirmek istiyorum, stres yapıyorum, demeyi tercih etti. Kızının cevabı Nergis Hanım'ı tatmin etmemişti.

Çıkış yolu arıyordu Nergis Hanım. Mihriban Hanım'la randevulaşıp deniz kenarında bir kafeteryada buluştular. Mihriban Hanım ergenlik çağında kapı kilitlemelerin, çıkmazlarda olmaların gayet normal olduğunu, ailenin her ne olursa olsun olumlu yaklaşım sergilemesi gerektiğini aktardı duyarlı anneye. İçi bir türlü rahat etmiyordu Nergis Hanım'ın. Genç kızlık halini düşündü. Asi, dik başlı, dediğim dedik bir gençti. Zamanla sakinleşmiş, olgunlaşmıştı. Aynı süreçten geçiyordu kızı. "Allah'ım kızımın bu süreci kolay atlatmasına yardım et. Kızıma yanlış işler yaptırma. "diye dua ediyordu anne yüreği.

Kendine edilen duadan habersiz, dönemin son sınavına hazırlanıyordu Dilara.

"Bu sınavı da iyi atlattım mı ver elini harika bir karne."

Sıkışık bir haftaydı, yapacağı işleri not defterine sıraladı. Cuma okul çıkışı Fatma teyzeyi ziyarete gidecek, cumartesi radyo programını kaçırmayacak, Semih'e çarşıdan hediye alacak, pazar günü final müsabakasını izleyecekti. Haftaya sınav falan yoktu. Bitiremediği kitabı okuyacak, yurtta çılgınlık yapmaya yeterince zamanı olacaktı. Yuppi!

Sınavların bitmesiyle 9/B sınıfının gündeminde 11. sınıflarla pazar günü yapılacak maç vardı. Final maçında şampiyon olmak istiyordu 9/B. Rakip zorluydu, ama olsun 9/B de kolay lokma değildi. Sınıfta maç, yatakhanede baskül muhabbeti yapılıyordu. 17. yatakhaneye doluşan öğrenciler zayıflayıp zayıflamadıklarını baskül sayesinde öğreniyorlardı. Umulandan fazla çıkınca kilolar baskül suçlu oluyor, zavallı baskülün bozuk olduğu iddia ediliyordu. Filintasından kilolusuna kadar ağırlık taşıyan baskül, bir hafta geçmeden gerçekten bozulmuştu.

***

– Beni bırakma Elif abla. Kalbim bu kadar karışıkken bırakma beni.

– Bırakır mıyım hiç!

– Kalbimdeki sevgi o kadar fazla ki sanki avucuma akacak sevgim. Kalbim küçük, sevgim büsbüyük.

– Anlıyorum Dilara. Benim bir çıkarımım var sevgiyle ilgili. Bilmem görüşüme katılır mısın? Her insanın kalp merdiveni vardır. Kimi sevdiklerimiz merdivenin ilk basamaklarındadır. Kimi daha yukarılara çıkar kalp merdiveninde. Belki yüzlerce, binlerce insan kalp merdivenimizde yaşar. Kimi yerinde sayar, kimi yukarı çıkar, kimi aşağı iner. Fakat merdivenin son basamağı vardır ki işte en tehlikeli yer orasıdır. Son basamaktan öteye bitimli hiçbir şeyi koymamak gerekir. Eğer koyarsak uçan balon gibi olur sevgimiz. Son basamağı aşar ve o sevginin bitmesi için küçücük bir iğne yeterlidir. Balon, sevgimizle birlikte yere çakılır. Merdivenin ilk basamağından daha aşağıya düşer sevgimiz. Yani ne kadar abartılı seversek yıkım o denli acı olur. Bana kalırsa her şeyi değeri ölçüsünde sevmek en doğrusu.

– Sence abartılı mı seviyorum?

– Bunu bilemem, yalnız dikkatli olmalısın. Abartmamaya çalış. Değişimin en fazla olduğu yer kalbimizdir. Bugün çok sevdiğimizden yarın nefret edebiliriz veya nefret ettiğimiz, bir gün can dostumuz olabilir. Diyelim ki kararında seviyorsun, istediğin sadece bu mu? Sevginden ne bekliyorsun?

– Bilmiyorum tam olarak. Ama o da beni sevsin isterim. Karşılık bekliyorum tabii ki Eren'den.

– Ya hiçbir şey hissetmiyorsa sana karşı? Kendi kendine hüsnü kuruntu yapıyorsan?

– Evet, o ihtimal de var; ama sevgimin fazlalığı akıl bırakmadı bende. Mantıklı davranmamı bekleme.

– Aşkın olduğu yerde mantık pılını pırtısını toplayıp gider. Mantık yönüyle sana destekçi olabilecek insanlara ihtiyacın var. Yoksa yanlışların ardı arkası kesilmez.

– Daha önce âşık olmuş gibi konuşuyorsun Elif abla.

– Olmadığımı nereden biliyorsun Şebnem Hanım.

– Sahi mi?

– Evet, oldum. Hatta karşı taraftan geldi teklif. Teklifi kabul etmedim, ama ben de sevmiştim. Teklifi kabul etmediğime pişman olur gibi olmuştum, ama iyi ki kabul etmemişim. Geldi geçti o duygularım. İnsanın aradığı; derdini dinleyecek, sıkıntısını rahatlıkla paylaşabileceği, kendisine değer verecek biri. Yoksa aranılan şey karşı cinse olan aşk değil. Bunu anladım geçen zaman içerisinde.

– Benim aradığım Eren falan değil mi yani? Ben Eren’siz yapamam Elif abla.

– Peki şöyle bir soru sorayım? Eren'i tanıyalı kaç ay oldu?

– Üç ay.

– Üç ay önce Eren’siz yapamam diyebilir miydin?

– Diyemezdim.

– Bence kendine birtakım sorular yöneltmelisin.

– Ne gibi sorular?

– Duygularının geçici olup olmadığını nasıl anlayacaksın? Eren'in seni sevdiğini varsaysak peki sonra ne olacak? Ailen Eren'i öğrenirse tepkileri nasıl olur?

– Bu soruları kendime soruyorum, çıkış yolu bulamıyorum Elif abla. Bildiğim bir şey varsa o da Eren'i çok sevdiğimdir.

– Bence düşün bu soruların cevaplarını. İyice düşün. Pişman olmamak için düşün. Kalbinle değil aklınla düşün.

Can Kuşum,
11 Ocak

Kendimi sıkıştırılmış bir dosya gibi hissediyorum. Dıştan bakınca ne kadar az yer kaplıyorum, ama içimde yüzlerce şey saklıyorum.

Eren'den hoşlandığımı Ayça'ya söyledim. Benden çok heyecanlandı. Ciddi olamazsın, ay ne romantik! Eren ve Dilara… Yakışırsınız birbirinize falan, dedi. Ayça işin romantizminde. Bana yardım edecek, duygularıyla değil aklıyla yön verecek bir dosta ihtiyacım var. Yurtta birkaç kişiye daha söylesem onlar da destek verir sevgime. Hep öyle oluyor. Ne zaman bir arkadaş âşık olsa "Çok yakışırsınız birbirinize." deniyor. Sonra senaryo yazılıp çiziliyor, senaryoyu yazanlar düğünün nedimesi oluyor. Romantizmden geçilmiyor muhabbetlerde.

Elif abla bambaşka bakıyor olaya. Benim bakamadığım taraftan yorumluyor aşkı. Cevabını bulmam gereken yığınla soru var. Duygularım geçici mi bunu bilmem gerek önce. Ve ben niçin seviyorum Eren'i? Önceleri Eren'e karşı hiçbir şey hissetmezken sonradan çıkıp gelen bu sevgi niye? Can Kuşum, sonu nereye varacak bu işin?

Eren'e can dostum yazısını verirken ellerim titriyordu. Renkli kalemlerle temize çekip verdim yazıyı. Bu yazıyı saklayacağım, deyişini unutabilir miyim?

Final maçında kaledeydi Eren. Maçta eline sert bir darbe alınca içim nasıl yandı bilemezsin. Neyse ki çabuk geçti acısı. Maç 0 – 0 sona erdi. Penaltı atışlarına geçildi. Kalede Eren bende heyecan. Başarılı olması için dua ettim. Sadece bir penaltı

kurtarabildi. 11'lerin oldu zafer. Kupayı kaybettik. Eren maç bitince ağladı. Mustafa, Bünyamin ve Orçun teselli etti Eren'i. Boş ver, sen elinden geleni yaptın, dedi Orçun. Hakikaten elinden geleni yapmıştı. Kupayı kaybetmemizde onun suçu yoktu. Görsen nasıl panter gibi uçtu toplara can kuşum. Gözüm üzerindeydi. Jöleli saçlar, kaleci eldiveni, 1 numaralı forma ve Eren.

Fatma teyzeden bahsedecektim, Eren'e verdim önceliği. Cuma çıkışta Fatma teyzeme gittim. Bal damlıyor ağzından. Bana hem kızım hem kuzum diyor. Yanında rahmetli eşinin fotoğrafını taşıyor. Fotoğraf soluk, siyah-beyaz ve yıpranmış. Eşi Hasan dedeyi çok seviyormuş. Eşine sadakati hoşuma gitti. 45 yıl evli kalmışlar. Dile kolay tam 45 yıl… Pamuk teyzem dedi ki "Vefanın olduğu yerde veda yoktur. Vefamı sonuna kadar göstereceğim eşime. Ötelerde onunla tekrar beraber olacağım." Bu ne vefa, bu ne sevgi. Mezardan bile ötelere taşan bir sevgi…

Fatma teyzem bir soru sorabilir miyim, dedim çekinerek. Buyur kuzum, dedi tatlı şivesiyle. Hasan dedeye âşık mıydınız? Nasıl evlendiniz? Fatma teyzem tebessüm etti. Başladı anlatmaya:

– Hasan amcanı evlenmeden önce bir, bilemedim iki kere görmüşümdür. Başı önde, utanınca kulaklarına kadar kızaran bir delikanlıydı. Evlenmeden önce değil evlendikten sonra âşık oldum Hasan amcana. Onun nezaketi, hâlimden anlaması ona olan sevgimi artırdı. Bir kere bile kırmadı beni. Bizim sevgimiz bambaşkaydı kuzum. Nasıl anlatsam? Şimdiki gençlerin sevgileri çabuk tükeniyor. Çabuk tüketmedik sevgimizi. Önce kendimize sonra birbirimize saygımız sonsuzdu. İş burada kızım. Saygı ve sevgi olunca vefalı olduk birbirimize karşı. Hangimiz önce ölürse kalan evlenmeyecekti. Öyle sözleştik Hasan amcanla. Ahretlik derdik birbirimize. Sevgimiz sonsuz olsun isterdik. Neyse kuzum, bizim hikâyemiz böyle işte.

Fatma teyze ve Hasan dedenin hikâyesi böyle imiş. Bakalım benim hikâyem nasıl yol alacak

***

Hele şükür, sınavsız bir haftaya merhaba diyordu okulun öğrencileri. Üzerlerinden ağır bir yük kalkmıştı. Pazartesi günü 9/B'nin ilk dersi İnci Öğretmen'indi. Son hafta öğrencilerin derse motivesi daha zordur, gerçeğini bilen İnci Öğretmen, öğrencilerin ilgisini zinde tutmak istiyordu. Tartışma ortamı oluşturarak beyin jimnastiği yaptırmak niyetindeydi.

– Arkadaşlar, size bir soru soracağım. Bugünkü dersimiz bu sorunun etrafında şekillenecek. Sorunun cevabını istediğiniz açıdan düşünebilirsiniz. Doğru cevabı aramıyoruz, önemli olan görüşlerinizi ifade etmeniz. Soruyu aktardıktan sonra beş dakika düşünme payı bırakacağım. Sınıf hazırsa sorumu soruyorum: Ne kadar tutabilirsiniz gül uğruna dikeni?

Sınıfta bir an sessizlik oldu. Öğrenciler düşünmeye koyuldu. Mehmetcan söz hakkı istedi.

– Gülün değeri ne kadarsa o kadar tutabiliriz dikeni. Şayet gülün değeri çok fazla değilse dikenine çok fazla katlanmak istemeyiz.

Melis farklı düşünüyordu:

– Bence gülün değerinin çok veya az olması önemli değildir. Bizim güle verdiğimiz değere göre gülün dikenine katlanırız. Bir insan beş altın değerinde olabilir; ancak biz iki altın değerinde görürsek o insanı, iki altınlık katlanırız. Başka bir deyişle ne kadar değer biçiyorsak bir insana o kadar katlanırız. İnci Öğretmen tartışmanın yönünü değiştirmişti:

– Peki, günümüzde insanlar ne derece gül için katlanıyor dikene?

Salih, bu soruyu bekliyormuş gibi atıldı:

– Cevap verebilir miyim öğretmenim?

– Söz sende Salih.

– Benim fikrime göre insanlar birbirlerinin nazını çekmek istemiyorlar. Eskiye göre sabırsız insanlar. Her şeyin neticesini hemen görmek istiyorlar. Gülü seven dikenine katlanır, demiş atalarımız. Gülü sevmek kolay, dikenine katlanmak zor geliyor insanlara.

İnci Öğretmen başka bir soruyla konuyu hararetlendirdi:

– O zaman söyler misiniz kolay elde edilen şeylerle zor elde edilen şeyler arasında farklar nelerdir?

Nilgün, filozofluğunu konuşturdu:

– Kolay elde edilen şeyleri kaybettiğinde insan üzülmez. Yine uğraşırım, az bir emekle yine elde ederim, diye düşünür. Ama zor elde edilen şeylerin elimizden uçup gitmesine razı olmayız. Zorluklarla elde ettiğimiz şeyi kaybedersek çok üzülürüz. Nazarımızda daha değerli olur zor elde ettiklerimiz. Meselâ arkadaş, dosta göre daha kolay elde edilir. Dost, ömürde kaç defa bulunur ki? Arkadaşımızı kaybettiğimizde mi çok üzülürüz, dostumuzu kaybettiğimizde mi?

– Teşekkürler Nilgün.

Soru soruyu açtı ders uzayıp gitti. Ders bitiminde kaybedilen final maçı konuşulmaya başlandı.

– 11'ler çok sert oynadı. Maçta yamuldum sandım.

– Haklısın Bünyamin. Ayakta zor durdum. Yediğim tekmenin haddi hesabı yok.

– Başka türlü nasıl yensinler bizi? Alacakları olsun 11'lerin. 9/B'ye yapılır mı bu!

İyi insanlar lafın üstüne gelirmiş. 11'ler nazire yaparcasına 9/B'nin önünden geçiyorlardı. "Nasıl yendik ama!" deyip 9/B'yi tahrik ediyorlardı. Bünyamin dayanamadı.

– Yetti artık centilmenliğe aykırı tavırlarınız, diyerek kavgaya tutuştu. Ardından 9/B'nin ve 11'lerin erkek öğrencileri yumruklarını konuşturdu. Sağlı sollu kroşelerle birbirlerini dövüyorlardı. Kızlar çığlık atmakla yetindiler. Şakası olmayan kavgaydı bu. Okul müdürü, müdür yardımcısı ve öğretmenler gelmese güçleri tükenene kadar yumruklaşacaklardı. Zor bela kavgayı ayırmıştı büyükler. Müdür sert konuştu:

– Utanmıyor musunuz? Biz de sizi adam sanmıştık. Şu yaptığınızı bebekler bile yapmaz. Bir maç için birbirinizi dövmek

ha… Yakışır mı size? Ne sanıyorsunuz kendinizi? Dostluk kupası dedik turnuvaya. Hani nerede dostluk, kardeşlik? Niçin susuyorsunuz şimdi? Cevap verin bana. Susmayın, hadi cevap verin. Demek konuşmayacaksınız. Peki öyle olsun. Takım kaptanları odama geliyorsunuz, diğerleri sınıflarına!

Müdür odasında sessizlik hâkimdi. Müdür çok sinirlenmişti. Sinirinin yatışması için bir bardak su içti. İki takım kaptanının ifadeleri alındı. Disiplin kurulu gereken cezayı görüşmek üzere toplandı. Son dersten önce karar açıklandı: 11'ler birincilik kupasını, 9'lar ikincilik kupasını iade edecekti.

Okulun kapanmasına yakın yaşanan tatsızlık soğuk duş etkisi yapmıştı. Gitmişti gül gibi kupalar. Bir anlık öfke nelere mal olmuştu. Giden kupaya mı yansınlardı, hiç uğruna aldıkları darbelere mi? Dersler bitmiş, öğrenciler dağılmıştı. Öğretmenler yavaş yavaş okuldan ayrılıyordu. 9/B'nin kızları İnci Öğretmen'i bekliyordu. İnci Öğretmen elinde evrak çantasıyla okulun giriş kapısından çıkmak üzereydi. Kızlar, sınıf öğretmenlerine yetiştiler.

– Olanlar için sınıf adına özür dileriz öğretmenim, dedi Cansu. İnci Öğretmen'in hüznü yüzüne aksediyordu. 9/B'nin kavgayla işi olmamalıydı. Çabası sevgi için, dostluk ve kardeşlik içindi. Boşa kürek çektiğini hissediyordu. Dolan gözleri üzüntüsünün ispatı olmalıydı. Kendinden cevap bekleyen öğrencilere bakma cesaretini bulamadı kendinde. Başını iki yana salladı ve yüreğindekini söyledi:

– Barış turnalarının kanadı kırıldı…

"…………."

***

Okul kavgaya verilen cezayı konuşuyordu. Dillere düşmüştü iki sınıf. İlk dönem bir bitse, bitse de kavga unutulup gitse… Sömestr tatili plânlarını yapıyordu okul. Tatili kayak merkezinde geçirecek olanlar, hiçbir yere gitmeyecek olanlar, akraba ziyaretine gidecek olanlar…

– Tatil plânları kurun bakalım. Muhsin Hoca'nın yapacağı sözlüyü hesaba katın arkadaşlar. Hiç sözlü olmayacakmış gibi hayaller kuruyorsunuz.

– Kırk gramlık keyfimizi bozma Mustafa!

– Gerçekler acıdır arkadaşlar! Muhsin Öğretmen koridorda görünmüştü. Mustafa, Bünyamin'i dürttü.

– Geldi işte beklenen insan.

Okul üç gün sonra kapanacaktı. Muhsin Öğretmen sözlü yapmakta kesinkes kararlı idi. Tahta karman çorman şekillerle donatıldığından milim boş yer kalmamıştı tahtada. Muhsin Öğretmen tahtayı temizlemesi için Eren'i çağırdı. Eren, tahtayı yavaşça temizledi. Can sıkıntısından tahtaya şekiller çizen öğrenciler tebeşirleri bitirmişti. Muhsin Öğretmen:

– Oğlum, müdür yardımcısından birkaç tebeşir getiriver."demişti Eren'e. Eren yavaş adımlarla sınıftan çıktı. Biliyordu ki hızlı çekimde hareket etse daha çok arkadaşı sözlü olacaktı. İşi ağırdan almanın tam zamanıydı. Yenilgiye hüngür hüngür ağladığında teselli vermişti arkadaşları. Arkadaşlık dediğin iyi ve kötü günde olmalıydı.

Madem vakit vardı, nicedir yapmak istediğini yapacaktı. Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Bu iyi haberdi. Sağına soluna baktı Eren. Üçüncü katın merdiven korkuluklarından kayarak inmişti. Yihhu! Çok eğlenceliydi bu. İçinde kalmamıştı işte. Teneffüslerde sakin sakin gezmenin acısını çıkarıyordu. İşte bu, dedi kendi kendine. İkinci katın merdivenlerini tek tek değil kayarak inmek istiyordu. Daha temkinli davranmalıydı. Alt kat idare katıydı. Etrafı sıkı kontrol etti. Görünürde kimsecikler yoktu. Kestirmeden merdivenlerden inmek böylesine zevkliymiş demek. Daha önce denemediğine yandı. İkinci katın merdivenlerinden aşağı büyük bir zevkle kaydı. İçindeki ses "Bir daha" diyordu. Merdivenlerden yukarı çıktı, tekrar kayacaktı. Ver elini özgürlük diyecekti. Kaymanın dayanılmaz hafifliğini yaşarken;

– Evladım, n'apıyorsun, diyen bir ses işitmişti. Birden heyecanlandı. "Eyvah! Müdür!" demeye kalmadan dengesini kaybedip yere düştü.

BÖLÜM 6

SEVGİYE ERMEK

Kan revan içinde kalan Eren'i kucaklayıp hastaneye götürmek üzere yola çıkmıştı müdür. Muhsin Öğretmen Eren'in gelmeyişinden manalar çıkarmıştı:

– Sözlüyü yapmayacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz arkadaşlar! Tamam, biz de tebeşir kullanmadan yaparız sözlüyü. Nöbetçi öğrenci, elinde müdür yardımcısının imzaladığı bir kâğıtla 9/B'nin kapısını tıklattı. Kâğıdı okuyan öğretmenin rengi attı.

"Tamam kızım, sen gidebilirsin." dedi nöbetçiye. Bir şeyler olduğu belliydi. Muhsin Öğretmen ne yapacağını şaşırdı. Sınıfı bırakıp gitse olmazdı.

– Sözlü iptal edildi arkadaşlar, dedi.

– Hocam, siz kolay kolay vazgeçmezsiniz sözlüden. Kötü bir durum mu var, dedi Kaan.

– İnşallah kötü değildir arkadaşlar.

– Nasıl yani, dedi Tuğçe.

– Yanisi şu, arkadaşınız Eren merdivenlerden düşmüş.

– Ne! Merdivenlerden mi düşmüş…

– Şaka deyin hocam!

– Şaka değil arkadaşlar, hastaneye götürmüşler.

– Durumu nasılmış hocam?

– Bilmiyorum arkadaşlar, bilmiyorum. İnşallah iyidir!

– Hocam biz de gidelim hastaneye.

– Bütün okulu ayağa kaldırmak mı istiyorsunuz! Hastaneye gitmenizin arkadaşınıza hiçbir faydası olmaz.

– Böyle elimiz kolumuz bağlı kalamayız hocam.

– Beklemekten başka çare yok arkadaşlar.

Kötü haberi duyan Dilara şok içerisindeydi. "Allah'ım n'olur ölmesin, n'olur ona bir şey olmasın!" diyordu. Eren'in durumu çok ciddiydi. Bilinci kapalıydı. Kötü haberi alan 9/B, müdür yardımcısının izniyle derslere girmedi. Kantinde toplandılar. Ne yapacaklarını kararlaştırmaya çalıştılar. Sağlıklı düşünemiyorlardı. Ortak bir fikirde birleşemediler. Müyesser teyze gevşemeleri için sıcak çay ikram etti öğrencilere. Hiçbiri çaya dokunmadı. İnci Öğretmen de gelmişti kantine. Hastaneye sınıfın akın etmesi çözüm değildi, fakat anlıyordu İnci Öğretmen sınıfın hâletiruhiyesini:

– Hepinizin gitmesi uygun olmaz arkadaşlar! İdareden izin alayım hele, sınıf adına üç dört kişiyle gideriz.

Sınıf başkanı Cansu, Mustafa, Bünyamin ve Dilara'yı seçmişti öğretmenleri. Dilara, hastaneye gidecek olmasına sevindi. "İyi ama niçin beni seçti İnci Öğretmen? Yoksa biliyor mu?" diye içine kurt düştü. Ağlamaktan gözlerinin şiştiği o kadar fark ediliyordu ki İnci Öğretmen'in onu es geçmesi imkânsızdı. Hâliyle bir şeyler sezmişti sezgileri güçlü öğretmen.

Hastaneye vardıklarında Esin Hanım ve Hakan Bey perişan bir haldeydi. Başını iki eli arasına almış, bir umut diyerek bekliyordu Esin Hanım. Yüreği delik deşikti. Hakan Bey metanetli görünmeye çalışıyor, içeriden çıkacak sonucun kötü olmaması için içten içe dua ediyordu. İnci Öğretmen, duvarın dibine çömelmiş anneyi teselli edecek kelime bulamadı. Sanki diksiyonu çok iyi olan, kendini ifade etmekte zorlanmayan öğretmen o değildi. Öğretmen anneyle aynı pozisyonu aldı. Konuşmak anlamsızdı. Elini, annenin omzuna teselli maksatlı koydu. Anne yutkundu… Boğazı düğüm düğümdü. Üzerine titrediği biricik oğluydu hastane odasındaki.

İnanmak istemiyordu. Bu bir şaka olabilir miydi? Uyanınca yine oğlunun üzerine titreyebileceği bir düş olma ihtimali var mıydı? Eren'in küçüklüğü hayalinde belirdi. Geçirdiği hastalık yüzünden hastanelerde sabahladığı günlerden sonra Eren'i bir daha hastane köşelerinde görmek aklının ucunda yoktu. Geçirdiği ateşli hastalıktan sonra uçurtma uçurmak istemişti de ateşi çıkar diye izin vermemişti. Uçurtma yerine ona oyuncak dükkanından dileği oyuncakları almıştı. Azıcık terlese sırtına bez koyar, aman hasta olmasın yavrum, derdi. Şimdi eli kolu bağlıydı. Çocuğu yaşam mücadelesi veriyordu içeride, o ise pusmuş bir kedi gibi beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Öğrenciler birbirlerine bakıyor, arkadaşları adına yapabilecekleri tek şeyin dua olduğunu biliyorlardı. Safiyane duygularla edilen duaların geri çevrilmeyeceği umudunu taşıyorlardı. Doktor, ameliyat için üç ünite kana ihtiyaç olduğunu söylemişti. 0 grubu RH negatif kan gerekiyordu. Kolay bulunabilecek kan grubu değildi. Her tarafa haber uçuruldu. Okul müdürü tanıdığı herkese haber verdi, öğrenciler arkadaşlarına söyledi, İnci Öğretmen radyo programı yaptıkları radyodan anons ettirdi. Dilara, annesinden yardım istedi. Hakan Bey başsavcı olduğundan çevresi genişti. Kan bulabilme ihtimali yüksekti. Eren için seferber olunmuştu. Beklemekten başka çare yoktu. Okuldaki öğrenciler Eren'in durumunu merak ettiklerinden hastaneyi sürekli arıyorlardı.

Dakikalar geçiyor, iyi haber gelmiyordu. Kan vermek isteyenlerin kan gurubu uyuşmuyordu. O kadar gönüllünün arasından bir tek Hakan Bey'in kan gurubu tutuyordu. Neden sonra Dilara'nın aklına babası geldi. Babasını aradı, babası cevap vermedi. "Hadi baba, aç şu telefonu. Sana çok ihtiyacım var baba. Aç ne olur!" Babasının sıfır grubu olduğuna emindi, ama negatif mi pozitif mi olduğunu hatırlamıyordu. Babası pozitif bir insandı, ama kan gurubunun negatif olmasını ne çok istiyordu. Eren için, bir canın yaşaması için istiyordu. Tekrar

denedi, babası yine cevap vermedi. Babasının iş yerini aradı, az önce çıktığını söylediler. Ümidi iyice kesti babasından.

Endişeli bekleyiş sürüyordu. Nihayet radyo anonsunu duyan 30-35 yaşlarında bir adam kan vermek için çıkagelmişti. Endişeli bekleyiş umuda dönüşmüştü. Yüzler gülmeye başlamıştı. Eren, çok kan kaybetmiş olmasa yetecekti iki ünite kan. Yeterli değildi kan. Çok değil bir ünite daha gerekliydi

Okul müdürü kendini suçluyor, "Benim yüzümden oldu. O sözleri demesem düşmeyecekti. Bütün suç bende." diyordu. Öğretmenler, müdüre ümit verip "Kader tecelli etti hocam. Kaderin ötesine geçilmez." diyorlardı.

Gelip Dilara'nın gönlünün ortasına oturan bir acı vardı. "Sen iyileş, seni sevmekten bile vazgeçerim Eren. İyi olmandan başka bir isteğim yok benim." demesi acısını azaltmıyordu. Koridordaki bankta oturmuş acıyan yanına aldırmadan tekrarlıyordu: "Ne olur iyileş Eren." Herkesin derdi uygun kan bulmaktı. Süre azalıyordu. Nefes nefese kalmış babasını gören Dilara çığlık atıp:

– Baba nerelerdesin?

– Kan vermek için geldim.

– Seni o kadar çok aradım ki baba!

– Annen sınıf arkadaşının kana ihtiyacı olduğunu söyleyince yola çıktım. Cep telefonum çok çaldı, ama araba kullandığımdan cevap veremedim. Arkadaşının durumu nasıl?

– Bilmiyorum ama acilen kana ihtiyacı var.

– Vakit kaybetmeden kan vermeliyim.

– Sağ olun. Allah ne muradınız varsa versin, diyen gözü yaşlı baba Hakan Bey idi. İki baba göz göze geldiler. Vakit değerliydi. Ahmet Bey hemşire nezaretinde kan vermeye gitti.

Dilara'nın tutmakta zorlandığı yaşlar göz ucundan kaçıyordu. Ağlamasını kontrol edemeyeceğini anlayınca koridorun sonuna kadar yürüdü. Sırtını geride bıraktıklarına çevirerek yürüdü, ağladı; ağladı ve yürüdü. Koridorun sonundan sola döndü, duvara

yaslandı. Tanıdık kimseler görsün istemiyordu incilerini. Mihriban Öğretmen, Dilara'nın böyle çekip gitmesini çözememişti.

"Dilara iyi mi?" diye sordu İnci Öğretmen'e.

– Sevgi acıtınca insan kaçar. Kaçınca acısının hafifleyeceğini sanır. Ama hafiflemez, kaçtıkça acı çoğalır. Kaçtıkça yüreğinin her yerine yayılır.

– Onunla konuşmamı ister misin?

– Biraz yalnız kalması iyi olur. Sonra ben hallederim.

Gözleri kan çanağına dönmüş, burnunu çeke çeke akıtıyordu yaşlarını kalbi acıyan kız. Yanına kadar sokulan İnci Öğretmen Dilara'ya mendil uzattı. Yüreği yaralı kızcağızı teselli etmek için kendi isminden örnek verdi:

– Biliyor musun annem vakti zamanında ziyadesiyle gözyaşı döktüğü için bana inci adını vermiş. İnciler çok kıymetli olur, dökülen her gözyaşı tanesi çok değerlidir, demişti. Senin göz yaşların da inci hükmünde Dilara. Çünkü seven bir kalpten çıkan yaşlarda riyakârlık olmaz.

"……"

Dilara cevap veremedi. Öğretmenine sarılıp ağladı.

Can Kuşum,
19 Ocak

Şimdi bir camın kıyısındayım; şehre yağmur iniyor, bense seninle dertleşmedeyim. Sanki yürek kıyındayım, sertçe pencereme değen yağmur üşütmüyor, sızlatmıyor artık.

Yazacaklarımı bir arzuhâl, muhabbetleşme, halleşme say.

Kelimeler kırık dökük. Cümleler kurulup kurulmamakta kararsız. Nereden başlamalı, acıyı yüreğimin hangi kıyısından boşaltmalı?

Ne zaman sana gönlümü açsam, seninle kâğıt üzerinde de olsa muhabbet etmeye kalkışsam yorgun bilinmezliklerden arındırırsın beni. O vakit şehrin ve evimin bütün kapılarına kilit vururum, kilidini de gönlümün derin dalgalarına emanet ederim.

Yatağım tren yoluna bakıyor, her sabah 5.45 'İstanbul Ekspres' geçiyor, karanlığı delerek. Bir yerlerden bağlanıyorum senin şehrine, uzakta bir yerde buluşuyoruz seninle.

Bazen susmak, çığlık üstüne çığlıktır. Çaresizliğin sesini kimse duymazmış. Sessiz çığlıkların da… Eren, komadayken yazıyorum çaresizliğimi. Yağmur yağarken edilen dua makbuldür derler. Onun yaşaması için ettiğim duanın kabul göreceğini söylüyor içimde bir yer. Duam, yankılanıyor kulaklarımda… Bütün feza duama "amin" diyor sanki.

Belki can kuşum, sen bu yazıyı hiç okumayacaksın. Belki ben bu yazıyı yazdıktan sonra yırtacağım. Hani bazı şairler vardır, yazdıklarını hep yakmak için yazarlar. Şiirlerinin yanışını yü-

rekleri ezilerek izleseler de sükûnet bulurlar kendilerince. Kim bilir ben de o şairlere özeneceğim, paramparça edeceğim yazdıklarımı. Ama sükûn bulabilecek miyim, o meçhul.

Elimde yetim kelimelerle tam anlatamayacağım içimdekileri. Seni, gecenin en asude anına emanet ederken, ben varacak yeri belli olmayan bir trenin vagonunda bir yerlere gideceğim durmaksızın. Sen, gecenin koynunda mışıl mışıl uyurken ben sessiz çığlıklarımla yağmuru dinliyor olacağım.

Güle oynaya girilir tatile. Tatil, öğrencilerin iple çektikleri zaman dilimidir. Buruk giriyordu okul tatile. Karnelerdeki iyi notlara öğrenciler yarım sevinebildi. Eren, ölüm kalım mücadelesi veriyorken sevinç çığlıkları nasıl atabilirlerdi! Tatil planlarını bir kâğıt gibi buruşturup çöpe atmışlardı. Tatilde oraya buraya gitmek arzusu kalmamıştı kimsede.

Karnesini alamayan tek öğrenci Eren'di. Derslerinin tamamının harika notlarla dolu olduğunu görememişti Eren. Karne günü olduğunu çoktan unutmuştu Esin Hanım. Hatırlasa burukluk çökerdi yüreğine. Eren'in karnesini gururla gösterişini anımsar, kötü olurdu. Kadıncağızın derdi başkaydı. Oğlunu ameliyattan hemen sonra göstermemişlerdi. Bir gün beklemesi gerekti oğlunu görmek için. Onun başı sarılı, gözleri kapalı hâlini görünce bayılacak gibi oldu. Oğluna kıyamazdı hiç. Savcı Hakan Bey, anne ve oğul arasındaki sevgi köprüsünü izliyordu. Esin Hanım oğlunun elini avuçlamıştı. Eren, elini kımıldatsa dünya saadetleri Esin Hanım'ın olacaktı. Çocuğunun nefes alış verişlerini sayıyordu. Aldığı her nefes son nefesi olur korkusuyla kalbi küt küt atıyordu. Hakan Bey olayın meydana geliş sebebini düşündü. Belki birçok nedeni vardı ama en zayıf halkayı bulmuştu kendine göre:

"Hayata nereden bağlıysan oradan kopacaksın hayattan. Neyin üzerine çok düşüyorsan imtihan olacaksın oradan."

Ziyaretçiler eksik olmuyordu. Oluk oluk ziyaretçi akıyordu hastaneye. Eren'in arkadaşları, öğretmenler, Müyesser teyze, okul personeli, anne-babanın tanıdıkları… Sevde'nin annesi elinde bir demet çiçekle geçmiş olsuna gelenlerdendi. Esin Hanım'ın perişan halini görmüştü. Oğlunun nefes alıp vermesine şükreden, 'bir nefes daha aldı çok şükür' diyen annenin evlâdı için çırpınışını gören Nurhayat Hanım'ın içi cızladı. Ölümle yaşam arasında gidip gelen çocuk Sevde olsaydı ne yapardı? Kızına sevgisi bir annenin verebileceği en üst düzeydeydi. Fakat davranışlarına sevgi tam aksedemiyordu. Nurhayat Hanım, kızının kusursuz olmasını ister; o sebeple kızının yaptığı hataları kabullenmek istemezdi. Sevde, mükemmel insan olmasını isteyen ailesinin isteğini yerine getiremediği için kendini beceriksiz kabul eder, bir işe yaramadığını düşünürdü. Güzel bir karnenin bile ailesini tatmin etmeyeceğini bilirdi.

Hastane dönüşü annesi markete uğradı. Elinde poşetlerle eve gelmişti Nurhayat Hanım. Sevde'yi aradı gözleri. Sevde odasında dergi karıştırıyordu. Kızının odasına girdi. Kızına doyasıya sarılmak istedi ama yapamadı. Küçüklüğünde hani az sarılmamıştı yavrucuğuna. Büyüdükçe kucağından kayıp gittiğini düşündü evlâdının. Bir anne, çocuğuna sadece bebekken mi sarılmalıydı? Kocaman kız oldu denilen kızının içinde anne şefkatine muhtaç büyümeyen bir çocuk vardı. Şimdi bahane gerekiyordu kızına şefkatlice sarılmak, sevgisini belli etmek için. Evet, evet kızının karnesi güzel bir bahane olabilirdi.

– Hastaneden çıkışta markete uğradım, pasta malzemesi aldım.

– Misafirimiz mi geliyor?

– Yo kimse gelmiyor. Kutlama yapacağız.

– Hayırdır neyi kutluyoruz?

– Aa bilmiyor musun, senin karneni…

– Şaka yapmıyorsun değil mi anne?

– Öyle bir hâlim mi var?

– Şaşırtıyorsun beni anneciğim.

– Anneler böyledir, bazen şaşırtırlar.

– Yapalım öyleyse pastamızı.

– Hay hay, kreması senin güzel ellerinden olsun ama!

– Kremanın güzeli feda olsun benim biricik anneme.

Anne-kız maharetiyle ortaya enfes bir çalışma çıkmıştı. Pastayı meyvelerle süslediler. Pasta buzdolabında beklemeye bırakıldı.

Annesindeki değişiklik Sevde'yi şaşırtmıştı. "Ah anneciğim hep böyle olsan, seninle bir şeyler hep paylaşsam hep!" dileğinde bulundu. Ertesi gün Sevde gençlik dergisinin arasına sıkıştırılmış bir kâğıt bulmuştu: "Canım kızım, belki kırdım, belki umursamaz bir anne gibi davrandım bazı zamanlar. Bir sarılmayı, bir sevgi sözcüğünü çok gördüm sana. Dilimin ucuna kadar gelip de seni seviyorum demeye cesaret edemedim, çok isteyip de sana sarılmaya cesaret bulamadım. Şu yazdıklarımı söylemeye cesaretim yok kızım. Söyleyebilseydim yazmazdım bütün bunları. Anneler severler ama belli edemezler. Sarılmak için, sevgimi ifade etmek için bahanelere ihtiyaç duyuyorum, çünkü alışkın değilim nedensiz sevgimi göstermeye. Ben cesaret edemezsem lütfen sen bahanesiz sarıl, sen sevgini belli et annene. Sen bir sarılsan, bir tebessüm etsen inan, ben binlerce sevgiyle karşılık veririm sana. Seni seviyorum kızım. "

***

– Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Ahmet Bey! Çaresiz kaldığımız anda imdada yetiştiniz. İşinizi yarıda bırakıp çocuğum için hastaneye gelmeniz beni çok duygulandırdı. Size minnettarım.

– Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı.

– Sanmıyorum Ahmet Bey.

– Eren'in iyi olması tek temennimiz. Umarım Eren'in durumunda artı gelişme vardır.

– Ameliyat başarılı geçti, ölüm riski aza indi çok şükür. Bilinci kapalı, ama umutlu konuşuyor doktorlar. Kafasını fena çarptığından kısmî felç geçirme ihtimali düşündürüyor.

– Üstesinden gelemeyeceğimiz yükle hiçbir zaman karşılaşmayız Hakan Bey. Metin olun.

– Metin olmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Metanetli olmak zorundayım.

– Eşimin ve kızımın selâmları vardı, unutmadan söyleyeyim. Eren'in iyileşmesi için dua ettiklerini söylememi istediler.

– Sağ olsunlar. Eren'in sınıf arkadaşlarının ne kadar düşünceli olduğunu bu olayla anlamış olduk. İnşallah bir gün…

Devamını getirememişti savcı. İnşallah bir gün yine arkadaşlarıyla beraber olur oğlum. Gezer, oynar onlarla, demek istemişti, diyemedi.

***

Yalnız kovboy Eren'in radyo programını üst sınıflardan Ferhat sunuyordu Nilgün'le. Rüzgâr Gülü programı hüzünlüydü bu sefer;

Kim bilir bu mikrofonun başında olması gereken Eren yine sizlerle beraber olur, yine sizinle güzellikler paylaşır, demişti Ferhat.

Günler, trencilik oynayan çocuklar gibi art arda tutunmuş, geçip gitmişti oyunların çabucak bitmesine benzer. İki haftalık tatil nihayetlenmiş, tam istikamet okul yolu tutulmuştu. İlk gün bitmez tükenmez tatil anıları anlatıldı. Sanki kırk yıldır birbirlerine hasrettiler. Telefonla veya bizzat ara tatilde görüşmüş olmaları çenelerinin düşmesine engel değildi.

Ah o kat kat eşyalar yok mu, dolaba yerleştirene kadar hiç bitmeyeceği zannedilen eşyalar... Yatılıların çilesi olan eşyalar… Tatil bitince işkence başlar, eşyalarla cedelleşir öğrenciler. Eşyalar dolaplara tek tek konur, yatakhaneler bavuldan geçilmezdi. Bir bavul dolusu eşyaya dokunmamıştı Dilara. Yatağının altına tıktı bavulunu. Günler çuvala mı girmişti, yarın çıkarırdı eşyalarını. Aksilik bu ya, günlüğünü unutmuştu bavulunda. Mecburen bavulu tıktığı yerden çıkardı. Günlüğünü alıp bavulu aynı yere ittirdi. Can kuşunu karıştırmaya başladı. Okula geldiği ilk günlerde yazdıklarını okuyup tebessüm etti. Tiyatro seçmeleri, yazılıyı ip-

tal ettirmek için yalvarmalar, doğum günü sürprizi, tren macerası, Elif ablası, Eren… Sessiz çığlıklarıyla yağmuru dinlediği andan sonraki sayfaları yırtmıştı. Günlüğüyle hangi hislerini paylaştığı kendine kalmalıydı. Üçüncü şahısların bilmemesi için parçalamıştı sayfaları. Yırtmanın çözüm olmadığını pekâlâ biliyordu. Yazmazsam çıldıracaktım, diyen şairi çok iyi anlıyordu. Yastığının altına koydu günlüğünü. Eli elbet gidecekti günlüğüne ve kalemine. İçinden yazmak geçerse yazacaktı.

Yorgunluk bastırmadan Elif ablasını bulmalı, bulmalı ve içine bir pencere açmasını istemeliydi. Patlayabilirdi sıkıntıdan.

– Elif ablacığım seni çok özledim.

– Ben de seni özledim.

– Saçlarını kestirmişsin Elif abla.

– Ee kökü bende, uzar nasılsa. Yakışmış mı, derken elini saçlarına götürmüştü Elif.

– Çok tatlı olmuşsun.

– Baklava mı olmuşum tulumba mı?

– Sen hepsinden tatlısın Elif ablacığım.

– Şımartma beni Şebnem Hanım.

– Yeni stilin vatana millete hayırlı olsun ablaların ablası. Dikkat et, biz çömezler stilini her an taklit edebiliriz.

– Lütfen taklitlerimizden sakınınız.

– Sen bir tanesin, kopyalarınla işim olmaz.

– Buna sevindim. Nazik ve ince sözlerin neşeme neşe kattı. İyi ki geldin odama.

– Seni görmeye geldim. Biraz da akıl almaya.

– Dinlenme odası boşsa oraya gidelim, orada daha rahat konuşuruz.

– Pijamalarını giymişsin. Uykundan fedakârlık etmek zorunda değilsin. Yarın konuşalım istersen.

– Senin derdin varken gözüme uyku girer mi sanıyorsun? Sıcak neskafe içeriz, uykum dağılıverir.

– Süpersin be Elif Abla.

Dinlenme odası dolu, çok amaçlı salon dolu… Boş yer bulmak için sınıf katına indiler. Rastgele bir sınıfa girdiler. Bıraktıkları yerden muhabbet başladı.

– Gecenin bir yarısında baş başa kalabileceğimiz tek yer burası.

– Soğukmuş sınıf.

– Evet, soğukmuş Dilara. Hararetli konulardan bahsedince ve neskafelerimizi yudumlayınca soğuktan eser kalmaz. Anlat bakalım tatilin nasıl geçti, neler yaptın?

– Pek bir şey yapmadım. Butiğe gittim. Avare avare dolaştım. Sıkıntıdan patlamaya hazır bomba gibiydim. Kardeşimle didiştim, mahalle arkadaşım Ayşegül'le geçirdim günlerimi. Nereye gidersem gideyim kimle konuşursam konuşayım Eren vardı içimde. Unutmaya çalışmam boşunaydı, unutamadım.

– Kazadan sonra kendini iyice saldın Dilara. Tatil de yaramamış sana. Şu hâline bak, bayan pejmürde gibisin. Azıcık stil değiştir. Oturmaktan sıkılınca yürü, yürümekten sıkılınca koş, saçlarında değişiklik yap. Ne bileyim bugünün dününden farklı olsun. İki günün birbirinin kopyası olmasın. Müspet manada ufak değişikliklerin kimseye zararı olmaz. Su bile durdukça ekşir. Hep aynı şeyi düşünmek acını hafifletmediği gibi Eren'in iyileşmesine de bir katkısı olmaz. Ümidini sağlam tut.

– Ümidimi sağlam tutuyorum, şüphen olmasın. Evet, değişikliğe ihtiyacım var. Enerjimi geri getirmeliyim, haklısın. Bana sorduğun soruları düşündüm, fakat kazanın olması soruları anlamsız kıldı. Ona olan sevgim ve sonrası şimdilik anlamsız… Bir gerçek varsa Eren komada. Yaşaması sevgimden öte anlam taşıyor.

– Aynen katılıyorum. Hele iyileşsin, zamanı gelince bakarız cevaplarını bulamadığın sorulara. Ne geçmişteki sorularla çok boğuşmalı ne de gelecekle ilgili endişeler bizi köşeye kıstırmalı. An,

şu andır. Zamanın ne öncesine ne sonrasına müdahale edebiliriz. O nedenle iyileşsin hele diyorum. Ötesini sonra düşünürüz.

– Biliyor musun İnci Öğretmen anladı Eren'e karşı boş olmadığımı.

– Sen mi söyledin?

– Altıncı hissi çok kuvvetli İnci Öğretmen'in, hisleriyle anladı.

– Bence isabet olmuş anlaması. Sana yardımım İnci Öğretmenin yanında sönük kalır. Mantığımla yaklaşmaya çalışıyorum, ama İnci Öğretmen tecrübe insanı. Fazlasıyla yardımı dokunur sana. Onunla konuşacak mısın?

– Konuşmak isterim, ama çekinirim. Sonuçta öğretmenim.

– Derste otoriterdir, ciddidir; fakat normal hayatta onunla konuşmaktan kimse sıkılmaz. Sıcak bir üslûbu vardır. Sorularıyla karşıdakini ezmez, tam tersine sorunları çözmek için konuşur.

***

Dua, ümit ile el ele vermiş yıldız çiçeği olup konmuştu sanki göğe. Eren, karanlıklar ortasında yıldız çiçeğine tutunmuş, gözlerini açmıştı yaşama. Bu bir mucize olmalıydı. Dünyalar Esin Hanım'ın oldu. "Allah'ım onu bana bağışladın, dünyanın en mesut insanı benim!" deyip ağlamıştı. İyi haber tez ulaştı haber bekleyenlere. Müjdeli haber, okul hoparlöründen duyuruldu. Dilara sevincinden Ayça'ya sarıldı. Yağmurlu günde içinden geçenleri düşündü. Duasının sonunda, yağmur tanelerini yeryüzüne indiren günahsız meleklerin yüzü suyu hürmetine duamı kabul et Allah'ım, demişti. Kimin duası kabul olmuştu, kestiremiyordu; fakat duasının kalpten olduğunu gayet iyi biliyordu. Mutluluk kutusuna kocaman harflerle 'EREN YAŞAMA TUTUNDU' yazmıştı. Yalnız kovboy yalnız bırakmamıştı arkadaşlarını. Arkadaşlarının da Eren'i yalnız bırakmaya niyeti yoktu. 9/B sınıfından ve diğer sınıflardan öğrenciler ders çıkışı cümbür cemaat hastaneye akın etti. İnci Öğretmen'in öncülüğünde minibüs kiralayıp yola çıkmışlardı. Yüzler

gülüyor, espriler ardı ardına patlatılıyordu. Dilara'nın kalbi kuş olup her an uçabilirdi. Heyecan doldu yüreğine.

Hastane merdivenlerini birer ikişer çıkan öğrencilere sessiz olmalarını hatırlattı öğretmen. Ziyaret için sayıca kalabalık idiler. Öğretmen üç gruba ayırdı öğrencileri. Sadece beş dakika görebileceklerdi Eren'i. Ötesine müsaade etmedi doktorlar. Son grupta olması Dilara'nın heyecanına heyecan kattı.

İlk grup çıkmıştı odadan. Eren'in durumundan haber verdiler meraklı gözlerle bekleyen arkadaşlarına. İyi ama hâlsiz diyorlardı. İkinci grup birazdan çıkacaktı. Girme-çıkma işlemleri son derece sessiz gerçekleşiyor, küçük harflerle konuşuluyordu. Üçüncü grup içeriye girdi. Dilara, Ayça, Mustafa, Bünyamin, üst sınıflardan Muzaffer, Kenan ve İnci Öğretmen Eren'in baş ucuna kadar geldiler. Benzi sararmış, gözleri şişmişti. Saçları sargıdan görünmüyordu hastanın. Dudağının köşesine konan yarım tebessüm, arkadaşlarının gelişine sevindiğinin göstergesiydi. Geçmiş olsun, dileklerini ilettiler. Getirdikleri çiçekleri vazoya yerleştirdiler. Zor günler geçirdiği her hâlinden belli olan Eren'e moral vermek için oradaydılar.

– Turp gibi görünüyorsun Erenciğim.

– Sıkılmış turp gibi demek istedin galiba, deyip güldü Eren. Eren, havaya girmişti arkadaşlarının gelişiyle. Aradığı, bir türlü bulamadığı sevgiye erdiğini hissetmişti. Onu seven bunca insan varken yalnız kovboy olamazdı.

– Yoo, haksızlık etme kendine. Gayet iyi görünüyorsun.

– Bizi korkuttun be Eren, dedi Bünyamin. Yüreğimiz ağzına geldi sana bir şey olacak diye.

– Takım, kalecisiz kalmasın dedim ve uyandım derin uykumdan, diyen Eren'in içinden acı bir şeyler geçti. Sol kolunu oynatamıyordu. Tek kollu bir kaleci hayal etti, içi acıdı.

– Sevgili kalecimize küçük bir sürprizimiz var.

– Nasıl bir sürpriz? Heyecanda bırakmayın arkadaşlar.

– Sürprizimizi sana Muzaffer ve Kenan Ağabeylerimiz takdim edecek. Ama gözlerini kapaman gerekiyor.

Eren, gözlerini yumdu; olanları anlamaya çalışıyordu. İnci Öğretmen ve kızlar arkada izlemedeydiler. Mustafa:

– Şimdi açabilirsin, dediğinde Eren şaşkınlığını gizleyemedi.

– Birincilik kupası, dedi gayriihtiyari. Kenan;

– Evet, birincilik kupası. Şaşırdın değil mi, deyince Eren başıyla onayladı.

– Biliyorum kafan karıştı, ama iki kavgalı sınıfı farkında olmadan sen barıştırdın. Sana kan bulmak için iki sınıf omuz omuza, yürek yüreğe oldu. Düşmanlığı bıraktık, 9/B kardeş sınıfımız oldu. Hayra vesile oldun. Bir kupa için kapışmıştık, kupayı paylaşamamıştık. Kupa, dostluktan ve barıştan önemli değil, bunu sen hatırlattın bize. O yüzden kupayı senin hak ettiğini düşünüyoruz. İki sınıfın ve idarenin ortak kararıyla kupayı sana vermek istiyorum.

Sağ eliyle kupayı alan Eren, kupanın üzerindeki yazıyı okudu. "Dostluk turnuvası 1. lik kupası". Kupayı havaya kaldırdı.

"Kupa gerçekten dostluk kupası oldu." dedi. Hastane ortamı değil de sınıfta olsalardı alkış ve ıslıktan başka bir şey duyulmazdı. İçte koptu alkışlar… Ayça, İnci Öğretmen'e baktı. Gözleri ışıl ışıldı öğretmenin.

– Turnaların kanadı hâlâ kırık mı öğretmenim, diye sordu. Öğretmen başını iki yana salladı:

– Barış turnaları özgürlüğe kanat çırpıyor.

Can Kuşum,
21 Şubat (Uzun bir aradan sonra…)

Harika bir haber vereyim sana. Yaşama tutundu Eren. Sımsıkı tuttu hayatın ellerinden. Mutluluğuma diyecek yok. Kırlarda doyasıya zıplayıp oynayan bir çocuğun mutluluğunu duyuyorum. Başımda papatyadan taçlar, elimde binlerce umut yuvarlanıyorum kırlarda. Beni durdurabilene aşk olsun. Uçuyorum mutluluktan. Can kuşum, bilsen içimde şakıyan kuşu.

Düne kadar kanlı bıçaklı iki sınıfı barıştırdı Eren. Eren'in yaşam mücadelesi iyi ders oldu bizim sınıfa. Kavgayı bıraktık, barışta birleştik. N'oldu biliyor musun, birincilik kupası barışın baş mimarı Eren'e verildi. O tabloyu görmeliydin, Eren'in kupayı havaya kaldırışı manidardı. İnci Öğretmen şüphesiz meyvelerini alıyordu onca çabasının.

İki gün sonra ailecek gittik ziyarete. Küçükler giremez diye Semih'i komşumuza bıraktı annem. Babama teşekkür etti Eren. Geçmiş olsun dışında ağzımdan tek bir laf çıkmadı. Ay, ne diyeceğimi bilemedim. Babam moral vermede bir numaradır. Birinciliği kaptırmadı kimseye. Sol kolunu kımıldatamadığını söyleyince Eren, babam araya girdi:

"En zorunu başardın Eren, bundan sonraki safhalar daha zor olmayacak. Buna inan Eren. İnanırsan iyileşmen kolaylaşır. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." dedi Eren. Babam matraktır biraz.

"Çak bakayım Ahmet amcana o zaman." dedi. İlahi baba, diyesim geldi ama sustum. Eren, sağ eliyle çakıverdi. İki el birbiriyle tokuştu. Sonra annem Esin Hanım'la dışarı çıktı. Babamla

Eren'in muhabbetini bozmamak için ben de çıktım. İçeride neler oluyor bilmiyordum, ama meraktan çatladım. Koridordaki banklara oturdum, annem ve Esin Hanım'ın konuşmalarını ister istemez duyuyordum. Çocuk eğitiminden bahsediyorlardı. Esin Hanım anneme, çocuklarına gösterdiği ilginin dozunu sordu. (Bu biz oluyoruz Semih'le) Annem nefis bir örnekle anlattı:

"Çocuklar uçurtmaya benzerler. Uçurtmalar özgürce uçabilmelidir gökyüzünde. Ne zaman uçurtmanın tehlikeye düşeceği hissi uyanırsa o zaman anne-baba devreye girmeli, kontrolü ele almalıdır. Düşünsenize ikide bir ipinden çekilen uçurtmayı. Uçmaktan ne kadar zevk alabilir o uçurtma? Göğün maviliğine ne kadar dokunabilir, kuşlara eş özgürlüğe kanat çırpabilir"

Aklıma gelmişken söyleyeyim Fatma teyzem gönül koymuş, tatilde hâlini hatırını sormadım diye üzülmüş. Onu unuttuğumu sanmış. Unutur muyum pamuk teyzem? Evimin uzakta olduğunu bir türlü anlatamadım. Neyse, gönlünü aldım. İnsan yaşlanınca çocuklaşıyor sanırım. İlginin fazlasını bekliyor. Sanki ben beklemiyorum.

Görsen Sevde'ye sihirli değnek değmiş gibi. Annesiyle arasından su sızmıyor. Yatakhanede bir film çevrilse filmin adı "Sevde ve Annesi" olurdu. Birlikte pasta yapmalar mı ararsın, alış verişe çıkmalar mı… Sevde artık yeter, demek zorunda kalıyoruz. Nilgün, bitmeyen kitap okuma aşkından sonra yazar olma sevdasına düştü. Yazar olursan bizden de mutlaka bahset, diyoruz. Sevde ve annesinin serüvenlerini yazsa yok satar o kitap. Seri hâline falan gelirmiş. Ayça'nın bu soğukta "Ah bir dondurma olsa!" deyip iç geçirmesini görmeni isterdim can kuşum. Yatakhane aşağı yukarı böyle.

Karar verdim kendimi salmak yok. Salıp başkasının moralini alt üst etmek de yok. Şükür ki bir gecem kaldı karanlık. Bundan böyle karanlık çökmeyecek şafaklarıma. Gökyüzü rengârenk olacak. Gökyüzünü gönlümden izleyeceğim ve yarın güneş yeniden,

yepyeni bir günle doğacak ve ben diyeceğim ki: Yeniden merhaba dünya!

Zor gün dostu Ayşegül, Dilara'yı ziyarete gelmişti. Ayşegül'ü 17. yatakhaneye götürmüş; oda arkadaşlarıyla tanıştırmıştı. Eski okulumdan arkadaşım, diye tanıştırmak kötü anılarını canlandıracağından mahalleden arkadaşım, zor gün dostu diyerek tanıştırdı Ayşegül'ü. İyi haberler getirmemişti:

– Okulda kimi kendini bilmezler senin üzerinden espri yapıyor, hadlerini bildiriyorum ben de.

– Benim üzerimden espri mi?

– Malûm olaya benzer küçük bir olay yaşandı ve 'Dilara'nın bu işte parmağı olmasın!' diye kendince espri yapanlar oldu. Sinirim tepeme çıktı. Aldılar boylarının ölçüsünü, o başka. Benim arkadaşımı haksız yere üzdüler. İkinci kez ona haksızlık etmelerine müsaade edemem.

– Eski okulumda yaşadıklarımı unutmak üzereyken yine canlandı gözümde yaşadıklarım.

– Ah Dilara, keşke mücadele etseydin; okul değiştirmen yenilgiyi peşinen kabul etmek gibi algılandı. Haklı olsaydı çekip gitmezdi, diyenler oldu.

– Buraya gelme kararını tek başıma almadım. Ailemle birlikte karar verdik. İyi ki gelmişim diyorum. Huzurluyum bu okulda. Öğretmenlerimi, arkadaşlarımı seviyorum. Yatılı olmak bile zor gelmiyor. Sevgiyi, paylaşmayı, kalplerin bir olmasını ben burada tattım. Evet, iyi ki gelmişim. Asla pişman değilim.

– Yeni okulunu sevmen çok güzel ancak haklılığını ispat edememiş olman dedikoduların önünü kesmiyor. Dilara, üstü kapalı konuşuyordu ki yatakhane arkadaşlarının malûm olayı bilmesini istemiyordu:

– Milletin ağzı torba değil ki büzesin. Bırak, isteyen istediğini söylesin. Görmedikleri, şahit olmadıkları bir şeye insanlar inanıyorsa bu benim suçum mu?

– Senin suçun değil. Eski defterleri karıştırmayalım, yeterince üzüldün. Boş verelim, diyen diyecek ama duyarsam yapıştırırım anında cevabı, bunu bilsinler.

– Kendini benim için yorma arkadaşım. İyi şeylerden bahsedelim. Keşke haberli gelseydin. Sürpriz oldu, gelmene çok sevindim. Karnın açtır, sormadım da. Ay ben hiç iyi ev sahibi değilim! Kantine götüreyim seni. Bir şeyler atıştırırız.

Dilara arkadaşıyla kantinin yolunu tutarken yatakhanedeki arkadaşları durum değerlendirmesi yaptı.

– Anladığım kadarıyla Dilara iftiraya kurban gitmiş, dedi Nilgün.

– Ve kendini savunmamış, haklılığını ispat etmemiş, diyen Sevde yatakhane arkadaşının durumuna üzüldü.

– Çok kapalı konuştular, olayın ne olduğunu anlayamadık, dedi Ayça.

– Madem ortada kocaman bir haksızlık var, biz ne güne duruyoruz? Yardım edelim ona, diyen Sevde'yi destekledi Ayça ve Nilgün.

– İyi ama nasıl, sorusunun cevabını bulmaya çalıştılar. Çıkar yol bulamadılar. Düşüneceklerdi, nasılsa her problemin bir çözümü vardır.

***

Okul gazetesi, tiyatro, radyo programı, şiir dinletisi derken Edebiyat Kulübü yeni faaliyetler peşindeydi. Sosyal yardımlaşma kulübüyle ortaklaşa bir gezi yapılacaktı rehabilitasyon merkezine. İnci Öğretmen, Dilara'nın fotoğraf çekme tutkusunu bildiğinden fotoğraf çekme işini ona havale etmişti. Geziye katılan Edebiyat Kulübü öğrencileri izlenimlerini kaleme alacaktı. Kulübün aktif üyelerinden Nilgün, Melis'e çıkarmayı hayal ettiği kitabın tanıtımını yaptı yol süresince. "Macera, entrika, hayal kırıklığı, aşk, korku olacak kitabımda. Kitabın büyüsüne kapılacak herkes." Nilgün'ün iştahlı anlatışına bıyık altından

gülüyordu Dilara. Aksaklığa meydan vermemek için makinenin pilini kontrol etti. Anlamlı pozlar yakalamalıydı. Okul dergisine konulacaktı fotoğraflar. İşte gelmişlerdi. "Dilara işbaşında" diye geçti içinden. Rehabilitasyon merkezinde tedavi altında olan her hasta ile ilgilenmişlerdi. Dilara'nın dikkatini çeken bir amca vardı. Tekerlekli sandalyeye mahkum amcayla söyleşi yapmak istedi, amca kırmamıştı.

– Adınız?

– Mehmet Ali

– Buraya geliş sebebiniz?

– Tek başımaydım, muhtara söyledim. Beni buraya getirdiler. Burayı kendim istedim. Burası gülistan gibi, karnım doyuyor; hâlimi soran oluyor. Duyma problemi yaşayan Mehmet Ali amcaya soru sorarken sesini yükseltmek zorunda kalıyordu Dilara:

– Çok mutlu görünüyorsunuz.

– Mutlu olmam mı yumurtadan yeni çıkan civcivler gibiyim.

– Mehmet Ali amca ağlıyorsunuz!

Mutluluktan süzülen yaşlar için:

– Pek sayılmaz, diyordu gözyaşlarını silerken.

Dergi için Mehmet Ali amcanın fotoğrafını çekmeye başladı Dilara. Uygun pozu yakalayana kadar deklanşöre defalarca bastı. Mehmet Ali amcanın gözlerinden yine yaşlar boşaldı. Hem ağlıyor hem gülüyordu. Amcanın bu halini gören Dilara fotoğraf çekmeyi bıraktı. Rahatsız mı oldu fotoğraf çekişimden, diye düşündü. Mehmet Ali amca paltosunun iç cebini gösterdi:

– İki gün önce çok dua ettim. Beni ziyarete gelsinler diye. Kimsem yok. Akşamları bakacağım bir fotoğraf bile yok elimde. Şu cebimde taşıyabileceğim, bakıp avunabileceğim bir fotoğraf bile yok.

– Ben size çektiklerimden yollarım. Söz, yollarım.

– Kendi fotoğrafımı n'apayım. Herkes olsun fotoğrafta. Dilara ziyarete gelen grubu topladı. Mehmet Ali amca tekerlekli san-

dalyede, öğrenciler ve öğretmenler arkada… Flaş patladı, fotoğraf çekildi. Yaşlı ve yalnız amcanın mutluluğuna diyecek yoktu. Ertesi güne kalmadan fotoğrafları tab ettirdi. Mehmet Ali amcaya toplu çekilen fotoğraftan gönderdi. Fotoğrafta Mehmet Ali amcanın gözleri nemliydi. Ağlıyor, ağladığını belli etmemek için gülümsüyordu. En anlamlı fotoğraf buydu Dilara'ya göre. Sonra Edebiyat Kulübü'nün sloganı gelince aklına, gülümseme yayıldı dudaklarına: "Yolu sevgiden geçen herkesle yürek yüreğe…"

Öğle arası çektiği fotoğrafları teslim etmek için edebiyat odasının kapısını tıklattı. Önündeki kâğıtları inceleyen İnci Öğretmen buyur etti öğrencisini.

– Fotoğrafları getirdim öğretmenim.

– Çok hızlısın. İşi zamanında bitirme huyunu, titizliğini takdir ediyorum Dilara. Aferin sana. Bakalım nasıl pozlar yakalamışsın. Öğretmen fotoğrafları uzun uzun inceledi. Bazı fotoğraflara tebessüm etti, bazılarına derince baktı.

– Güzel kareler yakalamışsın. İki tanesini koyabiliriz dergiye. Tabii seçilen fotoğrafların altlarına fotoğrafı özetleyen yazı yazmak gerekiyor. Fotoğrafı çeken bilir fotoğrafın anlattığını. Fotoğrafı çeken sen olduğuna göre en iyi sen yazarsın. Ne dersin?

– Denerim öğretmenim.

– Vaktin var mı, seninle konuşmak istediğim bir mevzu var. Dilara'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Eski okulundaki mevzu muydu, Eren meselesi miydi? Öğretmeni cevap bekliyordu. Utana sıkıla "Vaktim var." dedi. Öğretmeninin söyleyeceklerini hem merak ediyor hem de korktuğu konudan söz açılacak diye ödü patlıyordu. İnci Öğretmen Dilara'nın gerginliğini anlıyordu. Rahatlatıcı kelimelerle başlamayı uygun gördü.

– Kulüpteki aktifliğini takdir ediyorum Dilara. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışman beni memnun ediyor. Derslerinde de başarılısın. Kendini kısa sürede sevdirmeyi başardın. Bunları yapabilmek meziyet ister. Dışarıdan bakınca her şey yo-

lunda gibi görünür. Hepimize olur, bazen dışımızla içimiz aynı olmaz. İçinde kanayan bir yerler olduğunu hissediyorum. Seni önemsiyorum, kalbindekileri de. İçindekilere çıkış yolu bulabiliriz, sen istersen. İstemezsen o ayrı.

– Aslında yardımınıza çok ihtiyacım var. Köşeye sıkışmış boksör gibiyim. İçimdekilerle baş edemeyince agresifleşiyorum, kendimi tanıyamıyorum, aktivitelerle rahatlamaya çalışıyorum.

– Ama bir türlü rahatlayamıyorsun.

– Evet.

– Benimle paylaşacağına inanarak senden Eren'e karşı hissettiklerini anlatmanı isteyeceğim.

– Şeyy… Nasıl desem? Hayatım ikiye ayrılmış gibi. Eren'den öncesi ve sonrası… Ne yana dönsem hep o var içimde. Bulutlara bakınca Eren, yıldızlara gülümseyince Eren, yolda yürüyünce Eren. Aşk denen şey böyle bir şeyse ben çok yoruldum öğretmenim. Yani her hayalde, her düşüncede Eren var, ama gerçekte o yok.

– Olmasını ümit ettiklerinle gerçekler birbirini tutmayınca acın artıyor. Peki neden başkası değil de Eren?

– Gizemli biri bence o. Başarılı, akıllı… Başkalarından farklı…

– Edebiyat odasında içini dökmek üzere olan Dilara'yı, çalan telefon susturdu. İnci Öğretmen zamansız çalan telefona hayıflandı içinden. Telefona cevap verdi. İkisinin de ilgisi dağılmıştı. Diken üzerinde duran Dilara'nın yanakları al aldı.

– Okulda rahat konuşmak mümkün olmayacak Dilara. İstersen dışarıda bir yerlerde, istersen internette görüşelim. Karar senin.

– İnternet olsun öğretmenim. Yüz yüze konuşurken kendimi fazla ifade edemiyorum.

– Anlaştık. E-posta yoluyla yazışalım.

Vakit geçirmeden e-posta yolladı sınıf öğretmeni. Biliyordu ki genç yaşta âşık olmak muhatabını derinden sarsar. Yol göstericisiz atlatılamaz bu süreç. Beklediğinden erken gelen e-postayı okumaya başladı Dilara.

Sevgili Dilara,

Kalbin bir yanardağ gibiyken seven bir kalpten çıkan yaşlarda riyakârlık olmaz, demiştim. Evet, sevgi dolu bir kalbin gözlere bıraktığı izlerdi incilerin. Senin gözyaşlarında samimiyet hissettim o gün.

Sevgi bir kuştur, habersiz konar gönüle. Nedensiz, niçinsiz misafir ederiz içimizde onu. Kimi seveceğimizi önceden bilemeyiz fakat aradığımız kendimizin tıpkısıdır bir bakıma. Yapamadıklarımıza ulaşanı, olmak istediklerimizi elde edeni severiz. Kendimizin kopyasını ararız başkasında. Zor bilmece olan kendimizi tek başına çözmeye gücümüzün olmadığını düşünürüz, bir yardımcı el ararız. Kendimize yolculuk yaparken bize eşlik edecek biri olsun deriz.

Ergenlikte bir yanımız 'çocukluktan çoktan çıktım, ben büyüdüm' derken diğer yanımız 'içimde büyümeyen yığınla şey var.' der. İçimizdeki fırtınayı bir yana bırakıp dingin, masmavi bir deniz ortasında olmak hayal edilir çetrefilli ergenlik döneminde. Uç noktalarda yaşanır sevgi, dostluk, küsme, nefret, paylaşma… Gönül denizinde dalgalar yumuşak değmez kıyılara. Aksine kıyıları sertçe döver dalgalar. İşte o munis ele en çok ihtiyaç

duyulan dönem ergenliktir. Ve sen iç çalkantıyı şiddetli yaşayanlardansın. Ama fırtına dinecek, belki sana gittikçe şiddetlenecek gibi gelecek ama gün gelecek dinecek. Ve unutma aradığın kendinden başkası değil. Aynayı Eren'e değil içine tut, tut ki orada kendini göreceksin. Aradığın içinde…

İnci Öğretmen'in yazdıklarını bir çırpıda okudu Dilara. Kalbinin resmini çizmişti öğretmeni. Eren'e olan sevgisine ve ötesine dair ipuçlarına ihtiyacı vardı. Nasıl hareket etmeli, neler ummalıydı Eren'e sevgisinden? Sorunuyla bire bir ilgilenen öğretmenine teşekkürden sonra kafa kurcalayan sorularını sıralayıp gönderdi e-postayı.

BÖLÜM 7

DÜNYA TERSİNE DÖNERSE

Yurdun bütün ışıkları kapalıydı. Ay ışığından başkası yoktu. Gecenin bir yarısında yatakhanenin birinde gece lâmbası yandı. Birkaç kişi yataklarından usulca kalktı. Su içmeye gidenlerden, ders çalışacaklardan değildi kalkanlar. Terliklerini giydiler, üzerlerine ceket aldılar. Sözleştikleri yere geldiler. Parmak uçlarında yürüyorlardı. Yazı kalemlerini, kartonları, fotoğraf makinesini yanlarına almışlardı. İçlerinden biri;

– Tam yarım saat vaktimiz var, dedi minik harflerle.

– Başlayalım o zaman, dedi diğeri. Ve başladılar.

Can Kuşum,
1 Nisan

Bugün 1 Nisan ve gün olaylı başladı. Yurtta bahsi geçmişti 1 Nisan'ın ama yapılan şakadan haberimiz olmadığı gibi yapanları da bilmiyoruz. Birileri esaslı bir şaka yapmış, arkadaşlar sordu durdu sizin yatakhane mi yaptı, diye. Mışıl mışıl uyuduk gece boyunca. Mümkün değil can kuşum. Öğretmenler odasının hâli neydi öyle! Sandalyeler ters çevrilmiş, masalar, vestiyer, ayna hakeza. Sınıf kapılarındaki yazılar bile ters çevrilmiş. Koridora kartonlardan 'dünya tersine dönerse' yazılmış bir güzel. Her şey ters… Ters giden bir şeyler olduğunu sezmiştim zaten. Müdür yardımcısı nasıl köpürdü bilsen. Köpürür tabi. Müdür yardımcının kapısına personel şefi tabelâsı asılırsa köpürmesi doğaldır. Nöbetçi öğretmen manzarayı görünce ne yapacağını bilemedi. Olayın failleri bulunamadı, müdür yardımcısı iz üzerinde. Bizi sorgu suale çekti. Herkes bizden şüpheleniyor, ama masumuz. Günümüz müdür yardımcısı odasında geçti. Bari çay, kahve falan ikram edilseydi.

Eren bu hafta okula başlayacakmış. İkinci ameliyatını olmuş, haberim olmadı. Sonradan duymuş arkadaşlar da. İyiymiş çok şükür. Allah'ım çok daha iyi olsun! Sırası bomboş kalmasın.

İnci Öğretmen ile internet üzerinden mesajlaşıyoruz. Ne garip, bir öğretmen ile internette mesajlaşmak. Aslında keyifli… Yanaklarım konuşurken kırmızıya dönüşüyordu, böylesi daha rahatlatıcı. Sorularıma bıkmadan usanmadan cevap yazıyor. Yüzüne karşı

söylemeye cesaret bulamam kendimde. Sana söyleyeyim: Canım öğretmenim, sizi çooooooook seviyorum. İlginize ve sevginize teşekkür etmek yetmez, minnettarım size. Sizin gibi başkasını düşünen, başkasının derdiyle hemhâl olan biri olmayı ne çok istiyorum.

Geçen bir kitap karıştırıyordum. İnciden bahseden bir bölüm vardı kitapta. Diyordu ki: Nisan yağmurları yağdığında istiridye kapağını açar, nisan yağmurundan bir damlayı içine alır, orada bekletirmiş yıllarca. Sonunda eşsiz inci oluşurmuş o beklemenin mükâfatı olarak. Aynı yağmura yılan da ağzını açar, yutarmış nisan yağmurunun damlalarını. Yılanın yuttukları zehir olurmuş. Biri mükemmel bir inci, diğeri zehir… Ne enteresan! İnci Öğretmen'im, gönül kapağım size açıldı. İsminiz gibi bir inci oluştu gönlümde.

Oturmaktan ve yatmaktan sıkılmıştı Eren. Sol kolu sarılıydı, başındaki ameliyat izi belliydi. Sınıfını özlemişti. Okula gitmek için can atıyordu. Eren'in okula gelişi muhteşem olmuştu. Bir kırmızı halı eksikti. 9/B coşmuştu. Savcı Hakan Bey oğlunu sınıfına kadar götürmüştü. Sınıf arkadaşlarıyla hasbihâl eden Eren'in mutluluğuna diyecek yoktu. Hakan Bey okul müdürüyle görüşüyordu. Projesini paylaştı okul müdürüyle. Müdürün elinde âtıl sıraların olup olmadığını sordu. "Eski sıraları hapishaneye koyduracağım. Mahkûmların eğitim gördüğü yere çevireceğim hapishaneleri. Onların eğitim gördüğü yer çok iyi olmalı. Çünkü, onların her şeyiyle ilgilenirseniz, her şeyini düşünürseniz, ancak bu şekilde onlarda bir değişiklik olur. Kendilerine değer verilenler, o değere lâyık olmaya çalışırlar." dedi. Depodaki eski sıralara baktı savcı Hakan Bey. Sıraların elden geçmesi gerekiyordu. Küçük tamirattan sonra kullanılabilirdi sıralar.

Günün konusu Eren'in okula gelmesiydi. 17. yatakhanenin baş gündeminde ise Dilara'nın eski okulu vardı.

– O okulda okuyan arkadaşlarım var, dedi Nilgün. Olayı araştırdım. Dilara'yı hırsızlıkla suçluyorlarmış.

– Olacak şey değil bu! Başbakan olacağıma inanırım, Dilara'nın böyle bir şey yapacağına inanmam, dedi Ayça.

– Nasıl gerçekleşmiş olay, diye soran Sevde'ydi.

– Okul kasasından paralar çalınmış ve paralar Dilara'nın çantasından çıkmış.

– Dilara tenezzül etmez paraya. Değil tenezzül etmek zor durumda olanlara borç verir, verdiği borcu istemeye bile çekinir. Bu işin içinde bir iş var arkadaşlar, diyen Ayça'nın içini sıkıntı bastı. Ne yapmalı, ne etmeli Dilara'yı zan altından kurtarmalıydı. Nilgün, Sevde ve Ayça kafa kafaya vermişler, çözüm üzerinde yoğunlaşmışlardı. Problem büyüktü, içinden çıkılacak gibi değildi. İnci Öğretmen'den yardım isteyeceklerdi, başka çare yoktu. Olayı öğrenen öğretmen çözüm için düşünme payı istemişti. Öğretmenin aklına çözüm yolu geliyordu, fakat iş dallanıp budaklanır diye tereddütleri vardı. Dilara'nın hırsız yaftasıyla damgalanması yüreğini kanatıyordu. Yapanın yanına kâr kalmamalıydı. Nergis Hanım'la görüşmeyi düşündü, neden sonra vazgeçti. Mihriban Hanım'la istişare etti. Yetkili birinin çözmesi daha makuldü. Konuyu savcı Hakan Bey'e açtılar. Konuyu bildiklerinden Dilara'nın ve ailesinin zerre kadar haberi olmadığını, gizlilik içinde çözüm aradıklarını söylediler ve konunun aralarında kalmasını istedi iki eğitimci. Hakan Bey olayla yakinen ilgileneceğini söyledi. Oğlunun yaşama tutunması için işini yarıda bırakıp kan veren Ahmet Bey'in kızı için elinden geleni yapacaktı.

En meşgul olduğu anlarda dahi Dilara'yı cevapsız bırakmadı İnci Öğretmen. Onun geri dönülmez hatalara düşmesini arzulamıyordu. Yazacaklarını uzun uzun düşünüyor, yanlış anlamaya meydan vermemek için ihtiyatlı davranıyordu. Öğretmen klavyenin başına geçmişti, anlatmak istediklerini tartarak basıyordu tuşlara.

Sevgili Dilaracığım,

Âşık olmak kötü bir şey mi, diye sormuşsun. Âşık olmak niye kötü olsun ki? Âşık olmak insanın elinde değildir. Unutma ki aşk sadece karşı cinse duyulan his de değildir. Önceden kalbimize misafir olacak olanı kestirebilmek mümkün değildir. Fakat, davranışlarımızı kontrol etmek elimizdedir. İnsan kalbi cıva gibidir, sabit durmaz, sürekli değişir. Ola ki çok seviyorum dediğimiz bir durumla karşılaştık ve ilk heyecanla yanlış adımlar attık. Sevgimizin zaman içinde kış güneşi gibi yalancı güneş olduğunu fark edersek yanlışın içinde yuvarlanmış oluruz. İlkin en ufak kırıntıya, kalpteki kıvılcıma aşk dememek gerekir. Bırakalım zamana, içimizdekinin gelip geçici olup olmadığını zaman söylesin bize. Neden bunları yazdığıma gelirsek elle tutulur sebeplerim var Dilara. Bana onlarca arkadaşın âşık oldum diye geliyor, aradan iki üç ay geçmeden artık gönlü başkasına kayıyor. Kalp nehir gibidir, akar. Önceki mesajımda belirtmiştim aslında aradığımız kendimizden başkası değil.

Benzer durumdaki arkadaşlarına soruyorum sevdiğin kişiyi farklı kılan ne, diye. Aldığım cevap genelde aynı oluyor: Beni anlıyor, beni dinliyor, bana değer veriyor. O zaman anlaşılmak, dinlenmek ve değer verilmek noktasında günlük hayatta eksiklerimiz var. O duygularımızı tatmin etmek için bu özellikteki insanlara kayıyor gönüller.

Aşk gelince akıl tatile çıkarmış. Aşk kapıyı çalınca mantıklı düşünemez insan. Takvim yaprağında okuduğum bir sözü paylaşayım

seninle: "Bir şeyi çok severseniz ya o şeyi kaybedersiniz, ya kendinizi." Bu sözü uzun boylu düşünmelisin. Kendini kaybedecek kadar abartılı sevip sevmediğini düşün lütfen. Kalbinin söyledikleri bir başına yetmez, aklın da devrede olmalı. Sevgiler…

Yanlış mı duyuyordu Dilara! Erenler bu akşam evlerine mi gelecekti? Annesinin şaka yapar gibi bir hâli yoktu. Muhabbet kuşunu sevmeye başladı sevincinden. Semih'in oyuncaklarını toplamasına yardım etti. Kalbinin ritmi bozulmuştu. Semih fark ediyor muydu küt küt atan kalbini? Duygularıyla hareket ederse yanlışa düşerdi. İyi de ya Eren gelmezse? Canı sıkıldı. Mantıklı düşünmeye çalıştı. Eren gelse ne olur gelmese ne olur, diye düşündü. Gelmezse üzülürdü. İşi oluruna bırakmak gerekiyordu. Yapamadı…

Bekleyip görmekten başka çare yoktu. Akşam olmuş, Dilara yorulmuştu. Eline aldığı dergileri sıkıntıdan karıştırmaya başladı. Dergiler bitince evin içinde dolandı. Can Kuşu'nu alıp göğsüne bastırdı. "Kalbim uçacak gibi can kuşum." dedi başkasının duyamayacağı kısık sesle. Kuş sesi geldi kulağına. Uçuyor muydu kalbi? Yok canım, zil sesiydi duyduğu. Odasından fırladı koridora. Üstünü başını boy aynasında kontrol etti. Asansörden birazdan çıkardı misafirler. Eren'in geleceği ümidi vardı içinde. Kapıda babası ve annesi Nergis Hanım, misafirleri karşıladı. Eren yok mu, diye düşünürken sağ elinde çiçeklerle Eren belirdi. Çiçek demetini hemen vazoya yerleştirdi Dilara. Çiçekler rengârenk, içi kıpır kıpırdı. Eren'in saçları jöleliydi, pantalonu ve kazağı uyum içindeydi. Az konuşan bir beyefendi edası vardı oturuşunda. Otursa mıydı mutfağa mı gitseydi bilemedi Dilara. Annesi mutfağa gidince peşine takıldı. Çay tabaklarını, bardaklarını özenle hazırladı. Tavşan kanı çaylar boşaldı bardaklara. İkram tabakları peçete ve önden, çaylar arkadan verildi.

Geliş nedenleri teşekkür ziyaretiydi. Konu hastane günlerine, can havliyle kan aradıkları zamanlara uzandı. İlaç gibi gel-

mişti Ahmet Bey'in kanı. Hastane, okul ve derslerden bahis açıldı. Semih, oyuncak sepetini salonun ortasına dökmüş, Eren, ağabeyini görünce şımarmış, oynayacak birini bulmuştu. Keyifler yerindeydi. Zaman ilerleyince Ahmet Bey oğlu Semih'e:

– Eren abinle çocuk odasında oynar mısın? Gürültü çoğalmaya başladı. Hakan Bey ilave etti:

– Erenciğim ödevlerini getirmiştin. Arkadaşınla ödev yapacaktın, deyince Eren, Dilara ve Semih'e çocuk odası yolu görünmüştü. Çocuklar odaya, anneler mutfağa gidince Hakan Bey aradığı fırsatı bulmuştu. Ahmet Bey'le konuşmaktan çekinmedi:

– Aramızdaki samimiyete binaen bir konuyu konuşmak istiyorum sizinle. Niyetim sizi üzmek değil. Bunu baştan belirteyim.

– Buyurun Hakan Bey.

– Mesele Dilara'nın diğer okulunda yaşadığı tatsız olay.

– Siz nereden biliyorsunuz, dedi hayretle Ahmet Bey.

– Nereden bildiğim önemli değil. Kızınızın böyle bir şey yapmayacağını herkes söylüyor, ama masum olduğunu ispat etmeden okul değiştirmiş.

– Evet, aynen öyle. Kızım çok temizdir, saftır. Soygunu yapan her kimse paraları kızımın çantasına koyup kızımın acılı günler yaşamasına sebep oldu. Kızımla beraber çok acı çektik.

– Neden polise haber vermediniz?

– Müdürün tanıdığı bir komiser vasıtasıyla parmak izi araştırması yaptırdık. Ne paralarda ne kasada kızımın parmak izi vardı, başka iz de bulamadılar. Yapan iz bırakmamış. Paralar kızımın çantasından çıktığından suç kızımın üzerine kalacaktı. Müdür tatlılıkla çözmek istedi. Paralar bulunduğuna göre olay çözülmüştür, dedi. Yapacak şey belliydi: Okul değiştirmek.

– Acınızı tazelediğimin farkındayım, ancak bu olayı çözmek istiyorum.

– Elde hiçbir ipucu yok.

– İpucu yoksa, ipucu oluşturacak plân vardır.

– Nasıl yapacaksınız? Cevap kendinden emin geldi:

– O da bizim meslek sırrımız.

– Çocuk odasında arabalarını Eren'e gösteren Semih, oyuncaklarını yaymıştı odaya. Polis arabası ve ambulâns sesi çıkararak oynuyordu yumurcak. Eren, kitaplıktaki kitapları incelemek için müsaade istedi. Her telden kitap vardı kitaplıkta. Roman, deneme, şiir, tarih, edebiyat… "Boşuna çok bilgili değil" diye geçirdi içinden Eren. Kitaplığın üzerinde Dilara'nın günlüğü vardı. Eren:

– Bakabilir miyim, deyince;

– Günlüğüm, özel şeyler var içinde, deyip geçiştirmişti Dilara. Yüreği ağzına gelmişti. Günlüktekileri bilmesi her şeyi açığa çıkarırdı.

– Bir ismi var mı günlüğünün?

– Evet var. Can kuşum koydum ismini.

– Can kuşum… Hımm ilginç! Neden bu isim?

– Bilindik isim olmasın dedim. 'Can' değerlidir, cansız her şey anlamsız. Kuş da içimi temsil ediyor. Kıpır kıpırlığımı resmediyor. İkisinin bileşkesi can kuşum oldu. Ben bu ismi çok seviyorum. Senin var mı günlüğün?

– Tutmuyorum, ama güzel şiirleri ve sözleri not aldığım bir defterim var.

– Hastanede olduğunu duyunca hepimiz çok üzülmüştük. Umarım şimdi çok daha iyisindir.

– İyi sayılırım. Sol kolumdaki acılar dinse…

– İnşallah! Radyo programı ne olacak? Devam edecek misin programa?

– Sınavlar, kontrollerim, bilmiyorum vakit bulabilir miyim... İsterim tabi sunmayı.

– Kusura bakma çok soru sordum, sorguya çeker gibi oldu.

– Yoo, sıkılmadım sorularından. Hem burası rahatlatıcı ortam. Semih'in arabalarla oynaması da beni çocukluğuma

götürdü. Küçükken astronot olmak isterdim. Bilyeden küçük olduğunu düşünürdüm yıldızların. Göründüğünden büyük olduğuna inanmazdım. Gidip görmek isterdim yıldızları. O kadar büyüklerse her gece bir yıldızı ziyaret ederim, derdim. Sonra yalnız olacağımı düşününce bir korku alırdı beni. Yalnızlıktan ürperirdim. Ana sınıfındayken korkar, ağlardım; beni eve götürün derdim. Yalnızlıktan korkmamın çocukluk dönemine dayandığını söyledi doktor. Gündüz uykumdan uyanınca evde kimsenin olmadığını görürdüm; halbuki annem ya komşuya beş dakikalığına gitmiştir, veya balkonda olduğundan duymazdı ağlama sesimi. Terk edildiğimi hissetmek ağır gelirdi. Doğru dürüst arkadaşım olmadı. Oyunu evde oynardım. Sokakta oynayanlara bakardım balkon demirinin arasından. İçindekileri samimice anlatıyordu Eren. Dilara dinlemekle yetindi. Birazdan gidecekti Eren. Ders notlarını çalışması için Eren'e verdi.

***

Elif, Dilara'nın isteğini kırmamış ney üflüyordu. Dilara gözünü kapadı ve akıp gitti sonsuza. Ney sesi kesilince gittiği âlemden dönmüştü. Erenlerin gelişini tafsilatlı anlattı. İnci Öğretmen'in sanal ortamda yazdığı sözü aktardı Elif'e. İnci Öğretmenin yazdıklarına katıldığını söyledi Elif.

Dilara'nın kolay kolay yanlış yapması zordu. Hadiselere geniş çerçeveden bakabilen yol gösterici fenerleri olduğuna şükretti. Tek başına yanlışa düşmek kolaydı. Kendine değer verenlerin yardımıyla eksiklerini görebiliyordu.

Can Kuşum,
8 Nisan

Seni göğsüme bastırıp kalbimin uçacak gibi olduğunu söylediğimde nedenini merak etmiş olmalısın. Uçmaz mı kalbim, Eren gelecekti. Muhabbet kuşuyla oynadım, anneme uçarak yardım ettim. Seni karıştırdım biraz. Bekledim ve geldiler. Eren'in elindeki birbirinden güzel çiçekleri vazoya yerleştirdim. Büyükler konuşuyor, ben ve Eren sus pus… Gürültü artınca biz çocuklara çocuk odasının yolu göründü. Semih'in araba sesleri eşliğinde konuştuk Eren'le. Çocukluğundan ve yalnızlığından bahsetti. Biliyor muydun, Eren çocukluğunda astronot olmak istiyormuş. Ne yalan söyleyeyim şaşırmadım. Sol kolu daha iyiymiş, ama henüz kullanamıyor kolunu. Zamanla düzelirmiş. Bak unutuyordum can kuşum, senin adının niye can kuşum olduğunu açıkladım. İlk kez benim dışımda biri biliyor senin adını koyuş nedenimi. Hatta günlük tuttuğumu bilenlerin sayısı pek az. Özel olduğunu bil…

Hâlâ belli değil can kuşum, nisan bir şakasının kimlerce organize edildiği. Yapanların ağzı çok sıkı, henüz yayılmadı okula. Biri ağzından kaçırsın bütün okul duyar. Bekleyelim bakalım. Yoksa 17. yatakhanenin üzerine kalacak. Biz dünyayı kendimizden başlayarak düzeltmeye çabalıyoruz, birileri tersine çevirmeye kalkıyor. Belki de dünya iyice çirkinliklerle kirletildiğinden, dünyayı tersine çevirince düzelecek her şey. Ne bileyim! Kendimce yorum yapıyorum. Saçmalamış olabilirim.

Yine sınav, yine sınav, yine sınav… Kış olur, sınav… Bahar olur, sınav… Çile bülbülüm çile… Allah kolaylık versin biz öğrencilere. Sınavları gönlümüze göre atlatırız umarım.

İnci Öğretmen'in düşünmem için yazdığı bir sözü biraz da sen düşün bakalım. Ben çoook düşündüm. Ne kendimi ne Eren'i kaybetmek isterim. Tamam, tamam yazıyorum sözü: "Bir şeyi çok severseniz ya o şeyi kaybedersiniz ya da kendinizi."

Esneme sesimi duydun mu? Gözlerim kapanıyor… Uykum kaçınca uyuyamam. Odanın ışığını kapamadan önce söyleyeyim, iyi bak kendine. Yıldızlı geceler…

Evinde bir aşağı bir yukarı volta atıyordu savcı. Sesli düşünüyor, olayı çözmek için beyninin bütün ünitelerini çalıştırıyordu.

"Anahtarlar kayıp değilken kasa nasıl soyulabilir? Kasada hasar yokmuş, yeni alınmış gibiymiş. Kırk Haramiler gelip 'açıl susam açıl' demedi ya! Kasada bol miktarda para olduğunu bilen biri olduğu kesin. Anahtarla işi bittikten sonra anahtarlar yerine konmuş olabilir mi? Mümkün… Neden Dilara'nın çantası? Evet, bir de bu var. Basit bir hırsızlık vakası gibi görünmüyor. Yarın bir uğrayalım şu okula. Belki bir faydası olur."

Okul müdürü sıcak karşılamıştı savcıyı. Soygunun yapıldığı günü anlatmasını istedi müdürden. Müdürün söylediklerini not aldı. Soygun gerçekleştiği esnada Dilara'nın hangi derste olduğunu sordu. Müdür ders programına baktı. "Beden Eğitimi" dedi. Paraların bulunduğu sınıfın muhitini tarif etmesini istedi savcı. Müdür odasına yakındı tarif edilen sınıf. Ortada cevap bekleyen bir soru daha vardı. Hırsızlık yapan kişi niçin çaldıklarını bir çantaya bırakıp paraları almaktan vazgeçsin? A şıkkı ya korktuğu bir olay oldu, mecbur kaldı. B şıkkı Dilara'ya garezi olduğundan.

"Eğer maksadı Dilara'yı madara etmekse bunu başardı ve ikinci bir çalma olayına yeltenmeyecektir. Yok eğer mecburiyetten paraları çantaya bırakıp kaçtıysa ikinci fırsatı değerlendirecektir. Önüne yağlı bir lokma atalım, bakalım kayıtsız kalabilecek mi?

Yalnız sizden istirhamım olayın araştırıldığını ikimiz dışında kimseye duyurmamanız. Emniyetteki arkadaşlarla yine uğrayacağım." dedi savcı Hakan Bey.

Savcı iz üzerindeyken Dilara cephesinde sıcak gelişmeler yaşanıyordu. Edebiyat Kulübünün dergisi, sınavlar, yurttaki matraklıklar… "Sakin bir hayatı özlüyorum" diyordu Dilara. Boş durmaktansa hızlı ve aksiyon soslu hayat iyiydi. Üst üste gelince yoğunluk, insan yine de formatlanmaya ihtiyaç hissediyor. Asıl kalbi yoruyordu onu. Kalbi ve cevap bekleyen onlarca soru… İnci Öğretmen soru işaretlerini teker teker yok etmese hali nice olurdu. Öğle arası bilgisayar odasına girdi. Kimsenin okumadığına emin olduktan sonra e-postalarına baktı. İnci Öğretmen'in cevabına tıkladı.

Sevgili Dilara,

Seninle paylaştığım sözü ciddi anlamda düşündüğün ortada. Kendini fazla kaptırmamaya çalışman güzel. Aşk, flört ve evlilik konularına değinmenin zamanı geldi. Sorduğun sorular bunu gösteriyor.

Aşkta iki dönem vardır Dilaracığım: Biri şiir, diğeri şuur dönemi. Şiir dönemi gençlerin romantik duygularını karşılayan dönemdir. Bu dönemde "akıl" arka plândadır. İnsanı diğer yaratılmışlardan bir adım öne çıkaran, bildiğin üzere aklıdır. Akıl arkada gölge gibi kalırsa hatalar sıraya girer.

Duygularımız tutarsız olabilir. Bir gün istediğimizi ertesi gün istemeyebiliriz. Geri dönülmez hatalar şiir döneminde yapılıyor. Flört bu hataları körüklüyor maalesef. Sabır, kazandırır. İçindeki yoğun duygular imtihandır. Ne kadar sabredersen o kadar kazançtasın, unutma bunu.

İnsanın kendini tanıması, kendini çözebilmesi zor. Çok bilinmeyenli denklem gibidir insan. Kaldı ki karşımızdakinin bizi anlamasını, çözmesini beklemek imkânsız gibidir. Beyhude bir çabaya girmiş oluruz.

Şuur dönemi ise evlilik sürecine tekabül eder. Bu dönemde "akıl" devredir. Şuur döneminde sorumluluk vardır. Duygular akıldan sonra gelir. Ayrıntısına girmek gereksiz, fakat şöyle özetleyeyim: Şiir dönemi en tehlikeli dönemdir, iyi atlatılması gerekir. Şuur dönemi için yaşınız ve tecrübeniz henüz yetersiz. Beni yaşın ilerledikçe daha iyi anlayacağına şüphem yok. Sevgiler…

***

Öğle arası Edebiyat Kulübünün toplantısı vardı. Ana gündem okul dergisiydi. Kapak hariç hangi sayfayı hangi öğrenci hazırlayacak belliydi. Öncelikle derginin kapak tasarımı tartışıldı. Ortaya onlarca fikir atıldı. Net bir karara varılamadı. Dilara sosyal faaliyetlerden mesuldü. Fotoğraflara uygun yazı yazmak epey vaktini almıştı. Kitap fuarına gidiş, şiir okuma yarışması, rehabilitasyon merkezi ve Mehmet Ali amcanın manidar gülümseyişi, dostluk turnuvasındaki mücadele anları… Hepsi konulacaktı dergiye. Diğer öğrenciler hazırladıkları sayfaları öğretmene teslim etti. Dilara fotoğraf yazılarını masanın üzerine bırakmıştı. Son sınıflar illâki bakmak istediklerinden fotoğraflar onlarda kalmıştı. Fotoğrafları getirmek için öğretmenden izin istedi. Soluğu yatakhanede aldı. Yana yakıla Burçin'i aradı. Yemekhanede olduğunu söylediler, nafileydi yemekhanede araması. Bahçeye baktı, Burçin yoktu ortalarda. Anons ettirdi, yine ses seda yok Burçin'den. Sonunda bilgisayar odasında, kulağında kulaklıkla kafasını sağa sola tempolu şekilde oynatır hâlde buldu onu. Fotoğrafları acil tarafından istedi. Fotoğrafları zarfın içinde öğretmene teslim etmesi on beş dakikayı bulmuştu.

İnci Öğretmen, fotoğrafları tek tek inceliyor; incelediklerini masanın üzerine bırakıyordu. Baktığı fotoğrafı beş-altı saniyede bir değiştiriyordu. Gözü, elindeki fotoğrafa takılı kaldı. Fotoğrafı anlamaya çalıştı, dikkatli bakınca eksik kareler yerli yerine oturdu. Nezaketini bozmayan bir gülümseyiş duyuldu İnci Öğretmen'den. Dilara korkmuştu, nedenini bilmeden. Fotoğraflara bakan gülüyordu, kimi dayanamayıp kahkahaya boğuluyordu. Komik fotoğraf çektiğini hatırlamıyordu Dilara. Allah Allah, dedi içinden. Gülmekten ne olduğunu kimse açıklayamıyordu. Sınavlarda boğuşan öğrencilerin gerilimini azaltmıştı gülmeler. Dilara, dayanamayıp fotoğraflara bakmak istedi. Niye gülüyordu ki arkadaşları? Fotoğrafları görünce şoke oldu, ardından gözlerinden yaş gelene kadar güldü.

Edebiyat odasında bol tebessümlü anlar yaşanırken rehberlik odasında Mihriban Hanım, sınıf anneleriyle toplantıdaydı. Yaklaşan anneler günü münasebetiyle anneler, hayırlı işlere imza atmak istiyordu. Hayır maksatlı pasta yarışması yapılacaktı. Toplanan gelirler hayır kurumlarına bağışlanacaktı. Nergis Hanım ebru sergisi açabileceğini diğer anneler de kermes yapabileceklerini söylediler. Hatta organizasyonu geniş çevrelere duyurma adına radyodan istifade etmeyi kararlaştırdılar. Toplantı bitiminde kızını görmek istedi Nergis Hanım. Ders başlamıştı. Zil çalana kadar beklemek durumundaydı. Okul panosunu incelemeye koyuldu. Panoda kızının yazısını görünce mutlu oldu. Teneffüs bitince tebriklerini iletti kızına. Fotoğraf olayını baştan sona annesine anlatınca Nergis Hanım'ın neşesi katlandı.

Can Kuşum,
22 Nisan

Duyduk duymadık demeyin… Beklenen soru cevabını buldu… Birazdan… Önce bir reklâm molası. Okulumuz kompozisyon yarışmasında ülke birincisi oldu. Bravo okuluma, tebrikler Ferhat Abiye… (Sen merak ededur, açıklayacağım birazdan)

Bomba gibi Anneler Günü plânlarımız var. Annem de işlerine rağmen katılıyor yardım amaçlı programa. Ebru sergisi açacak. Yo yanlış oldu, açacağız. Bendeniz asistanları olacak ebru sanatçısı Nergis Özdemir'in: Kermes için yatakhanede incik-boncuk yapmaya başladık. Kolyeler, küpeler, künyeler… Hepsi birbirinden fiyakalı ve orijinal… Sınavları bahane edip başka işlere el sürmemek olmuyor. Yaşam hareketli, hızlı burada. Durmak, kayıtsız kalmak olmaz.

Dondurma hâlâ yasak bana. Mayıs geldi neredeyse. İzin yok annemden. Boğazlarım şişerse davul gibi oluyor. İnene kadar dondurma mevsimi geçiyor. Abarttım, ama hasta olunca yutkunamıyorum. Kantinden dondurma alanlara imrenircesine bakıyorum.

Eren'e hissettiklerim aynı… Çoğalmıyor da azalmıyor da. Hızı sabitlenen uçaklar gibi… Şiir döneminde doğru hareket etmek için gerekirse acı çekmeye razı olacağım. İnsan aşkın büyüsüne kapıldı mı zaten acı çekiyor. Aşk, iyi hoş da 'acılı adana' gibi bir şey… Hem sarıyor, hem yakıyor…

Şimdi gelelim herkesin bildiği senin bilmediğin meseleye. Öğrenmekte sona kaldın biricik günlüğüm. Merakını gidersin sevgili Dilara'n.

Okul dergisine son şekli vermek için toplanmıştık. Fotoğraf yazılarını hazır eden ben, fotoğrafları unutacak kadar dikkatli (!) davrandım. Okulda fotoğraflar yerine bir adet Burçin aradım. Ee fotoğrafları verince Burçin'e, aradım taradım bütün okulu. Bizim Burçin ablamızı bilgisayar odasında huşu içinde müzik dinlerken bulmayayım mı? Fotoğrafları istedim. Verdiği fotoğrafların arasına meğerse başka fotoğraflar da karışmış. Bakan, gülmekten katılıyordu. Dayanamayıp bakınca fotoğraflara ne görsem beğenirsin. Burçin, Nilüfer, Sümeyye abla baş rolde. Kostüm, pijamalı üç genç kız kostümü. Dekor, ters çevrilmek üzere olan sandalyeler. Kollarını kaldırmışlar, verebilecekleri en çılgın pozu vermişler. Bir başka fotoğraf ise "Dünya tersine dönerse" yazmaya çalışırlarken çekilmiş. Fotoğraflar nasıl karıştı bilemeyeceğim ama 17. yatakhaneye şüpheli gözlerle bakılmayacak artık. Müdür yardımcısı bir öğrenirse –ki öğrenir– asıl gürültüyü o zaman gör. Personel şefi tabelâsını müdür yardımcısının kapısına asmak ha! Şişt! Amman sessiz olalım, bizden duymasın müdür yardımcımız. Doğru bir tespitmiş; gizli yapılan şeyler er ya da geç ortaya çıkarmış. Kendi elleriyle kendilerini ele verdiler. Bana vurulmaya çalışılan etiket aylar oldu sırtımda... Sis perdesi hiç aralanmayacak mı, ömür boyu hırsız etiketiyle mi gezineceğim? Elim kolum bağlı Allah'ım.. Çaresizim, çare lütfet!

Cemre düşmüştü düşmesine ama havalar yaz sıcaklığında değildi. Bahar pikniği serince olurdu. Yurt piknik tertiplemiş, dileyen yatılı öğrenciler katılacaktı pikniğe. Servise itiş kakış doluşan öğrenciler minibüsün hareket etmesi için sabırsızlanıyordu. 17. yatakhane firesiz, tam kadro piknikteydi. Dilara, meşhur fotoğraf makinesini boynuna asmıştı. Mangal malzemeleri, çatal-bıçak, içecekler, oturmak için kilimler yüklendi minibüse. Tam

yol ilerlerken öğrencilerden bazıları getirdikleri kitapları okumaya çalışıyordu. Sadece çalışıyorlardı, çünkü minibüsün içi anababa günüydü. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Müdür yardımcısının Burçinlerin odasını nasıl sigaya çektiğini anlatıyordu biri. Neyseki ucuz atlatmış öğrenciler; birkaç kızgın söz, o kadarla kurtulmuşlar.

Yurt müdiresi görev paylaşımı yapmıştı. Mangal için çalı çırpı toplamaya gidecekler arasındaydı Dilara. 8. sınıfta izcilik tecrübesi olduğundan gönüllü olmuştu çalı toplamaya. Dilara ve birkaç öğrenci araziye dağıldı. Bir grup öğrenci top oynuyordu rüzgâra rağmen, başka bir grup çiçekleri inceliyor; ötede birkaç kişi yapma gölde yüzen ördeklere ekmek parçacıkları atıyordu. Minibüste rahat birkaç sayfa okuyamayanlar için bulunmaz fırsattı burası. Gök mavi, yer yeşil, suda süzülen ördekler, ağaçlara konan kuşlar, rüzgâr ve kitaplar… Doğayla iç içe kitap okumalar huzur vericiydi. Bulduğu çalıları koluna dizen Dilara, büyükçe bir taşın arkasında kaplumbağa görmüştü. Merakı galip gelmiş, çalıları yere bırakmıştı. Elini uzattı kaplumbağaya. Kaplumbağa, korkudan olsa gerek, kabuğuna sığındı. Kabuktan başkası görülmüyordu. Sen de benim gibisin, dedi Dilara. Duygularımı öğrenmeye çalışanlardan korktuğumda kabuğuma çekiliyorum. Kimse bilsin istemiyorum kalbimden geçenleri. Açamıyorum içimdekileri. Korkuyorum…

Neden sonra pikniğin akışına bırakmak istedi kendini. Büyüteçle börtü böceği incelemek, ilginç olduğu kadar eğlenceliydi. Tasarladığı resmi kara kalemle çiziyordu. Şelâleden gürül gürül akan suyun yan tarafında minik bir yuva, yuvada bir iki kuş dingin bir yaşamın ortasındaydı. Kuşlar oralı değildi şelâlenin coşkun akışına. Elindeki kalemi, kâğıt üzerinde oynatmaya devam etti. Şelâlenin sürüklediği kopmuş ağaç dallarının akıp gitmesine büyükçe taşlar mâni oluyordu. Şelâle gönlünün kopyasıydı, hızla

akıyordu, ama nereye… Kuşlarınkine benzer el değmemiş, fırtınasız bir hayattı istediği.

Melis'ten bisikletini rica etti. Bu, engebeli, taşlı topraklı yerde birkaç tur attı. Şimdi Semih olsa arka tarafa onu oturtur, çocuk çığlığı gökyüzüne savrulurdu.

Güneş sırtını dönmüş, kuşlar yuvalarına çekilmişti. Piknik maksadına ermişti. Yüzler gülüyordu, en kısa zamanda pikniği tekrarlayalım fikrinde birleştiler. Oynadıkları yakar topun ve güneşin öğle vaktinde yüzlerini yalamasının yorgunluğundan minibüste çoğu sızıverdi. Alkışlarla, gürültüyle gidilen piknikten, yurtlular pili biterek dönmüştü.

***

Mayısın ikinci pazarına şunun şurasında kaç gün vardı ki? Hummalı bir çalışma vardı okulun her biriminde. Anneler Günü programına birkaç gün kalmışken pasta yarışmasına katılacakların sayısı günden güne artıyordu. Artışta radyo anonsunun birinci dereceden etkisi vardı. Pasta yarışmasının en önemli şartı anne ve çocuğun pastayı birlikte yapmasıydı.

Yurt, incik boncuk işine iyice merak sarmıştı. Ayrı ayrı parçalar birleşince kolye, bilezik oluyordu. Yatakhane sakinleri, evvelâ üzerlerinde deniyordu yaptıkları ürünleri. Yaptığını çok beğenip kermeste satın almayı düşünenler vardı.

Büyük güne bir gün kala ilginç bir olay yaşandı okulda. O sabah Mihriban Hanım, odasının kapısına asılı büyükçe bir poşet bulmuştu. Poşetin üzerinde "Mihriban Hanım'a" yazılıydı. Bir zarf ve rafyalanmış beş altı hediye paketi vardı poşette. Zarfı açtı, yazılanları okumaya başladı…

Kendimi bildim bileli geçimsiz bir ailenin çocuğu oldum. Babam, temiz kalpli bir insan olduğundan çabucak aldanır insanlara. Bir arkadaşına kefil olmuş. Kefil olduğu meblâğ çok büyükmüş. Neticede kefil olduğu kişi borcunu ödeyemeyince borcu ödemek babama kalmış. Arabamız ve bir dairemiz borç yüzün-

den elimizden çıktı. Zavallı babam hep çalışıyor. Bazen babamın çalışmaktan beni unuttuğunu düşünürüm. Çünkü eve geç gelir, evden erken çıkar.

Babamla yaptığım tek bir şeyi hiç unutmuyorum. Anneler Günü'nde beni çamlığa götürdüğünü… Arabamız yoktu artık. Otobüsle düştük yollara. Mayısın ikinci pazarı gelmişti. Anneler Günü'ydü. Annem antika türü şeyleri sevdiğinden, süslü bir testi almıştım anneme.

Yaklaşık beş altı yıldır hediye almam. Anneler Günü'nü de kutlamam. Çünkü aldığım hediyeyi annem, babamla tartışırken sinirinden yere çalmıştı. Oysa özenerek almıştım o hediyeyi. Annem mutlu olsun istemiştim. O günden beri hevesim kalmadı. Annemin beni sevip sevmediğinden emin değilim. Onun sevgi dolu bakışını yakalamak için neler vermezdim. Ben sıcaklığı sizde gördüm öğretmenim. Yıllardır aradığım sevgi dolu bakışı gözlerinizde yakaladım.

Biliyor musunuz, Anneler Günü'nde hediye almadım dedim. Söylediklerim kısmen yanlış oldu. Aslında her seferinde aldım. Ama hiçbirini vermedim. Hediyelerin paketleri bile açılmamıştır. Belki bu kadar hediyeyi görünce şaşırdınız. Siz de bir annesiniz öğretmenim. Lütfen kabul edin hediyeleri. Sevgi dolu bakışınız hürmetine geri çevirmeyin lütfen, ne olur kabul edin!

Mihriban Hanım, sinesine ok yemiş gibi olmuştu. Kalbinin acıdığını hissetti. Mektupta herhangi bir isim yoktu. İnci Öğretmen yazıdan belki tanıyabilirdi mektubun sahibini. Tanıyamamıştı. Yazılı kâğıtlarıyla yazarı belirsiz mektubu karşılaştırmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Yazı stili çağrışımlar yapmıştı, fakat çıkaramamıştı bir türlü. Yüzlerce öğrenci vardı kâğıdına bakılacak ama yeterli vakit yoktu.

Konuklara girişte kolonya ve şeker ikram ediliyordu. Konuklar yerlerine oturmadan sergiyi geziyordu. Nergis Hanım sabahın erken vaktinde ebru sergisini hazır hâle getirmişti asistanı

Dilara ile. Renklerin suyla dansından tablolara yansıyan harikulâde desenler, uzun uzun inceleniyordu. Sergiden sonra ilk durak kermes yeri oluyordu. Gençler, incik boncuk satma, yarışmacı anneler iyi puan alma derdindeydi.

Dilara'nın özel davetlisiydi Fatma teyze. Ona hürmet göstermişti Dilara. Yaşlı kadının koluna girmiş standları gezdiriyordu. Annesiyle tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Sergideki her deseni incelemesi, anlar gözlerle bakması enteresan gelmişti Dilara'ya. Zarif bir hanımefendiydi Fatma teyze. Demek, sanatın iyisinden anlıyordu. Güzelden anlamak marifet isterdi. Fatma teyzenin belki tahsili yüksek değildi, âlim de değildi; ama irfan sahibiydi. Sergiyi çok beğendiğini dile getirmişti Nergis Hanım'a.

Hanımların tatlı muhabbetleri Semih'in ilgisi çekmiyordu. Varsa yoksa yaşıtlarıyla oyunlar. Büyüklerin hayal bile edemeyeceği oyunları, kurguları paylaşırdı çocuklar. Büyükler, çocukluğa her geçen gün uzak kaldıklarından çocukların ne yaptıklarını çözemezlerdi. Çözecek vakitleri olmadığı başka bir gerçekti. Fatma teyze, Semih'in yanaklarını okşarken Semih'in büyümüş hâlini hayal etmişti. O zaman tebessüm yayıldı dudaklarında. Yılların yorgunluğunu, ümitlerini, sevinçlerini yüzünde çizgiler hâlinde saklayan yaşlı kadın gençleri kırmamış, onların yaptığı kolyelerden alıp aldıklarını hediye etmişti Dilara'ya ve arkadaşlarına.

Jüri pastalara puan verirken mikrofonu alan İnci Öğretmen, yılın annesi seçilen Esin Hanımı sahneye davet etti. Esin Hanım sahneye yürürken söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. Mikrofonu alınca eline, bir iki nefes çekti içine. Başladı içindekileri kelimelerle dillendirmeye:

– Bazen o kadar sahipleniriz ki evlâdımızı, her şeyiyle bizim olmasını isteriz. Üzerine titreriz hiçbir şeyin üzerine titremediğimiz kadar. Ve yine öyle olaylar yaşarız ki sahip olduğumuzu sandığımız şeyleri kaybetme tehlikesiyle karşılaşırız.

Anladım ki bize ait olanların ev sahibi değil kiracısıymışız. Bu gerçek, oğlum hastanede yaşam mücadelesi verirken bir balyoz gibi

yüzüme çarpıldı. Evet, yavrularınızı çok sevin. Onların her şeyiyle bize ait olmadığının farkında olarak sevin. Bir gün onları kaybetme ihtimalini bilerek belli edin sevginizi, şefkatinizi. Ve son bir şey daha söylemek istiyorum; sevgi her şeyi halleder, sevgi her zaman galip gelir.

Yılın annesi ödülünü Eren verdi annesine. Bu ne mutluluktu bir anne için. Akabinde anneler şubelere göre çağrıldı sahneye. Öğrenciler annelerine hediyelerini sunuyorlardı. Minik kalpleri kocaman sevgiyle doluydu. Yürekleri sığabilse şu minik kutuya koymazlar mıydı kalplerini de?.. Senin olsun kalbim, demezler miydi?

Gözleri yaşla doldu annelerin. Sıcacık bir buse kondu evlâtların yanaklarına. Anne-evlat doyasıya sarıldı. Sahnede annesine verecek hediyesi olmayan Cansu, boynunu bükmüştü. Cansu, annesinden gözlerini kaçırmıştı kaçırmasına ama sildiği yaşlar aşikârdı. Annesi bilse, Anneler Günü'nü es geçmediğini… Aldığı hediyeleri vermediği hâlde sakladığını… Elinde verecek hediyesi yoktu şimdi. Hediyeler emin ellerdeydi. Bir yanı hediyelerin gerçek sahibinin annesi olduğunu söylüyordu. Diğer yanı muhalefet ediyordu öbür yanına. Mihriban Hanım, meçhul yazının Cansu'ya ait olduğunu anlamıştı. Kendisine ait olmayan hediyeleri çarçabuk getirmişti odasından. Emaneti gerçek sahibine verecekti. Bir zamanlar annesi için aldığı hediyeleri ellerinde bulunca, öğretmeninin asil davranışına diyecek söz bulamadı Cansu. "Bunlar senin için" diyebildi annesine. Lütfen bunları da kırma anneciğim; kalbim kırılıyor, derken ağlıyordu. "Emin ol kırmam bir daha." diyen annenin sesi titrek ve ağlamaklıydı.

Halk oyunları ekibinin kâh tempolu kâh yavaş figürlü gösterisinden sonra pasta yarışmasının sonuçları açıklanacaktı. Yarışmanın birincisi tavşan şekli verilen pastayla Sevde ve annesi olmuştu. Anne-kız şüphesiz mutluydu. Nergis Hanım yardım amaçlı satılan pastalardan tavşanlı olanı satın alınca 9/B'nin yatılı öğrencileri pastanın başında bitivermişti. Ayça, Sevde'nin neşeli

hâlinden güç alarak üst dişlerini alt dudağının üzerine koyup tavşan taklidi yapmış, sesini değiştirerek konuşmuştu:

– Hımm, bakalım ödülü hak edecek kadar güzel miymiş, bir tadalım, deyip pastadan bir parça atmıştı ağzına. Bütün yatılı öğrenciler pastadan yemeğe kalkışınca Ayça, pastayı kaptığı gibi yurda kaçırdı. Arkasında bir ordu… Durdurabilene aşk olsun…

BÖLÜM 8

BİNGO

Günlerdir, meçhul olayı aydınlığa kavuşturmak için inatla iz üzerindeydi savcı. Kafasındaki plânı uygulamaya sokmuştu. Av peşindeydi. Ortada hırsızlık varsa hırsızı ürkütmemek gerekiyordu. Oyunu kuralına göre oynamalıydı.

Okul müdürü, velilerden toplanan paranın miktarını olur olmaz yerde söylüyor; böylelikle ilgili şahısların iştahını kabartmaya çalışıyordu. Sezdirmeden müdür odasına gizli kamera yerleştiren polis ekibinin ve savcının yapacağı tek şey, beklemekti. Müdür odasına konan kameradan odanın içi ayan beyan görünüyordu.

Kasadaki iştah kabartıcı meblâğın reklamı çok iyi yapılmış olmalı ki savcı beyin telefonu bir gece yarısı çaldı. Arayan, kamerayı takip eden polis memuruydu. Odaya girmeye çalışan biri vardı. Savcı evinden fırlamıştı. Av kapana düşmüştü nihayet. Savcı ve polis ekibi süratle olay mahalline vardı. Savcı, polis arabasına kurulu sistemden içeride olanları izliyordu. Yüzü maskeli biri dolanıyordu odada. Parmak uçlarında geziniyor, sözde varlığını hissettirmiyordu kimseciklere. Kamera tarafından izlendiğinin farkında değildi. Kasayla uğraşan soyguncuya iyi bir sürpriz hazırlanmıştı. Soyguncu, evinin kapısını açar gibi cebinden çıkardığı anahtarlarla kasayı açtı. Savcı şaşırmıştı. Nasıl olurdu bu? El çabukluğuyla paraları elindeki torbaya doldurmaya başlayan soyguncuyu yakalamak için komiserin emriyle bina kuşatıldı. Fakat binanın dış kapıları içeriden kilitlenmişti. Polisler içeri giremeyince komiser, megafonla "Etrafın kuşatıldı, teslim ol!" çağrısı yaptı.

Soyguncunun eli ayağına dolaştı. Kapıları içeriden kilitlediğine emindi. Kazan dairesinden dışarı açılan bir kişinin ancak geçebileceği pencereye tırmandı. Nefes nefeseydi. Yakalanma korkusu nefeslerini sıklaştırmıştı. Bu kez paraları sıkıca tutuyordu. Pencereden dışarıya kıvrak hareketlerle süzüldü. Arka bahçeye çıktı, bahçe duvarına dayalı çöp bidonlarını araladı. Dipten bahçe duvarı kazılmış, geçiş yeri yapılmıştı. Polisler binanın etrafıyla ilgilenirken soyguncu kendisini bekleyen arabaya atlayıp hızla uzaklaştı. Yerinden fırlayan araba sesini duyan savcı, avının elden uçtuğunu anladı. Aramadık sokak bırakmayan polisler terk edilmiş arabayı kısa sürede buldu. Komiser, arabanın çalıntı, plakanın da sahte olduğunu söyledi. Savcı hayıflandı; bu kadar yaklaşmışken nasıl olur da kaçmayı başarmıştı soyguncu? Asıl sürprizi yakında öğrenir bay soyguncu, deyip bıyık altından güldü. Paraların sahte olduğunu anlayınca soyguncu ve işbirlikçilerinin yüz hâlini çok merak ediyordu.

Eldeki ipuçları üzerinde yoğunlaşmıştı savcı. Kasanın üzerinde unutulan anahtarlardan başka elde kayda değer bir ipucu yoktu. Anahtarların biri hariç diğerleri kasaya ve okulun dış kapılarına aitti. Meçhul anahtarın adresini bulmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi. Anahtar daha çok ev anahtarına benziyordu. Kasanın anahtarları müdürde olduğuna ve yedeği olmadığına göre anahtarlar nasıl ele geçmişti? Okulu avucunun içi gibi bilen soyguncu kimdi?

Müdür, iz peşindeki savcıyla çay içiyordu. Savcı çay bardağını sağa sola çeviriyordu. Yapanın içeriden biri olduğuna adı gibi emindi. Ama kimdi bu? Soygunun her safhası zekice plânlanmıştı. Çayını yudumlarken savcının gözleri parladı. "Yolun sonuna geldik galiba." dedi içindeki dedektif ruhlu ses…

***

Can Kuşum,
10 Mayıs

Özledim seni. İçimi koşulsuz dökebileceğim bir Can Kuşum var çok şükür. İyi ki varsın canım günlüğüm.

Geldi mayıs ayı, sıcaklar bastırdı. Derslerde konsantremiz düştü. Olsun, mayısı severim. Ne de olsa mayıs çocuğuyumdur ben…

Geçen, lise sonlarla beraberdik. Onların odasında toplandık. Patlamış mısır ikram ettiler. Biraz da soğuk bir şeyler… Üzülüyorum şirin ablalarımız mezun olacak diye. Elif ablam gidiyor, ben kalıyorum. Üzülme, diyor. Ya tanışmasaydık, diyerek teselli veriyor. N'apayım, mümkün mü üzülmemek?

Gitar kursuna yazıldığımı öğrenince sevinerek, "Düet yaparız seninle." dedi. Süper olur Can Kuşum! Düşünsene bir, Elif abla boynunu sağa yatırır hafifçe, derinden gelen sıcak nefesle üfler neye, ben gitarın telleri üzerinde gezdiririm parmaklarımı. Ondan önce Elif abla, çok büyük bir sürpriz olmazsa, iyi bir üniversite kazanır, yeni bir hayat başlar onun için. Ay ben de günün birinde fedakârlıkta sınır tanımayan öğretmen olabilecek miyim? Yakışır mı bana beyaz önlük? Yakışır, yakışır…

Biliyorum Eren'den bahsetmiyorum. Sevgim, içimi acıtıyor. Özetle bu. Başka söze ne hacet!

Sevde, Ayça, Dilara, Nilgün… Yani 17. yatakhanenin müdavimleri, yani bir araya gelince kaynatmakta ve iyi işler yapmakta mahir dört genç kız… Her hafta sonuna bir program ayarlamaktan geri durmayan kızlar iş başındaydı. İzin haftası olur da hafta

sonunu değerlendirmemek olur mu? 17. yatakhane hafta sonu Dilaraları mesken tutmuştu. Maksat yaz tatilinden ve boğucu sınav atmosferinden önce son kez bir araya gelmekti. İyi şeylerin yanında kaynatma faslı olmazsa olmazdı. Kaynatmadan olur mu? Olmaz tabi ki.

Geleli beş dakika olmamıştı ki okuldan söz açıldı. Okuldaki şirin olaylar, üzüntüler, sevinçler… Varsa yoksa okuldu. Tarih öğretmeninin ders anlatırken kendine özgü üslûbu vardı. Kızlar, öğretmenin ders anlatma stilini ilginç bulduklarından derste olanları taklit ediyorlardı. Ayça, öğretmenmiş; diğerleri öğrenciymiş gibi yapıyordu. Ayça sözü aldı:

– Arkadaşlar bugün İstanbul'un fethini anlatacağız. Hazır mısınız?

– Hazırız, dedi öğrenciler yarı rol yaparak, yarı gülerek.

– Tarih 29 Mayıs 1453 olsun mu?

– Olsuuunn…

– Gemiler karadan yürütülsün mü?

– Yürütülsüüüünn…

– İstanbul fethedilsin mi?

– Edilsiiinn…

Taklit ederken ciddi olamıyorlar, kikir kikir gülüyorlardı. Gülüşmelerin ardından Nilgün, önemli bir açıklama yapacağını söylemişti:

– Sıkı durun söylüyorum. Radyoda okuduğum denemelerim var ya…

– Eee, dediler bir ağızdan.

– Yayınevinden birinin dikkatini çekti. Denemelerimi istediler. Kitap olarak basacaklarmış, dedi Nilgün.

– Vay! Süper!

– Ay inanmıyorum, ünlü mü oluyor yatakhane arkadaşımız?

Arkadaşlarının heyecanı Nilgün'ün heyecanına eşti. Sıkı dostluk dedikleri buydu. Sevinçlerin ortak, kederlerin bir olmasının adı sıkı dostluk değil midir ki!

– Dün açılan lunaparka gidelim mi, diye teklifte bulunan Nergis Hanım'a 17. yatakhanenin "Çok isterdik, ama ders çalışmamız lazım." demesi beklenemezdi. Jet hızıyla kabul ettiler teklifi. Semih, matrak ve hareketli bu kadar kızı bir arada görünce şımarıvermişti. Nergis Hanım'ın kontrolünde lunaparkta çocukluktan kalma bir gün yaşadılar.

***

Telefondaki ses:

– Gözünüz aydın Ahmet Bey, diyordu. Soygun çözüldü.

– Gerçekten mi?

– Evet, yüzde yüz gerçek.

– İnanamıyorum. Kızım aklandı mı yani? Söyler misiniz nasıl çözdünüz, yapan kimmiş?

– Uzun hikâye! İyisi mi kahvenizi içmeye geleyim. Uzun uzadıya anlatırım.

Savcı Hakan Bey, muzaffer komutan edasıyla Dilaralara gelmişti. Evde bayram havası vardı. Evdekiler savcının söyleyeceklerini merakla bekliyordu.

– Bizi biraz uğraştırdı, ama zafer eninde sonunda doğruların olur. Soyguncunun kasa üzerinde unuttuğu anahtarlık bizi sonuca götürdü. Anahtarlıkta amblemli bir demir parçası vardı. Araştırdık amblemin ne olduğunu. Şehir dışındaki bir firmaya ait olan amblem, tek başına sonuca götürmezdi bizi. Dün okul müdürüyle çay içiyor, hararetle olayın faillerini bulmak için varsayımlar üretiyorduk. İşte o anda düğüm çözüldü. Boş bardakları toplamak için gelen kantin görevlisi, boşları sol eliyle tepsiye dizince dikkatimi çekti. Sonra belinde asılı anahtarlığa kaydı gözlerim. Bingo, dedim içimden. Hemen çaycının ev adresine bir ekip gönderdik. Elimizdeki meçhul anahtar evin kapısına

uydu. Yaptığımız tetkik sonucu sahte paralara ulaştık. Emin olduktan sonra takibe alınan kantin görevlisi tutuklandı. İtiraf etmekten başka seçeneği kalmamıştı, her şey ayan beyan ortadaydı. Günlerce müdürün odada olmadığı ânı kollamış. Müdürün kasa anahtarlarını çekmeceye koyduğunu bal gibi biliyormuş. Çay verme bahanesiyle odaya girdiği sırada anahtarları balmumuna bastırıp kopyasını almış. Okulun giriş-çıkış kapılarını da aynı yöntemle kopyalamış. İlk soygun denemesinde dışarıdan sesler gelince müdür odasının çaprazındaki lavaboya atmış kendini. Derken içine korku düşmüş. Gündüz vakti böyle bir işe kalkıştığı için pişman olmuş. Bir torba dolusu parayla dışarıya nasıl çıkacağını düşünmüş. Cesareti kırıldığı için kapısı ardına kadar açık 9/F sınıfına girmiş, öğrenciler beden dersinde olduğundan kendini şanslı saymış. Gözüne ilişen ilk çanta Dilara'nınki olmuş. Gerisini biliyorsunuz zaten.

Müjde can kuşum, müjde!
31 Mayıs

Aklandım sonunda. Artık hırsız damgasıyla ezik, gönlü kırık dolaşmayacağım. Şükürler olsun Allah'ım! Durdurdun kanayan yaramı, sildin içten içe akan yaşlarımı. Sana da teşekkürler Hakan amca.

Eski okuluma alnım açık gittim. Ummadığım kadar iyi karşılandım. Ayşegül yanımdan ayrılmadı. Bir zamanlar bana hırsız muamelesi yapılmasını hatırladım. Eski sınıfıma girdim, sırama oturdum. İçimde binlerce yaş vardı gözlerime akacak. Hepsi geçti, dedim içimden… Kalktım ve sınıfın kapısını kapadım, o okuldaki kötü anılara sünger çekercesine… Kazanan ben oldum. Sabır kazandı, doğruluk kazandı. Hak yerini buldu. Biliyordum, bir gün aklanacağımı biliyordum.

Bütün gün aynı soruya cevap aradı Dilara. "Seni büyüleyen aşk mı, Eren mi?" diye sormuştu İnci Öğretmen.

"Biliyor musun Dilara aşk, bütün sanâtkârların hayatında birinci etken olarak etkili rol oynamıştır. Oluşturacakları ölümsüz eserleri aşk sayesinde meydana getirmişler. Ünlü bestekâr Shubert de senin gibi sevdiğine aşkını açmamıştı. Sevgisi hayal kırıklığıyla bitmiş ise de böyle olması onun birbirinden güzel besteler yapmasını sağlamıştı. "Beni aşkın kendisi büyüledi. Ben de insanları büyüleyeceğim." demişti. Nitekim dediği oldu. Bitmemiş Senfoni'si biten binlerce senfoniden daha büyük yankı uyandırmıştı. Aşkın etkisi böyle işte. Söyle Dilara, seni büyüleyen aşk mı

Eren mi? Aşka mı âşıksın, Eren'e mi?" deyince Dilara'nın iç sorgusu yön değiştirmişti. İçindeki yoğun sevgi olmasa Eren'in diğerlerinden farkı kalır mıydı?

Ah sorular, cevabı kıtalar uzaklığında sorular… "Ah anne, bir bilsen kalbimi, bir anlatabilsem içimdekileri… Ben neyi arıyorum, neyin çekim alanındayım, nereye akıyorum? Şişelere bırakılmış mektup gibiyim, okuyanım yok. Allah'ım sen aklıma ve kalbime mukayyet ol, n'olur!

***

Bu bir teşekkür yemeğiydi. İki aile bir restoranda denize karşı yemek yiyordu. Ahmet Beyin Eren'e en zor zamanda kan vermesi, Hakan Bey'in Dilara'yı zandan kurtarması iki aileyi yakınlaştırmıştı. Dilara'nın Eren'e hissettiği yoğun duygudan aile fertlerinin haberi yoktu. Kendiyle mücadele eden Dilara, Eren'e açılmamıştı. Öyle zamanlar oldu ki ağzından çıkacak iki kelime sevgisini belli etmeye yetecekti. Ama sustu… Susmalıydı, aklı galip gelmeliydi. Sağlıklı düşünebilse gerisi kolaydı.

Ahmet Bey, iki aile arasında gelmelerin-gitmelerin devamlı olmasını önerdi. Savcı, öneriye sıcak bakıyordu, fakat Özdemir ailesinin bilmediği bir hakikat vardı:

– Sıcak teklifiniz bizi onurlandırdı Ahmet Bey. Öneriyi hayata geçirme şansımız maalesef çok az. Çünkü bir hafta içinde yeni görev yerimde olmak durumundayım.

– Anlıyorum. Gönül başka türlü istemişti ama son sözü söylemek bize düşmüyor. Hakkınızda hayırlısı olsun. Gittiğiniz yerde güzel hizmetlerin altına imza atacağınıza eminim. Umarım çeşitli vesilelerle sık sık görüşürüz.

Sessizlik çökmüştü yemek masasına. Yedikleri Dilara'nın boğazına dizildi, tabağını bitiremedi. Semih'i gezdirme bahanesiyle denize bakan banka bıraktı kendini. "Gidecek, Eren gidecek." diyen iç sesi hakikati tekrar ediyordu.

Sevgisini kıvamında tutabilmeyi isterdi Dilara. Fazla gelen sevgisini baraj kapaklarının açılması gibi boşaltmayı…

Eren'in gideceğini can kuşu ve Melis ile paylaşarak rahatlayabildi. İnci Öğretmenin bir sözü vardı: "Aşk öldürmez, aşk oldurur…" Sabretmese, sevgisini açığa vursa içinde bir şeyler olgunlaşmayacaktı. Biliyordu ve etrafında görüyordu aperatif sevgilerin ölmeye mahkûm olduğunu. Sevgiler, çabuk tüketilmemeliydi. Tadımlık ve anlık sevgilerden oldum olası hoşlanmamıştı. Yüreğinin gösteremediği olgunluğu aklıyla göstermeliydi. Kolay mıydı yaşına göre olgun davranmak? Kolay değildi.

***

– Panter kalecimizin boşluğunu nasıl dolduracağız? Bir an önce iyileşip kalemizi emin ellere teslim etmeyi umuyorduk.

– Ben de iyileşip kaleye geçmek isterdim, ama gitmek zorundayım. Kolum iyileşsin, belki maç yapmaya gelirim. Belli mi olur! Gidiyorum ama aklım kalbimle beraber burada olacak. Sizi iyi ki tanıdım arkadaşlar. Bana yazarsınız olan biteni değil mi?

– Yazmaz olur muyuz? Atlar geliriz bile!

Eren, takım arkadaşlarıyla son bir kez maç yaptı. Kaleciliği iyi olduğu kadar hakemliği de adildi. Kimsenin hakkını yemedi. Maçın ardından kafeteryada soluklandılar.

İlk dönem karnesini zamanında alamayan Eren, karne zamanı mükemmel bir karne almış; efendiliği sayesinde onur belgesiyle onore edilmişti. Sevgiye ve dostluğa ererek okuldan ayrılacaktı. Sevgi dolu insanları ve bu güzel okulu yarın terk edecekti.

Eşyalar taşınılacak şehre akşamdan gönderilmişti. Esin Hanım, komşularla, tanıdıklarla vedalaşmıştı.

Can Kuşum,
9 Haziran

Sana vedadır bu yazı. Yarın seni başka bir ele teslim edeceğim. Başka gözler okuyacak sendekileri. İçimden geçenleri, senle sır olan şeylerimi öğrenecek o kişi. Ne olur kızma bana. Sayfalarını sevgiyle kimi zaman hüzünle doldurdum Can Kuşum. Son bir boş yaprağın var ki milyonlarca sözsüz kelimeyi oraya bıraktığımı kimse bilmeyecek. Anlatamadıklarımın hepsini o sayfanın içine hapsettiğimden kimsenin haberi olmayacak.

Senden ayrılmak zorlardan zormuş Can Kuşum. Ama içim müsterih olacak. Sana benim kadar kıymet vereceğine inandığım birinin olacaksın. Ve bu kişi yarın bu şehri terk edecek Eren'den başkası olmayacak. Elveda can kuşum, elveda…

Sabah yola çıkacak olanları uğurlamaya birçok kişi gelmişti. Kimler vardı kimler… Evinin en güzel köşesine astığı ebru tablosunu Esin Hanım'a vermek için bekleyen Nergis Hanım, melek gibi öğretmen İnci Öğretmen, ince ruhlu eğitimci Mihriban Hanım, Eren'in sınıfı 9/B ve takım arkadaşları, bir zamanlar kupa için kapıştıkları lise üçler, okul müdürü, 17. yatakhanenin hepsi, Melis, Elif abla, Tahsin ve Muhsin Öğretmen, savcının ve Esin Hanım'ın tanıdıkları ve elinde boyuna göre büyükçe bir hediye paketi taşıyan Semih…

Paketleri taşımaktan kolları kopan Semih; ilk paketi Eren ağabeyine verdi. Eren, teşekkür edip sağ eliyle açtı paketi. Futbol topuydu paketteki. Semih'in yanaklarına teşekkür öpücüğü kondurdu. Diğer paketi uzatarak:

– Bu da Hakan amcaya, dedi Semih.

Sevimli hareketlerle orada bulunanların hüznünü bir nebze dağıtmayı başarmıştı ufaklık. Hakan Bey paketi Semih'le beraber açtı. Hediye, mini bir polis arabasıydı. Semih kasıla kasıla söyledi:

– Bu benim en sevdiğim arabam. Savcı Semih'i kucağına aldı.

– Merak etme sen. Arabana atlar, yakalarım kötüleri. Kötülere nefes aldırmam.

Sınıf arkadaşları aralarında para toplayıp Eren'e kaleci eldiveni hediye ettiler. Pakete "Hep iyilikleri tutman dileklerimizle…" diye not iliştirmişlerdi.

– Eldivenlerini iyileştiğimde takacağım. Dostluk kupasını da odamın en görkemli yerine koyup sizi hatırlayacağım,

Hakan Bey ve Ahmet Bey sıkı sıkıya sarıldılar… Dilara dışında herkes vedalaşmıştı. Dilara, yardımlarından ötürü Esin Hanım'a ve Hakan amcaya teşekkürle başlamıştı vedasına. Sıra Eren'le vedalaşmaya gelmişti. Günlerdir bu sahnenin dayanılmaz olacağını düşünüyordu. İlk sözü Eren aldı:

– Yaşamam için çok çabaladığını biliyorum. Nasıl teşekkür edilir bu durumda bilmiyorum. Umarım, benim karşılaştığım gibi güzel insanlarla karşılasırsın.

Lâyıkıyla yapacağına inandığım için benim yerime Rüzgâr Gülü programını sunmanı önerdim. Hayata, umuda dair iyi şeylerden bahset olur mu? Çok uzaklarda bile olsam belli mi olur duyarım söylenenleri. Güzel okulumu, iyi insanları, dostları hatırlarım…

– Beni önerdiğin için teşekkürler Eren. Asıl teşekkürü ben etmeliyim. Babanın çabası olmasa hâlen zan altında olacaktım. Hakkını ödeyememem babanın. Şey… Kabul edersen sana bir hediye vermek istiyorum. Yalnız hediyeyi yolda açarsan sevinirim.

Dilara hediyeyi Eren'e uzattı. Eren, hediyeyi almak için henüz iyileşmeyen ameliyatlı elini uzattı. Dilara'nın gözleri parladı. Sevinç kondu yüreğine…

Yola düşme vakti gelmişti. Yolcular arabaya yerleşti. Savcı kontağı çevirdi. Tekerlek yavaş yavaş dönüyordu. Kalanlar, gidenlere el sallıyordu. Savcı, korna ile cevap vermişti. Esin Hanım ve Eren yorulana kadar el salladı. Duygulu anlar yaşamıştı Eren. Bir zamanlar elleri ceplerinde öylece arkadaşsız dolaşan Eren, geride sevdiği onlarca insan bırakıyordu. Görünmez iplerle bu samimi insanlara bağlı olduğunu boğazının düğümlenmesi ispat ediyordu.

Neden sonra açılmamış hediyeyi hatırlayınca paketi açmaya başladı. Paketin bantlarını yavaşça söktü. Özenle paketlendiği belli olan hediyenin ne olduğunu çok merak ediyordu. Üzerinde herhangi bir not yoktu. Hediyeyi açınca şaşkınlığını gizleyemedi. Geriye dönüp baktı. Geride bıraktıkları iyice flulaşmıştı. Yaşlarını silen Dilara'yı ve ona sarılan Nergis Hanım'ı hayalle gerçek arasında görür gibi oldu. Elindekilere baktı. Anıları tazelendi. Ne vakit çekilmişti bu fotoğraflar? Sırtında bir numaralı forma, kaleye giden topu çelerkenki hâli… Sonra galibiyet sevincini yaşarken gülümseyişi…

Eren uzaklara yol alırken zor olanı ama doğru olanı yaptığını biliyordu Dilara. Ne kadar zor olduğunu iki damla yaş anlatıyordu. Can Kuşunu Eren'e vermekten vazgeçmiş, onun yerine turnuvada çektiği fotoğrafları vermişti. Mantığı duygularının önüne geçmişti. Can Kuşuna sarıldı. Defterinin son yaprağını açtı. Kalemi gönlüne tercüman oldu:

Bazen sen hazırsındır, şartlar hazır değildir. Bazen şartlar hazırdır, sen hazır değilsindir. Ne ben hazırdım ne de şartlar. Henüz küçük, narin bir kelebeğim.

Sevgimin seninle olan bölümü bitti Eren… Sevgimin benimle olan kısmı nefes alıp verdiğim sürece sürüp gidecek. Sana değil kendime yol alacağım ve binlerce kez içimde çoğalacağım.